MERCENAR

48 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Raid la Acapulco

DICK STANFORD

RAID LA ACAPULCO

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: EDITURA Z 2000

Copyright © Toate drepturile asupra acestei
ediţii aparţin EDITURII Z 2000

EDITURA Z 2000 – Bd. Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Vivi Lungu

DICK STANFORD

RAID LA ACAPULCO

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA Z 2000
2001

CAPITOLUL I

Bob Hunter alesese enorma carabină Weatherby 460 ca să declare război la Acapulco. Cei pe care se hotărâse să-i ucidă se aflau la aproape 700 de metri de el, iar gloanțele mari Nosler făceau aproape trei secunde ca să străbatră această distanță. Prefera gloanțele Nosler pentru că aveau o putere mare de penetrare.

Hunter vroia să-i zdrobească pe aceşti oameni. Nu vroia să lase un doctor să cârpăcească acele rebuturi umane. Vroia să dea o mare lovitură şi să-i terorizeze pe toți cei care se credeau mai presus de judecata oamenilor.

Cel pe care îl observa prin telescop zâmbea satisfăcut admirând şirul frumoaselor fete care se aflau în apropierea piscinei. După câte putea să vadă, tipul nu avea nici o problemă.

Se numea Bobby Cassiopea. Era un bărbat frumos care avea o anumită reputație în lumea finanțelor şi evolua cu dezinvoltură printre personaje importante de toate felurile. Comportamentul său de play-boy macho i-a adus porecla „Butch Cassidy" şi agenții de la FBI erau pe urmele lui de mult timp pentru că încasa bani de la Mafie.

Cassiopea nu era decât un borfaş vulgar.

Un mare săptămânal îl numise „play-boy-ul finanțelor occidentale" într-un articol care-i fusese consacrat, dar nu pomenise nimic despre legăturile discrete pe care le avea Cassiopea cu Mafia.

De fapt, dacă Cassiopea aparţinea unei clase, aceasta era în mod obligatoriu cea a noilor mafioţi internaţionali care se comportau în aparenţă cu eleganţă şi relaxare, care nu se asociau niciodată deschis cu Organizaţia, dar care erau la fel de lacomi şi periculoşi ca şi confraţii lor din stradă, dacă nu chiar mai rău.

Hunter cunoştea bine aceşti lupi tineri şi îl cunoştea mult mai bine pe acest Bobby Cassiopea. Îi urmărise cariera îndeaproape şi îl văzuse frecventând şeici arabi, bancheri elveţieni, jucători profesionişti, miliardari şi tot felul de vedete de cinema.

Dar acest rechin abil care înota în toate apele, aparţinea trup şi suflet Mafiei şi guvernului invizibil care era aceasta. Îl luase sub apripa ei încă din adolescenţă, îi oferise o educaţie excelentă, îi furnizase puternice mijloace financiare cu fonduri „negre" pe care le spălase progresiv şi reuşise chiar să-l căsătorească cu o ducesă scăpătată, dar al cărei nume avea încă ceva valoare, lucru care îi permisese să acceadă la mare sferă internaţională a personalităţilor cu bani. Lumea mondenă nici nu-şi imagina că prietenul lor intim era o marionetă ale cărui gesturi erau controlate de *Commissione*, marele consiliu al capilor Mafiei.

În realitate situaţia era mai degrabă tristă, căci Cassiopea dispunea de mai puţină libertate decât un huligan fără anvergură. Numai moartea ar fi făcut din el un om liber.

Hunter dădu uşor din umeri şi devie uşor carabina Weatherby pe trepied. Apăru o altă faţă pe care Hunter o văzuse mai mult la cinema şi la televizor decât în rândurile Mafiei. Cu riduri pe faţă din cauza alcoolului, dar încă frumos şi seducător, ea aparţinea unicului John Royal, vedetă internaţională şi încă capabil la vârsta sa să facă să bată inima „puicuţei" ca şi cea a bunicii.

Oftă şi mişcă încă puţin arma Weatherby. Îi zări pe Lou Scapelli şi Eduardo Fulgencio, marii patroni ai traficului de

stupefiante din America Centrală. Şi mai erau şi şase fete frumoase întinse pe saltelele piscinei şi un barman îmbrăcat într-o cămaşă albă care stătea discret în apropierea tejghelei sale. Două fete împărţeau un *coco preparado*, un amestec de gin şi lapte de nucă de cocos. Amândouă sugeau paiul cu lăcomie. Fulgencio bea o bere, ceilalţi aveau pahare mari cu cuburi de gheaţă.

Pe plajă, în josul piscinei, se aflau două gărzi de corp în în slip şi cămaşă în culori ţipătoare care patrulau pe nisip. Un al treilea rămăsese în apropierea vasului în care Fulgencio şi Scapelli veniseră la John Royal.

O tragere de la şapte sute de metri se dovedea un demers delicat. Dar ţintele erau pe loc, deci nu putea ezita. Hunter consultă o scară de traiectorie apoi măsură forţa vântului.

Această tragere îi putea pune probleme. Vântul îi mângâia umărul, puţin pieziş, cu o viteză de aproape zece noduri. Este adevărat că Hunter alesese o poziţie la înălţime. În zona ţintelor, se distingeau perfect efectele vântului. Arta tragerii este o adevărată ştiinţă, dar chiar şi matematica are o limită. La un moment dat, instinctul este acela care primează. La o asemenea distanţă, cea mai infimă eroare de estimare se traducea printr-o deviere de un metru sau mai mult. Hunter nu avea alte posibilităţi. Trebuia să lovească direct şi să lase morţi pe pavajul din apropierea piscinei.

Îşi verifică încă o dată calculele apoi repetă în mod logic secvenţa tirului. Zgomotul detonării ar fi ajuns la urechile bărbaţilor la câtva timp după primul glonţ, poate la zece secunde după aceea. Reacţia lor nu s-a fi lăsat aşteptată, ar fi fost instinctivă.

Hunter examină împrejurimile piscinei, apoi pe fiecare bărbat, încercând să măsoare reacţia ţintelor doi şi trei.

Două secunde ar fi durat ca aceştia să-şi dea seama ce se întâmplă şi încă una ca să reacţioneze şi să se ascundă.

Scapelli era un bărbat mic de statură, nervos şi sportiv. În mod logic, el ar fi alergat către peretele care înconjura un patio, aflat la douăzeci de paşi. Disperat, un om poate parcurge ceva distanţă în trei secunde. Hunter calculă locul unde s-ar fi aflat Scapelli după o secundă şi jumătate.

În schimb, Fulgencio era o persoană greoaie. El ar fi ales adăpostul cel mai apropiat, apa din piscină. Hunter calculă parcursul pe care l-ar fi făcut acesta, apoi calculă locul unde trebuia să tragă. După care calculă din nou viteza vântului şi reglă arma în funcţie de aceasta.

Era pregătit.

Avea un glonţ pe ţeavă şi alte două în încărcător. Ţintele aşteptau.

Celebrul John Royal nu era o ţintă – nu de această dată. Stătea tolănit într-un fotoliu şi făcea semn barmanului să se apropie – nu era nici o problemă în direcţia asta.

Cassiopea se afla într-un şezlong. Îi zâmbea lui Scapelli care îi vorbea cu însufleţire. Nu păreau pregătiţi să se deplaseze.

Marele Fulgencio era aşezat în mod neconfortabil pe o saltea, contemplând cu o dorinţă arzătoare fetele care nu se aflau în zona de tragere. Afişa o mină care părea să spună: „Să scăpăm cât mai repede de afaceri şi să trecem la lucruri amuzante."

Hunter luă poziţie de tragere. Se afla la aproape treizeci de metri deasupra ţintelor de unde putea vedea tot golful Acapulco, cât şi drumul care se întindea de-a lungul plajei, Costera Miguel Aleman, de la Gran Via până la plaja Guitarron. Peisajul din faţa lui era splendid, de fapt mult prea frumos pentru evenimentele însângerate care aveau să se deruleze.

Dar bărbaţii de pe terasă nu meritau mai mult. Hunter oftă profund şi se concentră.

Fixă braţul telescopului pe buza superioară a lui Cassiopea, îşi umplu plămânii de aer şi respiră uşor, îşi opri respiraţia,

apăsă uşor pe trăgaciul carabinei şi murmură cu o voce care abia se putea auzi:

– Unu...

Carabina Weatherby se înroşi ca o fiară turbată. Hunter se agăță de armă, încasă reculul şi reuşi să aducă telescopul în zona de tragere în momentul în care glonțul Nosler ajunse la destinație. Cartuşul intră în capul lui Cassiopea deasupra ochiului drept. Fața lui frumoasă păru că explodează iar zâmbetul lui împietri apoi se transformă într-o îngrozitoare grimasă şi capul dispăru într-un nor roşiatic.

Hunter continuă să calculeze în timp ce îşi îndrepta arma spre a doua țintă. Murmură „şase" şi trase, vizând un amplasament pe zidul acelui patio, apoi schimbă din nou direcția. Dar în ultimul moment, instinctul îl făcu să ezite. Reveni pe parcursul probabil al celei de-a treia ținte şi o descoperi.

Hunter se înşelase în previziunile sale.

Marele Fulgencio era în patru labe şi se târa în mod penibil către marginea piscinei, împingând în fața lui salteaua. Hunter nu putea înțelege cum traficantul ajunsese acolo sperând că se afla la adăpostul gloanțelor în spatele a câțiva centimetri de plastic.

Îşi pregăti arma şi trase. Glonțul atinse ținta trei secunde mai târziu, traversă salteaua şi smulse o mare parte din capul lui Fulgencio.

Hunter puse jos carabina şi luă un telescop cu unghi larg ca să examinezxe ansamblul zonei în care trăsese. Corpul lui Bobby Cassiopea se afla dislocat lângă şezlongul răsturnat, cu fața la pământ. Lou Scapelli era culcat la baza peretelui, chircit, cu brațul agitat din cauza unor tresăriri nervoase şi cu gura plină de sânge.

Nefericit glonț.

Primise glonțul în spate între omoplați.

Eduardo Fulgencio se chircise ca un fetus. Creierul său era răspândit pe pavajul de lângă piscină.

John Royal se ridicase din fotoliu şi privea, cu gura deschisă, forma nemişcată de la picioarelor sale. Barmanul tocmai îşi revenise şi se îndreptă către patronul său. Fetele începură să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase şi se grăbeau să ajungă în interiorul vilei ca să se ascundă.

Cele două gărzi de pe plajă dispărură, iar cel care rămăsese pe vas sărise în apă şi se îndreptă spre spatele ambarcaţiunii.

Hunter le oferise un spectacol tare, demn de vizionat! La prima vedere, reuşise să-i omoare. În douăzeci sau treizeci de secunde tensiunea va urca brusc. Rămânea de văzut dacă îi scuturase suficient ca să obţină ceva.

Luă cele trei tuburi de la cartuşe şi le aranjă în triunghi, apoi puse o medalie de trăgător de elită în mijloc. Ştia că vor găsi micul său mesaj, şi că-l vor înţelege.

Câteva secunde mai târziu, îşi depozita lucrurile într-un jeep vopsit în roz şi alb, gândindu-se la următoarea luare de contact.

Aşa începuse războiul de la Acapulco.

CAPITOLUL II

John Royal nu reuşea să-şi stăpânească tremuratul picioarelor. Se freca disperat cu un prosop ca să-şi curețe sângele şi materia cerebrală care îi murdăriseră fața şi brațele. Se uită pe jos, văzu o dâră roşie care avansa către degetele de la picioare şi făcu un pas brusc alături, ca şi cum ar fi văzut un şarpe. Sângele curgea încă din plin din fața lui Cassiopea.

Era incredibil, un coşmar. Stăteau liniştiți la un păhărel, apoi brusc... măcelul! Oribil, oribil, oribil...

Puse prosopul murdar peste capul ciopârțit al lui Cassiopea, apoi îşi aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau la fel de tare. Luptând să-şi revină, privi grupul de fete năucite. Tresări când simți prezența barmanului mexican lângă el.

– *Gringo* e mort, *señor*? întrebă barmanul cu o voce sinistră.

– Da, murmură John Royal, trăgând din țigară. Du fetele în vilă, Jorge. Să nu plece. Să nu iasă nimeni.

Una dintre gărzi se urcă la înălțimea acelui patio în timp ce barmanul se îndreptă cu un pas lent către fete. Garda privi cele trei cadavre.

– E totul bine, domnule Royal? întrebă el.

– Da. Aproape. Uită-te la asta! Uită-te la asta!

Nu trecuseră mai mult de cincisprezece secunde de când capul lui Cassiopea explodase sub privirile lui John Royal. Nu-i văzuse murind nici pe Scapelli şi nici pe Fulgencio.

Era incredibil, de necrezut. Acest lucru nu se întâmpla decât la cinema, nu în viața reală.

Barmanul duse fetele înăuntrul vilei.

Celelalte două gărzi se urcară pe perete şi se apropiară uşor de victime.

De necrezut!

– Ăsta e încă în viață, domnule Royal.

Garda era lângă Scapelli. John Royal se înfioră. Era supărător să ai trei gangsteri pe terasă, dar e mult mai supărător să ai doi morți şi unul viu.

– Ăsta a murit, anunță cealaltă gardă. Creierul i-a explodat.

John Royal se gândi la turnarea unui film când se strigă „Tăiați!". Morții se ridicau, glumeau şi plecau să bea un pahar cu asasinii lor. Dar aici nu era nici un film, iar el era departe de platourile filmului.

– Trebuie să chemăm o ambulanță, domnule Royal.

– Eşti nebun sau ce ai? mormăi John Royal. Oricum se va constata moartea sa la spital. Nu vreau să am probleme, şi treaba asta nu mă priveşte. Urcați-i pe toți pe vas.

– Nu sunt plătit ca să arunc cadavre în mare, domnule.

„Oh, Dumnezeule, totul este un coşmar. Trebuie să mă trezesc!"

– Acum, da !

John Royal fu surprins să-şi audă propria voce.

– Ocupați-vă de ei. Trebuie să-l sun pe şefu'.

Îşi mută privirea de la acel masacru şi făcu câțiva paşi spre vilă.

– Asta vă va costa o mie de dolari pentru fiecare dintre noi, domnule, spuse garda care încă nu acceptase sarcina care i se impusese. Cu sau fără şefu'.

John Royal se întoarse brusc, întinse brațul şi arătă cu degetul spre gardă.

– O să vă coste viața dacă nu vă supuneți imediat ordinelor!

Plecă imediat, cu mintea confuză, şi intră în camera de zi.

Ce groaznic! Nu vrusese să se întâmple asta. Aceasta era vila sa şi nu cea a şefului. Gunoaiele trebuiau aruncate în mare, nu aveau ce căuta la el.

Fetele se împrăştiaseră la fel ca nişte insulițele pustii. Una dintre ele plângea uşor, Dumnezeu ştia de ce. În orice caz, John Royal nu înțelegea. Celelalte, înmărmurite de frică, îşi puneau în mod sigur aceleaşi întrebări ca şi el.

Starleta care era amanta sa actuală, Angie Greene, puse mâna pe brațul lui, în timp ce trecea pe lângă ea şi se uită la el cu o privire sumbră.

– Ce s-a întâmplat, Johnny?

– De ce-mi pui întrebarea asta? murmură el. Ai văzut tot cât am văzut şi eu.

– Dar n-am văzut nimic, spuse ea cu o voce rece.

– Cu atât mai bine. Rămâi aici.

El luă telefonul.

Cât timp trecuse? Un minut? Nu, în mod sigur mai mult de două minute.

Formă numărul, aşteptă să i se răspundă şi vorbi cu o voce calmă.

– Sunt John Royal. Vreau să vorbesc cu şeful.

– Eu sunt, Johnny, răspunse vocea. Ce s-a întâmplat?

– Mai degrabă tu să-mi spui, Max.

– Te referi la focurile de armă?

– Le-ai auzit?

– Eu şi toți locuitorii golfului. Zgomotul venea de lângă Holiday Inn sau de aproape. Te îngrijorează acest lucru?

– Nu acum, dar rezultatele mă uimesc.

– Ce vrei să spui?

– Ai face bine să vii.

– Nu înțeleg nimic din ce-mi spui.

– Întâlnirea a fost anulată, Max. Trei mici tururi şi apoi au plecat. Cass şi prietenii săi au murit. Toți trei.

– E ridicol, Johnny. Aceste focuri de armă au fost trase de la mai puțin de un kilometru.

– Da, dar rezultatul s-a făcut simțit aici, Max. Şi exact *aici* vreau tu să vii.

– Voi fi acolo în cinci minute. Să nu mai spui nimănui despre asta. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, înțeleg. Grăbeşte-te, Max.

Închise telefonul, luă paharul pe care barmanul încă îl ținea în mână.

– Nu s-a întâmplat nimic aici, Jorge, spuse John Royal.

– OK, *señor*. Nu s-a întâmplat nimic aici.

– Ce nu s-a întâmplat, Jorge?

– Nimic, *señor*.

– Exact. Angie?

– Sunt aici, Johnny.

– Du fetele să facă un tur de schi nautic. Ia barca cu motor.

– Imediat.

– Angie!

– Da!

– Spune fetelor cum sunt închisorile mexicanilor. Vorbeşte-le despre codul Napoleon. Explică-le ce interes au într-o țară ca asta să-şi țină gura închisă.

– Le voi spune, promise Angie făcând semn fetelor să iasă din camera de zi.

John Royal începu să tune şi să fulgere. Cum a fost posibil să se ajungă la acest lucru? Au profitat de el! Toți locuitorii golfului auziseră focurile de armă, iar cadavrele se găseau la el în casă! Îl credeau o pubelă, ce?

Ce nenorocire!

Toată această poveste mirosea suspect. Dacă Max aranjase acest masacru; dacă el dăduse ordinele... John Royal simțea că-i sare mustarul, căci se ştia neputincios.

Se grăbi spre terasă şi strigă către cele două gărzi:

– Lăsaţi-i jos! Lăsaţi-i acolo unde se află. Max n-are decât să-şi ridice singur gunoaiele!

Porni apoi spre camera sa cu un mers clătinat. Gândurile cele mai negre îi treceau prin minte. Apoi se hotărî să-şi spele mâinile şi faţa şi termină prin a-şi schimba hainele, căci Cassiopea îi impregnase cu sânge costumul.

Câteva clipe mai târziu, îşi făcură apariţia Max şi ucigaşii lui, dar John Royal redevenise stăpân pe sine şi se simţea în stare să înfrunte răul. Îl întâmpină pe Max cu un zâmbet forţat şi spuse cu o voce puţin caldă:

– Pe terasă, în apropierea piscinei, Max. Nu-mi place deloc lucru ăsta, să ştii. Asta mă face să vomit.

– Vom vedea, răspunse Max cu o voce distantă şi rece.

Max îşi duse oamenii pe terasă. Aceştia înconjurară zona ca un roi de albine turbate şi primiră ordine precise.

– Nu i-ai atins? îl întrebă Max pe John Royal.

Royal aruncă repede o privire către cele două gărzi, apoi răspunse:

– M-am gândit la asta. Nu. N-am pus mâna pe ei.

Too Bad Paul, şeful echipei, îşi drese glasul. Avea ochii aproape închişi şi examină înălţimile care dominau plaja de cealaltă parte a golfului.

Max îl privi şi apoi spuse:

– Văd că eşti de acord cu mine, Too Bad.

– Tu ai organizat asta? întrebă John Royal care începea să se lase cuprins de mânie.

– Nu, răspunse Max oftând. Ar fi fost în mod clar mult mai simplu. Ce crezi de asta, Too Bad?

– Unu, doi, trei, şi asta a fost, mormăi Too Bad. Cass a fost primul; el a murit pe şezlong. Apoi Scapelli care a murit din mers. În sfârşit, Grasul. Tipul care a făcut asta ştia exact cum o să reacţioneze aceştia. Este absolut incredibil cum l-a omorât pe Scapelli. Poate din noroc. Scapelli fugea în această zonă. Tirul trebuie să-l fi precedat cu un metru. Un tir ciudat.

– Cunoşti pe cineva care ar putea să tragă în acest mod?

– Nu.

– OK. Să-l găsim.

John Royal îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos uitându-se la oamenii lui Max cum ridicau şezlongul şi puneau pe acesta resturile corpului lui Bobby Cassiopea. Ei aranjară cadavrul insitând ca Royal să-şi reia locul în care se afla în momentul producerii dramei. El se strădui să coopereze descriindu-le chiar şi faptul că a fost împroşcat de sânge şi creier pe faţă şi haine.

Unul dintre oamenii lui Max instală un teodolit de inginer şi începu să calculeze unghiul impactului pentru fiecare glonţ în raport cu locul unde se aflau morţii.

Văzându-l că face acest lucru, John Royal îi spuse lui Max:

– Scapelli nu a murit imediat, Max. S-a târât câţiva metri. Nu ştiu dacă asta are vreo importanţă, dar...

– Important este să te foloseşti de propriul cap, îi răspunse Max cu răceală.

– Ei bine, nu ştiu nimic. Nu mai ştiu nimic.

– Nu te nelinişti, ai făcut ce ai putut. Şi să nu crezi că vei fi implicat. Mă voi ocupa eu de tot.

– Desigur, ştiam asta, Max. Abia îi cunoscusem pe aceşti tipi.

– Nu te nelinişti, Johnny. Comportă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, atâta tot. Câţi martori erau la faţa locului?

– Păi... doar eu şi Jorge, tipii care erau pe plajă şi marinarul de pe vas.

– Bun. Vor pleca toţi în concediu plătit, în timp ce tu va trebui să-ţi găseşti alt personal. Nu-ţi face probleme, îţi voi trimite eu oameni. Şi mai cine, Johnny?

– Mai cine ce?

– Martori. Unde sunt toate fetele pe care le văd de fiecare dată când vin la tine?

– Sunt la schi nautic, Max. Eu le-am trimis acolo.

– Înainte sau după?

– Cum?

– Înainte sau după, Johnny?

– După.

Max, şeful, oftă.

– Nu i se va întâmpla nimic nimănui, Johnny. Pentru Dumnezeu', de câte ori trebuie să-ţi spun?

Too Bad, şeful de echipă, se apropie.

– Gata. Heck mi-a spus că s-a tras de la mai mult de şase sute de metri de aici. Poate chiar şapte. Şi două gloanţe direct în cap. Nu-mi vine să cred.

– Eu nici atât. Tu ai fi ţintit la fel de bine?

– Aş fi vrut eu! Mă duc cu Heck, dacă nu ai ceva împotrivă.

– Haide.

Max îi aruncă o privire scurtă lui John Royal, ca şi cum acesta l-ar fi rănit din plin, se întoarse şi traversă patio. Royal îi urmări cu privirea, îl văzu pe Max coborând pe ponton ca să vorbească cu marinarul.

Aproape imediat conducătorul iahtului de croazieră se înroşi, se întoarse şi plecă în larg. Max se întoarse la vilă mergând uşor.

Royal înţelesese că trebuiau aduse fetele. Cu atât mai rău. Cu atât mai rău pentru ele. Se îndreptă către bar şi îşi turnă un whisky mare.

Max nu se apropie de el, străbătând cu paşi mari patio în toate direcţiile în căutarea a Dumnezeu ştie ce.

Jorge dispăruse de mult timp.

Cele două gărzi ale lui John Royal plecară şi ele.

Royal se simţi brusc descoperit, violat. Îi fuseseră smulse toate elementele familiare ale unei vieţi pe care s-a străduit

din greu să o clădească. El contempla cu tristețe fundul paharului de whisky.

Era într-adevăr asta vila *lui*? Nu, nimic nu îi aparținea în realitate; totul aparținea Mafiei. *Comportă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Johnny.* Supraveghează fetele, ocupă-te de ele. Marele John Royal nu era decât un pește vulgar în ciuda aparențelor luxoase și al prestigiului iluzoriu al renumelui său.

Cadavrele dispărură, iar pavajul și marginea piscinei fuseseră curățate. Acolo nu mai exista nici o urmă de triplu asasinat.

Mafia se ocupase de absolut tot.

Fără îndoială că într-o zi se va ocupa de John Royal cu aceeași eficacitate. Și după aceea? Royal trăise o viață plină de plăceri, o viață mai degrabă înfumurată în comparație cu muritorii de rând.

Too Bad Paul și Heck se întoarseră, aparent afectați de ceea ce descoperiră, dar se străduiau să rămână calmi și lucizi. Ei descoperiseră locul de unde se trăsese și găsiseră ceva ce-i arătară șefului. Pentru prima dată în viața sa, John Royal îl văzu pe Max pierzându-și calmul său caracteristic.

Cu ochii gata să iasă din orbite, șeful privi obiectul care îi fusese adus, apoi păru să-și piardă cumpătul. Scoase un țipăt de turbare, alergă până la șezlongul lui Bobby Cassiopea și îl răsturnă cu o violentă lovitură de picior. Era în mod sigur un gest simbolic.

– Imbecilule! urlă el. Nemernicule!

John Royal pricepu din această clipă că se întâmplase un lucru îngrozitor și că viața la Acapulco nu avea să mai fie ca cea de până atunci. Acest lucru se întâmplase în timp ce Cassiopea fusese omorât și pusese capăt brusc vieții liniștite a lui John Royal.

Totul avea să se schimbe. John Royal simți acest lucru din plin, dar nu știa exact în ce sens.

Ridică discret paharul în cinstea scaunului răsturnat şi toastă în liniște.

– Pentru schimbare, murmură el.

CAPITOLUL III

Turiştii de la Acapulco poartă un fel de uniformă compusă dintr-un costum de baie, o cămăşuţă colorată cu culori vii şi sandale. Aşa era îmbrăcat şi Bob Hunter, iar acest lucru îl făcea aproape anonim. În schimb, îmbrăcămintea lui îi interzicea să poarte arme, numai că nu avea nevoie imediat de ele.

Misiunea sa era „blândă".

O găsi pe femeia tânără la hotelul *Acapulco Royal*, în barul care era conceput ca o insulă, înconjurată de piscină. Ea sorbea câte puţin dintr-o cafea cu gheaţă. Hunter o văzu de pe platforma care ieşea în afara barului şi o recunoscu imediat. Nu era dificil să faci acest lucru. Era în mod sigur cea mai frumoasă femeie pe care Bob Hunter o văzuse vreodată. Era bronzată şi avea o piele care părea la fel de fină ca şi petala unui trandafir. Părul său părea ţesut din aur şi încadra o faţă uimitoare. Ochii mari îi aminteau lui Hunter de lagunele Pacificului iar gura prea mare îl făcea să se gândească la un vulcan.

Tânăra femeie purta un bolero alb transparent care sublinia rotunjimea graţioasă a sânilor şi un minuscul slip alb. În comparaţie cu cea mai mare parte a femeilor care se plimbau aproape goale la Acapulco fără ca cineva să le privească a doua oară, ea ar fi provocat cincisprezece accidente de circulaţie pe mai puţin de o sută de metri dacă i-ar fi venit ideea să se

ducă în oraş la cumpărături. Hunter nu avusese nici o problemă în a o recunoaşte.

Luă un scaun şi se aşeză în faţa ei.

– Am veşti proaste pentru tine, spuse el cu glas scăzut.

Ea îi examină cu calm ochii albaştri, destul de reci.

– Staţionarea interzisă, *turisto*, îi spuse ea cu o voce agreabilă la ureche.

Hunter era sigur că îşi păstra calmul, aşa că îi spuse direct:

– Cass e mort.

Văzu o licărire în ochii ei, dar nu observă şi altă reacţie.

– Originală intrare în vorbă! N-am mai fost niciodată agăţată în felul ăsta. Presupun că trebuie să-ţi răspund: „Dar cine este Cass?" Iar tu să-mi spui acum...

– A fost omorât cu un glonţ în cap pe terasa lui John Royal.

Hunter o informă cu o voce monotonă, inofensivă. Nu se arăta mai emoţionat ca un arheolog în faţa unei sticle de Cola.

– La ora asta se află probabil într-un sac, în compania unei greutăţi, pe fundul Pacificului. Treaba asta s-a întâmplat în cel mai prost moment posibil, iar locul a fost rău ales. Şeful a reacţionat de o manieră previzibilă, făcând să dispară toate legăturile care îl uneau de Cass şi pe toţi cei care puteau fi jenanţi. N-ai prea mult timp ca să te pui în siguranţă. Chiar dacă ar fi fost permis să staţionez aici, nu aş fi făcut un *centavo* în parcometrul vostru.

Ea începu să scotocească în geantă după o ţigară, vrând în mod sigur să-şi ascundă tulburarea. Hunter aşteptă să-şi găească una, îi întinse bricheta şi îi spuse:

– Numai eu sunt în măsură să te protrejez. Acum sau niciodată. Ori te ridici şi mă urmezi, ori o să ajungi pe fundul golfului în compania rechinilor.

Era îndrăzneaţă. Pălise uşor însă îşi păstra calmul, iar vocea îi rămăsese de gheaţă.

– De unde să ştiu eu că nu eşti şi tu un rechin?

– Nu sunt, răspunse Hunter ridicându-se.

Cu un gest calm, ea îşi luă geanta, puse câteva monede pe masă şi se ridică cu graţie, gata să-l urmeze.

Ambalajul reprezintă publicitatea, îşi spuse Hunter privind-o. Ea era mult mai frumoasă în picioare. Hunter se întrebă ce simţea când toţi bărbaţii îşi întoarceau capul după ea. În aparenţă, tânăra femeie accepta acest lucru ca pe ceva care i se datora şi poate că asta îi făcea plăcere.

– Câtă eficacitate, murmură ea. La tine sau la mine?

– La mine, spuse Hunter plecând în faţă.

Era pentru prima dată când o vedea, dar Hunter o cunoştea bine pe Martha Canada, pe care prietenii săi o numeau Marty. La douăzeci şi cinci de ani, era o femeie de carieră, o femeie liberă şi evoluată care totuşi nu avea nimic dintr-o militantă feministă. Făcuse Dreptul la Michigan State, tatăl ei era la pensie după ce ocupase un post importrant la General Motors, mama ei murise şi fratele ei mai mic, Jeremy era în anul al treilea la universitate.

Era cu Cassiopea de aproape un an, lăsând Pontiac University unde lucra la teza sa, pentru a ocupa postul de secretară privilegiată care i se propusese. Cassiopea o remarcase în timpul concursului de frumuseţe de la Michigan State Fair, apoi îi propusese o slujbă ce coincidea exact cu calificările sale care erau, trebuie să mărturisim, excepţionale. Dar Hunter ştia că ea se afla acolo ca să uluiască pe toată lumea. În mod oficial, era secretara lui şi îl însoţea peste tot în lume. Tânăra femeie cunoştea fiecare capitală, întâlnise elita marilor cercuri de oameni bogaţi şi mari magnaţi şi primea un salariu ca al unui mare patron.

Hunter compilase un dosar complet despre Martha Canada, dar nu o cunoştea în totalitate şi încă nu ştia ce legături avea cu Mafia şi cu ajutorul de băgător de seamă, tânărul finanţist genial, Bobby Cassiopea.

Drumul până la bungaloul său, la fabulosul *Hotel Las Brisas* care domina întregul golf de la Acapulco, se făcu rapid şi în linişte. Hunter nu făcu nici un efort ca ea să-şi păstreze calmul. Bineînţeles, ea ghicise destinaţia lor văzând jeep-ul în culori neasortate de roz şi de alb pe care-l conducea Hunter, şi care era una din maşinile pe care direcţia hotelului le punea la dispoziţia oaspeţilor săi.

Tânăra femeie rupse în cele din urmă tăcerea când el intră în parcarea imensă a hotelului care era construit în terase.

– E adevărat că aici sunt două sute de piscine?

Ea pusese întrebarea pe un ton distrat şi Hunter îi răspunse pe acelaşi ton:

– N-am avut timp să le număr. Dar sunt mici.

– E foarte frumos, spuse ea uşor.

Mai mult decât frumos era *Hotelul Las Brisas*. Avea două sute cincizeci de bungalouri sau *casitas* echipate cu câte un bar complet şi o piscină privată, ascunse în spatele gardurilor vii pline de flori ca să garanteze viaţa privată a clienţilor. Era ideal pentru cuplurile aflate în luna de miere, naturişti discreţi sau cei care căutau linişte într-o ambianţă de club de lux. Decoraţia era fastuoasă şi serviciul impecabil. Mulţi ghizi pretindeau că *Hotelul Las Brisas* era unul dintre cele mai bune din lumea întreagă iar Hunter nu se îndoia de acest lucru. Cu atât mai mult cu cât avantajele hotelului îi conveneau perfect.

– Speram că vom locui aici de data asta, spuse ea. Dar domnul Cassiopea prefera locurile mai la vedere, mai mondene.

Hunter coborî din jeep şi îi arătă drumul către *casita* sa. În faţa uşii, tânăra femeie se întoarse ca să privească golful care se întindea la picioarele lor şi respiră adânc ca şi cum ar fi încercat să-l înţeleagă pe acest necunoscut ca şi situaţia în care ea se afla.

– Nu te nelinişti, spuse brusc Hunter. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

– De ce m-ai adus până aici?

– Poți să pleci când vrei, spuse Hunter. Dacă o iei pe drumul îngust, vei ajunge la recepție. Acolo poți cere un taxi.

– Cum e înăuntru? întrebă ea aruncând o privire în bungaloul lui Hunter.

El îi deschise uşa şi îi făcu semn să intre.

– Simte-te ca acasă.

Ea îi zâmbi şi apoi intră.

– E foarte frumos, spuse ea.

Hunter intră şi el şi închise uşa.

– Barul e acolo, dacă ți-e sete, spuse el arătându-i locul. Dacă nu găseşti nimic să-ți placă, sună la recepție.

Dar ea se apropie mai întâi de o fructieră mare plină de fructe, luă un *zapote*, apoi se aşeză într-un şezlong din apropierea ferestrei examinând fructul pe care-l ținea cu ambele mâini.

Relația lor aveau acum o nouă aparență în *casita*. Hunter era un bărbat care nu avea decât un singur scop în viață şi nu pierdea niciodată timpul cu viața lui sentimentală. Dar era extrem de sensibil la farmecul acestei frumoase tinere excepționale. Locul şi cadrul erau şi ele potrivite. Iar Martha Canada îl tulbura enorm.

Hunter îşi aprinse o țigară şi contemplă golful.

– E foarte frumos, nu-i aşa? întrebă el cu o voce joasă.

– Foarte.

Ea părea că se simte la fel de stânjenită ca şi el.

– Presupun că te întrebi cine sunt şi ce vreau?

– Da, mărturisi ea. În mod cert nu faci parte din poliția mexicană. Atunci cine eşti? FBI? CIA? Sau ce?

– Să spunem un prieten.

Ea clătină din cap.

– Asta nu este o explicație. E sigur că ai inventat toată povestea asta.

Ea glumea pe jumătate, judeca lucrurile, cântărea şansele pro sau contra, căuta o parte de logică în acest amestec de caracter neverosimil.

– Două din una. Ori m-ai răpit, ori Cass o să intre dintr-o clipă în alta şi vom râde toţi de această glumă de un gust îndoielnic şi...

El o întrerupse brusc.

– Telefonează-i.

Ea păru surprinsă.

– Să-i telefonez? Lui Cass?

– Încearcă.

– Unde este?

– Ţi-am mai spus o dată. Dar ca să fii sigură, telefonează-i. Acasă la John Royal.

– Cine?

– John Royal.

– Dar nu-l cunosc.

– Eşti secretara lui Cass. Poţi avea o mulţime de motive pentru care să-l suni. Sună la Royal.

Ea îl privi un moment apoi clătină din cap.

– Nu, nu pot. Se consideră că n-am de unde să cunosc existenţa lui John Royal.

– Dar tu îl cunoşti.

Ea se înroşi puţin.

– Într-adevăr.

– Ce ştii în realitate?

Ea clipi din ochi.

– Ăsta începe să semene cu un interogatoriu. Să redevenim prieteni ca înainte.

– Cunoşti legăturile lui Cass cu Mafia, nu-i aşa? întrebă Hunter cu o voce rece.

Ea se uită fixă la fructul din mâna ei.

– Aveam bănuieli, spuse ea. Nici o dovadă, măcar pentru mine, dar e greu să petreci aproape un an cu cineva şi să nu

ştii nimic despre el. Remarci anumite lucruri. Da, mi-am pus întrebări în legătură cu acest subiect. Poţi să mă crezi sau nu, mă hotărâsem să-mi dau demisia imediat după această călătorie. Imediat ce ne-am fi întors la Detroit.

– Ar fi fost atât de simplu?

– Nu înţeleg.

– Nu era nimic între el şi tine? Nimic personal?

Ea adresă un zâmbet de ironie amară către *zapote*.

– Şi tatăl meu gândea la fel.

– Nu-i o reacţie anormală, spuse Hunter. Cea mai mare parte a oamenilor gândesc aşa.

– Atunci fii liniştit în privinţa mea. Cass e într-adevăr mort?

Hunter dădu afirmativ din cap.

– Chestia asta te supără foarte tare?

– Poate mai târziu, dar momentan sunt sub efectul şocului. Dar contează mai puţin ceea ce simt eu, asta nu te priveşte în mod special pe tine. Cine eşti?

El îi zâmbi.

– Poate mai târziu. Trebuie mai întâi să cunosc legăturile tale exacte cu Cassiopea.

– Profesionale, spuse ea. Strict profesionale. Îl respectam, îl admiram, îl iubeam mult la început, dar nu exista nici o intimitate între noi.

Ea ridică ochii mari şi îl fixă îndelung pe Hunter.

– Chiar a murit?

Hunter oftă şi îi întinse telefonul.

– Sună la hotelul vostru şi cere-l pe Cassiopea, dar să nu spui cine eşti.

– Asta nu va dovedi nimic atâta timp cât el poate fi plecat din hotel.

– Fă ce ţi-am spus. Dacă nu m-am înşelat în privinţa şefului, vei avea deptul la o surpriză.

– Dar cine este acest şef de care tot vorbeşti?

– Dă odată telefon, spuse Hunter cu o voce exasperată.

Ea formă numărul. După ce ceru cu Cassiopea şi ascultă un moment telefonista, tânăra femeie îl privi brusc pe Hunter, cu ochi neîncrezători.

– Bineînţeles că locuieşte acolo, spuse ea furioasă.

– Întreabă dacă eşti înregistrată, sugeră Hunter.

O licărire de furie îi traversă privirea.

– Atunci daţi-mi la telefon pe Martha Canada, spuse ea.

– Aşteaptă-te la un alt şoc, murmură Hunter.

– Mulţumesc, zise ea închizând telefonul.

Ea îl fixă cu privirea pe Hunter.

– E foarte ciudat. Nu este nici unul dintre noi înregistrat la hotel.

– Şeful e foarte eficace, spuse Hunter. Mai vrei să ştii cine este? Este *capo* de la Acapulco şi din toată America Centrală. Este un om foarte dur, foarte eficace, şi îmi pare rău să te informez că singura sa problemă imediată se numeşte Martha Canada. Tu eşti singura persoană în viaţă care are legătură cu Cassiopea. Acum eşti convinsă?

Ea îşi muşcă buzele, căută în geantă şi scoase un mic carnet de adrese. Îl răsfoi, citi numărul de telefon şi apoi îl formă.

– Fii prudentă, spuse Hunter. Să nu spui unde eşti.

Ea făcu semn că a înţeles şi continuă să-l privească în timp ce vorbea.

– Da, alo? *Buenas tardes*, vorbiţi engleza?

Nu părăsi nici un moment privirea rece a lui Hunter.

– Foarte bine. Eu sunt Martha Canada, secretara particulară a domnului Cassiopea. Mi-a spus că-l pot suna la acest număr. Este cumva acolo? Da, mulţumesc.

Puse mâna pe receptorul telefonului şi îi spuse lui Hunter:

– E un domn cu un accent mexican. A plecat să întrebe.

Îşi retrase mâna brusc.

– Alo, da? Cine este la telefon? John Royal? Oh, îmi pare rău că v-am deranjat... nu am ştiut. Domnul Cassiopea a lăsat acest număr în cazul în care... Este acolo?

Ea îi făcu semn lui Hunter să se apropie şi îndepărtă receptorul ca el să poată auzi. Hunter îşi duse faţa aproape de a ei şi auzi vocea familiară a lui John Royal.

– ... nu-mi puneţi întrebări, doamnă. Ascultaţi-mă şi pentru Dumnezeu, credeţi-mă. Nu vă întoarceţi la hotelul dumneavoastră, nu vă apropiaţi de el. Vă aşteaptă în mod sigur acolo. Nu mă întrebaţi cine sunt *ei*. Dar vă asigur că sunteţi în mare pericol dacă mai rămâneţi la Acapulco. Mai ales să nu mergeţi la consulatul american, căci veţi muri sigur. Părăsiţi ţara cât mai repede posibil.

– Dar, domnule Royal, eu...

– Aşteptaţi, nu mergeţi la aeroport, s-ar putea să vă aştepte şi acolo. Luaţi autocarul spre Mexico City, apoi descurcaţi-vă la faţa locului. Ascultaţi, dacă aş fi eu în locul dumneavoastră, aş lua imediat un taxi spre Mexico. Este mult mai sigur. Şi mai ales, mai ales, nu mai sunaţi la mine acasă, nu...

– Dar, domnule Royal, unde este domnul Cassiopea?

– N-aţi auzit ce-am spus, fir-ar să fie? N-am auzit niciodată de acest tip, şi n-o să mai aud nici de dumneavoastră dacă aveţi puţină minte.

Închise telefonul.

Hunter luă receptorul din mâinile tinerei femei şi îi spuse:

– Tactica pământului pârjolit, retragerea din Rusia.

– Dar de ce? murmură ea. Nu are nici un sens.

– Iată de ce, spuse el arătându-i o medalie de trăgător de elită.

– Ce este asta? întrebă ea examinând medalia cu o privire neliniştită.

– Este semnătura mea. Mă numesc Bob Hunter.

– Incredibil! murmură ea leşinând.

El o ridică cu blândeţe, o duse până la pat, perfect conştient de corpul ei aproape gol. Palma îi ardea şi frisoane incandescente îi parcurgeau braţele.

– Eşti incredibilă, spuse el uşor tinerei femei inconştiente.

Apoi se duse după un prosop umed în baie. Nu era momentul să se lase luat de val, să se lase distras.

Exterminatorul venise la Acapulco pentru un singur motiv, să ucidă şi să declare război.

Hunter hotărâse să radă de pe faţa pământului structurile mexicane ale Mafiei.

CAPITOLUL IV

Acapulco este unul dintre rarele oraşe internaţionale ale continentului american. Este un Las Vegas la ţărmul Pacificului, un Miami Beach fără ostentaţie barocă, este un Monaco fără cazino, este un Cannes fără Festivalul Filmului.

Acapulco este un carnaval perpetuu cu două personalităţi foarte distincte. Pe de o parte sunt soarele şi plaja, turismul, pescuitul pe mare, schiul nautic, zborul deasupra golfului, buticuri de lux, baruri şi restaurante, *zocalo*, piaţa primăriei, unde poţi privi trecătorii îmbrăcaţi în uniforme standard formate dintr-un costum de baie şi o cămăşuţă cu culori ţipătoare. Totul este confortabil şi luxos.

Pe de altă parte, există la ora siestei apusul soarelui deasupra Pacificului, marile restaurante unde se poate cina în aer liber sau în superbe săli de mese, cocteilurile care reunesc snobii din cercurile oamenilor avuţi, petrecerile date în marile vile la malul mării de vreun magnat al petrolului sau al afacerilor. Există cabarete, localuri de strip-tease, discoteci. Nu există uniformă. Totul este permis: deghizarea cea mai aberantă sau ţinuta cea mai şic. Fantezia domneşte ca o stăpână absolută. Pantaloni scurţi din satin, fustanele de ţigancă, colanţi, blugi uzaţi, caftane marocane şi cămăşi transparente. Moda depinde de fiecare femeie, de gustul său şi de curajul personal.

Bărbaţii preferă în mod evident confortul. Cravatele, papioanele, gulerele scrobite sunt înlăturate. Ei poartă

pantaloni nu foarte strâmți, cămăși brodate, pantofi comozi. Alții, mult mai îndrăzneți, etalează o modă mai hippy, cu cămăși indiene, caftane largi, uneori o simplă pelerină cu un lanț de aur în jurul gâtului.

Dacă acesta este un carnaval, nu este nebunia de la New Orleans sau de la Rio, ci mai degrabă un fel de a fi și de a trăi cu condiția să ai mijloacele necesare. La Acapulco spiritul este cel care contează înainte de toate.

Există de asemenea două orașe. Primul se întinde de-a lungul coastei și iese în afara plajelor și falezelor, se înalță în cerul albastru cu mici zgârie-nori sau se cuibărește în terase pe pantele care domină golful. Al doilea este închis între portul golfului și munții care îl înconjoară. În acest oraș trăiesc două sute cincizeci de autohtoni.

Golful însuși este un semicerc limitat de două peninsule care par să sară din mare spre sud, și care seamănă cu cleștii unui crab uriaș. Peninsula vestică adăpostește „orașul vechi", vechiul Acapulco și acolo se află *zocalo*, în jurul căruia se situează cartierul în care se face comerț. Hotelurile care se găsesc în această parte a orașului sunt mai „obosite" decât cele de la malul mării, dar au totuși un anumit farmec pe care cele mai noi nu au știut să-l păstreze. Aici se mai găsește și arena, plajele care sunt la modă dimineața și insula Roqueta.

La extremitatea orașului se găsește celebra faleză Quebrada, de pe înălțimile căreia cascadorii temerari din Acapulco se lansează în golul Pacificului, calculând cu mare precizie în ce gol trebuie să plonjeze. Este un spectacol uluitor pentru turiștii care vin regulat să-i vadă pe acești oameni extraordinari care sfidează moartea la fiecare săritură.

Lângă golf există plajele Honda și Manzanillo, și marea plajă care este la modă după-amiaza, Hornos, cât și plaja rezervată, se pare, homosexualilor, La Condesa. De aici încep să se înalțe hotelurile de lux de lângă mare.

Hotelul Las Brisas, unde locuia Hunter, se află pe o colină mare care se ridică deasupra peninsulei la est. La sud se află un al doilea golf, mai mic, care se numeşte Puerto Marques şi unde se găseşte plaja Pichelingue deasupra căreia se întind marile vile albe ale bogaţilor din Acapulco. Puţin mai departe se află plaja Revolcadero şi *Hotelul Princesse* ce are forma unei piramide aztece.

Hunter alesese *Hotelul Brisas* pentru că ştia că aici va găsi linişte şi discreţie dar şi din cauza amplasării acestuia. Estul golfului era reperul marilor bogătaşi şi în acel loc trebuia să acţioneze Hunter. Vedetele, starurile şi magnaţii erau obişnuiţi în acea zonă ca o pâine într-o brutărie. Acolo Mafia făcea cheag şi acolo începea să construiască un nou imperiu.

Conferinţa de la Acapulco era foarte diferită de conferinţele care o precedaseră. Era o placă turnantă pe care se opriseră brusc marii borfaşi sau emisarii acestora, ca să formeze o piaţă, să cucerească un teritoriu în sânul noii Mafii.

Max Spielke, care fusese supranumit Sultanul, *El capo mexicano*, sau mai simplu Şeful, conducea întâlnirile. Spielke era evreu, el era capul întregii Americi Centrale şi nu exista nici un italian în stare să cârtească în privinţa asta.

La nivel înalt se ajunsese la concluzia că Acapulco era cadrul ideal pentru o conferinţă. Nu puteau repeta catastrofa de la Montréal unde un ticălos pe nume Hunter venise să producă dezordine şi să omoare majoritatea participanţilor. Nu fusese niciodată scandal la Acapulco, unde persoanele cele mai cunoscute în lume puteau să plece şi să vină fără să provoace agitaţie.

Hunter nu întâmpinase nici o dificultate în drumul spre Mexic. Folosise un bilet de turist în timp ce îşi procurase biletul de avion de la o agenţie de voiaj din Statele Unite. Nu avusese nici o problemă în procurarea actelor de identitate. Era suficient să plătească ca să obţină un certificat de naştere,

paşaport, permis de conducere şi diverse cărţi de credit. Tot ceea ce se făcea în acest domeniu se putea cumpăra.

Dar cei care veniseră la Acapulco pentru întâlnire nu aveau de ce să-şi facă probleme din această cauză. Ei nu erau hărţuiţi ca Hunter. Chiar dacă agenţii de mai multe naţionalităţi îi urmăreau, câteva zile de vacanţă în capitala estivală mexicană nu păreau să prezinte nici o ameninţare.

Existau şi alte elemente care favorizau întâlnirea. Recent, Mexicul devenise una dintre primele ţări din Lumea a Treia. Relaţiile diplomatice şi economice cu Statele Unite se degradaseră, lăsând câmp liber Mafiei, care părea că descoperă cu bucurie un nou paradis latin. Mexicul era locul ideal pentru a investi dolari negri care reieşeau albi sub formă de profit.

Mexicul devenise astfel ţara *mordida*, a bacşişului, a mitei, iar funcţionarii guvernului erau primii care întindeau mâna ca să închidă ochii. Cei care făceau excepţie erau rarisimi, iar atitudinea lor părea anormală. Mafioţii se simţeau ca la ei acasă în acest loc, ca nişte peşti în apă şi ştiau extraordinar de bine să exploateze toate posibilităţile care li se ofereau.

Hunter şi poliţiştii canadieni le arătaseră cât era de stupid să ia parte la o conferinţă deschisă. De această dată se aflau la Acapulco în mici grupuri care se întâlneau în mod discret şi clandestin, servindu-se de elita internaţională ca acoperire.

Dar Hunter le urmărise venirile şi plecările îndeaproape. Se întâmplau puţine lucruri în interiorul Mafiei pe care Hunter să le ignore. Era cunoscut mai ales prin teroarea pe care era capabil să o răspândească, dar punctele sale forte erau inteligenţa şi instinctul. Fără aceste calităţi, ar fi fost mai puţin eficace şi ar fi fost mort de mult.

Îl cunoştea pe Cassiopea din timpul conflictului de la Detroit şi de la întâlnirea de la Montréal. Ştia totul despre el, în timp ce agenţii federali abia murmurau numele de Butch

Cassidy întrebându-se încă dacă Cassiopea făcea sau nu făcea parte din Mafia.

În schimb nu ştia prea multe despre Spielke. Până în prezent ramura mexicană a Mafiei nu avusese mari pretenţii şi servea drept pretext diverşilor mafioţi care profitau de câteva zile de soare la plajă. Nu aveau nici un reprezentant permanent la faţa locului. Şeful era acela care avea legăturile, care trecuse drept stăpân în ţara *mordida*, care ştia mai bine ca oricine să-i manipuleze pe bogătaşi. Hunter nu auzise niciodată de Spielke în afara acestui context. Tipul avea un iaht enorm, una dintre cele mai frumoase vile de pe coastă şi era considerat ca fiind unul dintre oamenii cei mai bogaţi de la Acapulco. Acapulco îi aparţinea ca o feudă unui senior din timpul Evului Mediu.

Toţi îl ştiau şi nimeni nu-l călca pe bătături. Nu se întâmpla nimic în mediul criminal fără ca el să ia o primă sau un procentaj. Nici o afacere nu se derula fără consimţământul lui. Era un teritoriu privat unde vânătoarea era păzită. În consecinţă, până în prezent Hunter ştia prea puţine lucruri despre Spielke. Dar subit Acapulco devenise un mare centru al traficului de stupefiante; heroină şi cocaină soseau şi plecau către nord şi în alte regiuni. Existau de asemenea zvonuri referitoare la o reţea de prostituţie. Fetele erau recrutate la Acapulco şi introduse în elita internaţională.

În sfârşit, datorită lui Cassiopea, Hunter aflase despre proiectele Mafiei, auzise de existenţa acelei *Nuova Cosa Nostra* şi ştiuse că se pregătea o întâlnire la Acapulco. Era aici de o săptămână şi profitase de acest lucru pentru a urmări toţi mafioţii. Atacul pe care îl întreprinsese la vila lui John Royal şi uciderea celor trei bărbaţi nu erau decât primele focuri de armă ale unui război necruţător, pregătit cu minuţiozitate.

Privind-o pe tânăra femeie aproape goală, Hunter se întrebă dacă era implicată în afacerile lui Cassiopea, după care renunţă imediat să mai caute răspuns. Nu avea nici o idee

în privința acestui lucru. Nu avea nici o certitudine în ceea ce o privea, dar își aminti cât de mult fusese influențat de farmecul pe care ea îl exercitase asupra lui.

Avusese două motive pentru care intrase în contact cu ea. Mai întâi pentru că se temea ca nu cumva să fie omorâtă după uciderea lui Cassiopea, apoi pentru că era sigur că ea l-ar fi putut lămuri în privința anumitor lucruri, ca de exemplu rețeaua de prostituție. I se părea de necrezut că tânăra femeie petrecuse atâta timp cu Cassiopea fără să știe nimic despre afacerile acestuia. Și totuși...

Ea începu să se agite revenindu-și, și respinse cu stângăcie prosopul umed cu care Hunter îi ștergea fața.

– Te simți mai bine? întrebă el.

Ea se dădu puțin în spate văzându-l atât de aproape de ea.

– Ce... ce s-a întâmplat?

– Ai avut un șoc, ai leșinat, explică Hunter zâmbind.

Cu cât își revenea, cu atât ea găsea situația mai dezagreabilă. Aruncă o privire în interiorul încăperii și întrebă:

– De ce m-ai adus în camera asta?

– Nu pentru ce-ți imaginezi, răspunse ironic Hunter. Pentru că nu cunosc alt loc în care ai putea fi în siguranță. Știi cine sunt, nu-i așa?

– Știu cine ești, spuse ea cu răceală. Numele tău sună ca un dangăt de clopot.

Trezirea și abrutizarea provocau încă răspunsuri scurte. Martha Canada se temea de Bob Hunter și îl ura. El era conștient de acest lucru fără să manifeste cea mai mică emoție, dar se hotărî să-i amintească.

– Știi deci că eu sunt cel care l-a omorât pe Cassiopea și cei doi prieteni ai săi care controlau traficul de stupefiante în America Centrală. Tocmai discutau formarea unei noi rețele de distribuție. Și ăsta e doar începutul.

– Începutul cui? murmură ea.

– Începutul sfârşitului noii lumi a Mafiei. Sunt pe cale să şi-o împartă. Pentru acest motiv s-au reunit la Acapulco. Vor să remodeleze totul, mai puţin ceea ce le convine, viciile trecutului. Drogul, sexul, puterea, mizeria şi corupţia. Sunt foarte abili şi ştiu exact cum să profite de toate astea.

– Vezi prea multe filme, murmură ea.

– Aiurea! Cei de la Hollywood nu îndrăznesc să prezinte realitatea chiar dacă este cunoscută. Mafia e un adevărat infern. Un infern pe care eu îl cunosc personal de mult timp. Tu?

Ea se impacientă şi întoarse capul spre perete. Hunter reluă:

– De câteva luni Cassiopea se ocupa în exclusivitate de o reţea de prostituţie. A introdus în noua lume fete tinere frumoase care au farmec şi educaţie, şi care sunt gata de orice cu oamenii de stat, generali, sau cu oricine care poate fi util. Şi ăsta nu e decât începutul, după aceea vin şantajul, escrocheria, trădarea şi spionajul. Nu eşti la curent cu aceste lucruri, Martha?

– Du-te la dracu', murmură tânăra femeie.

– În mod evident acest lucru nu exclude asasinarea ocazională şi nici o moarte lentă pentru fetele care nu se conformează exigenţelor patronilor lor, sau expedierea lor pe piaţa de sclavi.

Ea se ridică uşor.

– Doar nu crezi lucrurile astea, nu?

– Eu cred ce văd şi asta am văzut.

– După tot ce-am auzit, nu eşti nici tu mai sfânt ca ei.

– Eu nu am omorât niciodată oameni nevinovaţi, şi niciodată nu am brutalizat vreo femeie. Cel puţin nu încă.

– E o ameninţare, nu?

– Nu, ăsta e adevărul, răspunse Hunter cu o voce distantă.

Se apropie de dulap şi îşi dădu jos hainele. Începând să-şi facă valiza, el îi spuse tinerei fete:

– Plec. Mi-am terminat treaba cu tine. Voi trece la lucruri serioase. Am o altă ascunzătoare. Chiria e plătită până la sfârşitul săptămânii. Rămâi dacă vrei, de altfel asta te sfătuiesc să şi faci.

Ea se aşează pe pat şi îl fixă cu privirea.

– Atâta?

– Atâta. Ai grijă de tine, sper să nu păţeşti nimic rău.

– Chiar crezi că sunt în pericol?

– L-ai auzit pe John Royal, nu? Bineînţeles că eşti în pericol. Sunt prea multe în joc ca să fii lăsată să scapi.

– Nu mi se pare logic.

Hunter continua să-şi facă valiza.

– Imaginează-ţi că tocmai mă plimb pe stradă. Două maşini se ciocnesc şi încep să ia foc. Mă grăbesc şi scot victimele din foc, dar ele sunt deja moarte. Ştii ce mi se va întâmpla?

Ea îl privea cu ochi curioşi.

– Ei bine, eşti un fugar, dar...

– Înainte să se afle, înainte ca să fiu identificat, voi fi aruncat în închisoare. Voi fi dus într-o groapă cu şobolani şi voi rămâne acolo până când se va determina cauza decesului victimelor accidentului. Eu sunt vinovat de ceea ce mexicanii numesc *mal medicina*. Am atins un rănit şi rănitul este mort. Până la proba contrarie, eu sunt cel care l-a omorât. Îţi spun asta ca să-ţi explic codul Napoleon care este în viguoare în Mexic. Eşti vinovat până în momentul când ţi se dovedeşte nevinovăţia, lucru ce poate dura mult timp. Între timp se descoperă cine sunt, ce fac etc... Astfel nu voi mai putea fi pus în libertate niciodată.

– Şi? întrebă ea intrigată.

– Max Şeful are multă influenţă la Acapulco şi m-ar mira ca el să fie neliniştit chiar dacă cineva ar fi asasinat în propria sa cameră. Dar cea mai mică anchetă asupra lui ar scoate la iveală un munte de fapte grave. În ciuda influenţei sale, n-ar

reuşi să înăbuşe afacerea. Şi mai ales nu este momentul să aibă probleme cu legea; întâlnirea are prea mare importanţă. Cu cât autorităţile ştiu mai multe despre Şef, cu atât mai mulţi bani îi pot cere ele. El încearcă să se protejeze, să protejeze întâlnirile şi să şteargă toate urmele care îl leagă de victime. Dar probabil că nu te va omorî, Martha.

– De ce spui asta?

– Te va vinde. E logic.

– Cum?

– Sau poate te va dărui unui şeic din deşert care i-a făcut cândva un serviciu. Sau unui şef de trib african care are influenţă în ţara sa. Sau unui proxenet alegerian din Tanger.

Tânăra fată se îngălbeni la faţă.

– Glumeşti?

– Nu am suficient umor negru ca să inventez asta.

– Atunci nu mă abandona! izbucni ea.

– N-am de ales, Martha.

– Dar mă va găsi! Tu nu ştii, dar eu ştiu! Max e un adevărat Dumnezeu la Acapulco! Dacă mă vrea, mă va găsi!

Hunter oftă. Trezitul, abrutizarea şi frica îi provocaseră această agitaţie care spunea multe. Pe Hunter îl durea sufletul, dar acum era sigur; tânăra femeie ştia mai mult decât spusese.

– OK, Martha, spuse el. Nu meriţi, dar te voi lua cu mine.

Tânăra femeie puţea a Mafie de la o poştă!

CAPITOLUL V

Magazinele şi buticurile îşi deschideau porţile şi vitrinele; trecuse ora siestei. Turiştii se îndreptau spre plajă, pentru că siesta lor avea loc mai degrabă la soare.

Hunter se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni albi, mocasini, o cămaşă de marinar şi o şapcă de yahtman. Mai purta şi un pistol special de calibru 38 prins de curele la interiorul coapselor, ascuns sub pantalonii bufanţi.

Se opri la un magazin şi cumpără un şal de plajă şi o pălărie mare de paie care să acopere părul auriu al Marthei Canada. Ea îi acceptă cadoul fără să spună nimic, trecându-şi şalul peste umeri, înfundându-şi pălăria peste ochi.

Hunter plecă imediat spre staţiunea de la malul mării, o conduse pe tânăra fată pe ambarcaţiunea pe care o închiriase imediat după ce sosise la Acapulco, aranjă echipamentul, apoi duse jeep-ul în parcarea portului.

Supraveghetorul staţiunii îl observase încă de când sosise, stând în apropierea ferestrei biroului său. Hunter intră şi îi dădu câţiva *pesos*. Bărbatul îi băgă în buzunar şi îi mulţumi printr-o mişcare a capului.

– Văd că sunteţi însoţit, domnule Franklin, spuse el. Aveţi nevoie de schiuri?

– Nu, *gracias*, răspunse Hunter.

Bărbatul zâmbi cu puţin mai multă sinceritate.

– Plecaţi la pescuit?

– Poate, răspunse Hunter.

Hunter se îndreptă spre ponton. Tensionată, Martha Canada se aşezase în faţa ambarcaţiunii care avea o lungime de cinci metri şi era echipată cu un motor puternic. Tânăra femeie îşi dădu jos pălăria şi şalul.

Hunter făcu ochii mari văzând-o atât de descoperită, apoi se instală la comanda vasului, făcu contactul şi se ridică ca să desfacă parâmele.

– Pot eu să fac asta, spuse Martha.

– Stai jos, murmură el. Puneţi pălăria pe cap.

Gardianul îi privea cu un binoclu.

– S-a întâmplat ceva? întrebă tânăra femeie privind faţa tulburată a lui Hunter.

– Nu se ştie niciodată, spuse el în timp ce dezlega frânghiile.

Reveni la comenzi şi porni vasul cu o viteză mică.

– În caz de nevoie, ştii să conduci un vas?

– Bineînţeles.

El o lăsă să preia comenzile şi adăugă:

– Direcţia sud.

Apoi Hunter scoase binoclul. Gardianul îi urmărea, vorbind în acelaşi timp la telefon.

Nu era un lucru care să-l îngrijoreze pe Hunter. Coborî în cala ambarscaţiunii, îşi pregăti muniţia şi armele şi când urcă pe punte ca să preia comanda, avea marele Auto-Mag la subsuoară şi un PM Uzi atârnat la gât.

Era aproape ieşit din staţiunea asupra căreia Hunter îşi concentra toată atenţia. Martha Canada îi văzu armele şi îl privi cu ostilitate.

– Ce faci? întrebă ea cu o voce neliniştită.

– Încerc să supravieţuiesc.

El strecură PM-ul Uzi pe sub cârmă, apoi viră brusc la est de golf.

Tânăra femeie pierdu imediat pălăria şi fu stropită de un val de apă de mare.

– Te simţi bine? întrebă Hunter.

– Da, răspunse ea.

Nu mai vorbiseră de când părăsiseră hotelul *Las Brisas*, lăsând să planeze o linişte apăsătoare. O singură dată, când se apropiau cu maşina de staţiune, tânăra femeie vorbise.

– Am impresia că îţi pun viaţa în pericol?

– Vom vedea, spusese Hunter.

Asta fusese tot; dar era adevărat că Martha Canada creştea simţitor riscul la care se expunea Hunter şi putea din păcate să compromită şansele de a combate Mafia la Acapulco.

Hunter însuşi era un fel de fantomă. Era acolo, fără să fie cu adevărat. Nimeni nu îl cunoştea şi puţini din duşmanii săi care îl văzuseră supravieţuiseră confruntării. Ei îi cunoşteau doar reputaţia, iar Hunter încerca să facă în aşa fel încât lucrurile să nu se schimbe.

Se deplasa cu precauţie, mereu la pândă, gata să acţioneze imediat în cazul întâlnirii cu vreun duşman, mereu gata să omoare sau să dispară. De fiecare dată când acţiona, Hunter avea în vedere două portiţe de scăpare.

Astfel tânăra femeie îi punea probleme pentru că duşmanul o cunoştea şi o căuta cu toate mijloacele. Frumuseţea sa era pe deasupra extrem de vizibilă şi dificil de ascuns. Paznicul staţiunii telefonase fără îndoială cuiva care lucra pentru Şeful.

Ea îl va pune în pericol, nu avea nici cea mai mică îndoială în această privinţă. Dar Hunter se cunoştea la fel de bine cum îşi cunoştea şi duşmanul şi ştia că era incapabil să reacţioneze altfel. Trebuia să o ia cu el şi să spere în bine jonglând cu planurile lui. Nu putea schimba faptul că tânăra femeie juca un rol în acest joc, dar spera să poată modifica importanţa acestuia.

Hunter putea să-l copleşească pe Şef, să-l facă să se gândească la alte lucruri, să-i dea alte probleme. Acest lucru avea intenţia să-l facă.

– Dar ăsta e iatul lui Max! exclamă Martha arătând spre vasul superb care se afla în faţa lor, la orizont.

– Exact, spuse Hunter.

– Doar nu mă duci *acolo*!

– Ascultă, ori ai încredere în mine, ori te abandonez, răspunse Hunter strigând ca să se facă auzit din cauza zgomotului făcut de motor. Dacă n-ai încredere, e momentul să te duci să înoţi!

– Nu, mulţumesc, rămân! zise fata.

Iahtul superb, echipat cu două motoare puternice diesel, era ancorat în partea de sud a golfului, în faţa plajei Guitarron. Avea o lungime de treizeci de metri şi era capabil să navigheze în largul mării.

Oamenii din Acapulco informau adesea turiştii care se extaziau privind iahtul *Seaward*, şi le descriau marele salon unde mai mult de treizeci de persoane puteau lua masa, cabinele luxoase şi confortul punţilor.

Se spunea că Spielke îşi iubea iahtul mai mult decât orice. Să primeşti o invitaţie din partea lui şi să participi la una dintre frumoasele seri nautice constituia o veritabilă victorie socială şi mondenă. Să faci o plimbare scurtă până la Puerto Vallarta era o onoare deosebită.

Hunter făcuse propria sa anchetă şi descoperise că Spielke nu invita niciodată borfaşi pe iaht şi nu aranja niciodată aici întâlniri de afaceri. Cea mai mare parte a timpului iahtul era ancorat în golf, cu doi oameni la bord care se ocupau de întreţinerea şi paza acestuia. Când Spielke primea pe cineva, urca la bord o parte din personalul vilei sale, iar când pleca în croazieră, angaja un echipaj temporar.

Vila lui Spielke se afla pe înălţimile care dominau Guitarronul. Ieşea adesea pe terasă doar pentru plăcerea de a-şi privi frumosul vas ancorat la câteva sute de metri de ţărm. Existau totuşi un chei şi un ponton exact sub vila sa, dar chila iahtului *Seaward* era prea mare ca să acosteze acolo.

La cincizeci de metri, Hunter opri motorul ambarcațiunii.

– N-ai urcat niciodată la bordul iahtului?

– Nu, spuse Martha Canada.

– Niciodată?

– N-am fost invitată acolo.

– Ți-ar plăcea să urci acum?

– Nici pentru tot aurul din lume! țipă ea înfiorându-se.

– Cu atât mai bine, pentru că tocmai vroiam să-ți cer un serviciu.

Ea se înfioră din nou.

– Ce vom face?

– Vom răpi un vas foarte iubit.

– Ce?

– Nu este frumos, nu?

El privi iahtul *Seaward* cu binoclul și încercă să ghicească ce va găsi la bord. Pe punte un tip mare în tricou și pantaloni albi se uita spre ei. Un alt bărbat manevra parâmele în față.

– Pare ușor de aici încolo. Voi urca la bord. Rămâi la comenzi, faci un tur, dar rămâi destul de aproape. Trebuie să pot să ajung înapoi înotând.

– Sper că știi ce faci, spuse ea cu o voce tremurândă.

– Și eu la fel, spuse Hunter pufnind în râs.

Se apropiară ușor și acostară în josul pasarelei unde staționa o barcă pneumatică de salvare. Hunter desfăcu rapid parâma și împinse mica ambarcațiune în siajul bărcii sale.

Tipul cel mare scoase un urlet și începu să coboare scările pasarelei. Hunter îi arătă imensul Auto-Mag și tipul se opri brusc, cu mâinile în aer.

Era ușor. Nici unul dintre cei doi bărbați nu avea vreo armă. Erau niște *métizos*, de naționalitate mexicană dar de origine indiană, și nu arătau că ar vrea să-l împiedice pe Hunter să-și ducă planul la bun sfârșit.

– Tu ești căpitanul? întrebă Hunter pe cel mai mare.

– Da. Eu sunt căpitanul, spuse bărbatul ce avea privirea fixată asupra armei lui Hunter.

– Ridicăm ancora, spuse Hunter. Haide!

Cei doi bărbați își aruncară priviri nesigure, apoi începură să tragă pasarela, să ridice ancora și să pornească motoarele.

Martha Canada oprise ambarcațiunea la aproape o sută de metri de iaht.

Hunter urcă pe puntea superioară și se uită la aparatura de bord.

– Unde mergem, *señor*? întrebă căpitanul mexican.

– În apă, spuse Hunter aruncându-i o vestă de salvare. Mult noroc. Și ia-l și pe celălalt cu tine.

Nu te puteai înșela asupra intențiilor lui Hunter. Căpitanul păru ușurat. Strigă ceva în spaniolă către colegul său apoi coborî de pe puntea principală. Amândoi săriră peste bord după câteva secunde.

Hunter îi privi cum înoată spre barca pneumatică apoi reveni la comenzile vasului.

Ce iaht frumos! Hunter regreta deja soarta pe care avea să o aibă acest vas.

Iahtul vibră ușor, începu să înainteze spre larg, iar comenzile deveniră maniabile aproape imediat. Nu era un vas conceput pentru viteză. Viteza lui maximă era de opt, maxim zece noduri, dar era extrem de ușor de manevrat.

Hunter viră, trecu pe pilot automat și dădu consumul de petrol la maxim. Așteptă câteva secunde ca să vadă dacă pilotul automat funcționa corect, apoi, satisfăcut, coborî de pe puntea superioară și sări în apă.

Martha Canada îl imită imediat.

– Ce-ai făcut? strigă ea. Nu mai e nimeni la bord! Iahtul se va...

– Da, mormăi Hunter. Este într-adevăr păcat.

Întoarse iahtul *Seaward* către plaja privată a lui Spielke. Iahtul se îndrepta exact către bărbatul care îl iubea atât de mult.

Cu viteză maximă şi cu nimeni la bord...

CAPITOLUL VI

Vila cea mare a lui Spielke de pe colina care domina golful Acapulco se transformase în fortăreață.

Cei doi indieni care se aflau într-un jeep ce staționa în fața porților nu făcură nici un gest ca să oprească mașina lui John Royal. Ei dispuneau de un emițător-radio și Royal îl văzu pe unul dintre aceștia vorbind în microfon în timp ce trecu. Îl aștepta un comitet de primire.

Dar când ajunse în fața ușii incintei interioare, se întâmplă cu totul altceva. Gărzile care se aflau acolo îi scotociră mașina ca niște vameși adevărați. Unul dintre ei îl controlă personal pe Royal ca să se asigure că acesta nu avea vreo armă asupra sa, iar mașina nu putu trece decât după o îndelungată inspecție.

Odată aflat în interior, văzu un fel de tabără înarmată. Peste tot se aflau indieni și *metizos*, înarmați până în dinți, care patrulau în parc, în liniște, cu o ținută sobră și cu mină serioasă. Existau de asemenea și câțiva *criollos*, mexicani de origine pură ce purtau pălării australiene care dădeau ordine primilor.

Aceasta era armata personală a Șefului despre care toți locuitorii de la Acapulco auziseră vorbind, dar pe care nimeni nu o văzuse. Singura dată când Royal se aflase în prezența armatei Șefului fusese în timpul vizitei lui Augie Marinello și a celorlalți capi newyorkezi. Auzi că trupele petreceau cea mai mare parte a timpului pe Coasta Chica în apropierea

frontierei cu Oaxaca. Armata era formată din două sute de oameni, inclusiv ofițerii. Ei aveau propriul sat unde trăiau cu soțiile și copiii lor. Prezența lor la Acapulco era suficientă pentru a sublinia natura extrem de gravă a crizei.

Din nou John Royal fu nevoit să se supună unui control și să aștepte ca să i se verifice cu atenție identitatea. Unul dintre oamenii lui Too Bad coborâse în parcare ca să-l conducă până la vilă.

Interiorul vilei era incredibil, de un stil care nu putea fi definit și pe care Royal îl botezase Clinquant Tocard Espagnol. Construită din beton armat și acoperită de tencuială roșie, susținută de tone de grinzi din oțel, masa aceea gigantică părea agățată de o parte a colinei, suspendată deasupra mării.

Existau cinci mii de metri pătrați de camere, săli de recepție, camere, bucătării, oficii etc. Vila avea trei nivele diferite, iar camerele de la nivelul superior avea toate câte un patio. La parter era o grădină interioară în formă de arc de cerc ce se întindea din centrul salonului până la terasă, unde fântânile curgeau într-o veselie.

Terasa însăși era demnă de un decor imaginat de desenatorul unui Walt Disney pentru adulți. Mai exista un bar mare în aer liber și un ring de dans, mese cu umbrele care seamănau cu o terasă de cafenea mediteraneeană și un grup de servitori stilați pentru a servi. Exista și o piscină cu pereți din sticlă. Mai exista și un golf în miniatură.

În prezent terasa cea mare se transformase în cartier general.

Spielke și oamenii săi erau așezați la masă în apropierea piscinei. Posturi de telefon erau instalate în fața fiecărui individ, firele coborând de-a lungul mesei ca niște liane de culoare gri.

Too Bad Paul era așezat în fața lui Spielke și privea cu îmbufnare paginile anuarului în care se găseau numerele de telefon ale tuturor hotelurilor din Acapulco.

– E cumplit, murmură el în momentul în care John Royal ajunse aproape de ei. Sunt treizeci de pagini de numere numai pentru Acapulco. Fără să mai pun la socoteală hotelurile care sunt în afara limitelor oraşului.

– Verifică pagină cu pagină, Too Bad. Rupe câteva şi restul dă-le celorlalţi.

– Dar există mai mult de două sute de hoteluri, domnule!

– Puţin îmi pasă! Poate să existe şi două mii! Tipul ăsta e la Acapulco şi trebuie să-l găsim. Dacă nu, va veni el să ne viziteze pe noi, iar chestia asta nu-mi place deloc.

– Nu poate fi atât de greu, spuse un alt locotenent. Pun pariu pe orice că e un tip care lucrează singur, ceea ce ne va reduce efortul de căutare. N-avem decât să întrebăm dacă există americani celibatari în fiecare hotel. Odată ce vom avea lista, vom începe...

– Şi dacă a închiriat un apartament? îl întrerupse Too Bad Paul cu o voce puternică.

Spielke ridică privirea şi apoi răspunse:

– Sună la agenţia *Playsol*. Ei sunt cei care se ocupă cu închirierea a aproape tuturor apartamentelor.

– Lista se măreşte deja, murmură Too Bad.

– Nu-ţi mai pierde timpul văicărindu-te! se răsti la el Spielke.

Too Bad oftă şi începu să rupă paginile cărţii de telefoane.

Nimeni nu observase sosirea lui John Royal. Ca să le atragă atenţia, acesta râse fals şi spuse:

– Dacă existau pereţi, te-ai putea crede la bookmakerii din Chicago.

Şeful nu binevoi să râdă.

– Ce vrei, Johnny? Suntem ocupaţi.

– Voiam să ştiu unde sunt fetele mele.

– Serios?

Too Bad râse discret.

Spielke îl privi fix pe John şi apoi spuse:

– Le-am trimis la Tampico.

John Royal gemu uşor.

– Dar aveau clasă, Max.

– Mă doare-n fund, spuse Spielke cu o voce apăsătoare. Şterge-o, Johnny. Întoarce-te la tine şi rămâi acolo.

– Dar nu sunt în siguranţă acolo, Max. Mi-ai spus că o să-mi trimiţi oameni care să-i înlocuiască pe Jorge şi Enrico.

– M-am răzgândit, răspunse Spielke. E inutil, Johnny. Dacă ucigaşul ar fi vrut să-ţi facă vreun rău, te-ar fi ucis o dată cu Cassiopea. Rămâi la tine acasă şi nu te mişca de acolo.

John Royal îşi făcu curaj şi spuse:

– Şi pentru asta am venit la tine, Max. N-are sens să rămân aici, văzând cele întâmplate. Nu te vei mai putea folosi de casa mea înainte de rezolvarea acestei poveşti. Am făcut o rezervare pentru zborul de la ora 20 spre Los Angeles. Mi-am spus că...

– Te-ai înşelat, îi replică Spielke. Ţi-am anulat biletul acum douăzeci de minute, Johnny. Nu-mi faci figura asta.

Nesăbuit, John Royal se supără brusc.

– Plec şi vin când vreau, Max! izbucni el el. Nu-mi spui tu ce să fac şi ce să nu fac!

O linişte mormântală plana deasupra terasei. Faţa lui John Royal era furioasă, dar în interiorul său ştia că exagerase. Îşi aprinse o ţigară şi murmură:

– Îmi pare rău, Max. Dar nu mă simt în largul meu. Să-ţi primeşti prietenii pentru o discuţie de afaceri e una, iar asasinatul şi războiul alta. Nu m-am angajat în afacerile tale pentru asta.

Un telefon de pe masă începu să sune. Spielke privi aparatul şi făcu semn unui locotenent care se afla cel mai aproape de el.

John Royal se destinse puţin, bucuros de întrerupere, în timp ce locotenentul ridică receptorul şi murmură:

– *Por qué*?

Apoi îl privi pe Spielke şi adăugă:

– E Tony. Spune că tipul de la staţiunea *del mar* crede că a văzut-o pe Martha Canada. A plecat pe un vas cu un bărbat care se numeşte Franklin. Se îndreptau spre sud acum câteva minute.

– Spune-i lui Tony să trimită un elicopter. Dacă e chiar ea, vreau s-o aducă aici, şi nu mă interesează cum!

Locotenentul îi trimise mesajul lui Tony şi apoi închise telefonul.

Pe terasă se făcu din nou linişte.

Spielke începu să bată în masă.

Bărbaţii din jurul mesei se uitau la John Royal cu o privire amuzată.

„Şi acum?" se întrebă Royal. Stricase deja totul. Măcar să meargă până la capăt. Izbucni din nou.

– Lasă femeia în pace, Max! Nu ştie nimic. Ai făcut dispărute cadavrele. N-a mai rămas nici o urmă din ceea ce s-a întâmplat. Ce vrei? Iertarea păcatelor?

Spielke se opri din bătut şi spuse cu o voce joasă:

– Eşti un rahat. Ştii? Ce te-a făcut să crezi că te-ai angajat în vreun fel? Toţi oamenii de la Hollywood sunt la fel, nimicuri, nimic altceva! Dacă n-ai avea agenţi sau manageri, ai fi incapabil să mergi pe pcioarele tale! Ai fi un om mort. N-ai nici cap, nici burtă, nici picioare. Bărbaţii sunt ca şi femeile. Credeţi că un zâmbet frumos şi un mers idiot vă face importanţi? Pentru că ai fost învăţat să înşiri aiureli te crezi Dumnezeu! Am făcut un semn şi ai sosit târându-te, asemenea colegilor tăi, şi pentru acelaşi motiv. N-ai nici cap, nici burtă, nici picioare. Eşti un nimic, şi chiar într-un oraş de nimicuri, nu valorezi mai mult de un nimic bătrân ce eşti. Ar fi trebuit să mă debarasez de tine. Dar încearcă să înţelegi un lucru pentru totdeauna. Pleci şi vii când spun eu şi unde spun eu. Rămâi acolo şi nu mişca, ca un nimic ascultător până când îţi voi ordona. Ai înţeles ce-am spus, Johnny?

– Bineînțeles, răspunse încetișor John Royal. Ți-am spus deja că îmi pare rău că m-am enervat, Max.

Unul dintre oamenii lui Spielke emise un râset disprețuitor.

– Gura! se răsti Spielke. Aveți treabă de făcut!

John Royal merse uşor până la marginea terasei ca să contemple marea şi să se reculeagă.

Spielke îl strigă. Royal se întoarse şi se strădui să zâmbească.

– Da, Max?

– Dacă asta poate să te liniştească, să ştii că ai încă timp să-ți îmbrățişezi fetele înainte de plecare, spuse Spielke. Pleacă la şase cu avionul de Tampico. Acum sunt la hotelul *Tres Vidas* unde le-am oferit o petrecere. Dacă mă gândesc mai bine, chiar vreau să te duci acolo. Doi *amici* vor sosi la avion şi tu îi vei întâmpina.

– Foarte bine, spuse Royal. Mă voi duce.

– Încă mai ai timp. Bea un pahar înainte să pleci.

John Royal încuviință, dar se întoarse din nou spre mare pentru că nu reuşea să zâmbească cu suficientă amabilitate.

Max era foarte dur când era vorba să umilească pe cineva. Mai întâi insultele în fața tuturor şi apoi câteva cuvinte amabile.

Cel mai rău era faptul că era adevărat. Nu spusese decât adevărul.

John Royal fixă iahtul *Seaward* cu o privire distrată, preocupată de gândurile sale. Iahtul se mişca.

Se întoarse spre Spielke şi întrebă, numai ca să spună ceva, orice ca să şteargă ruşinea:

– Unde se duce *Seaward*, Max?

– Nicăieri până la moartea mea, răspunse Spielke fără să ridice ochii. Dumnezeu ştie că nu am niciodată timp să profit de el...

– Iahtul *Seaward* a părăsit locul în care ancorase, Max.

Spielke se ridică brusc, parcurse terasa rapid şi se agăţă de balustradă cu degetele crispate. John Royal avu impresia că Max se va arunca în gol.

– Ce fac proştii ăia? răcni Spielke.

– S-ar zice că-l aduc la chei, zise Royal

Spielke alergă până la telescop şi privi.

– Nu! urlă el. Nu e nimeni la bord! E pe pilot automat!

– Too Bad! Angelo! *Seaward* se îndreaptă spre ponton! Coborâţi şi opriţi-l!

Secundele următoare semănară cu imaginile schimbătoare şi suprapuse ale unui caleidoscop.

John Royal avu repede impresia că este un realizator care se află pe un platou extravagant, în timp ce milioanele de dolari fuseseră puse la dispoziţia turnării unei singure secvenţe. Ar fi vrut să strige: „Motor!"

Iahtul *Seaward* se apropia din ce în ce mai mult de chei. Too Bad şi acoliţii săi alergau disperaţi, inutili şi ridicoli.

În timp ce Spielke stătea rigid în apropierea parapetului, lovind balustrada cu pumnii strânşi, oamenii săi alergau nebuneşte, fără nici o putere. Privea vasul cu fascinaţie, ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

În spatele iahtului, o ambarcaţiune efectua o întoarcere bruscă, şi gonea spre larg, urmărită de un elicopter care se afla la cinci sute de metri în spatele ei.

Too Bad sări de la ultimele zece trepte ale cheiului în timp ce oamenii lui îl urmau îndeaproape.

– Nu vor reuşi să ajungă la timp, Max, şopti John Royal.

– Ba da! Trebuie!

„Nu suntem în filme, Max", gândi John Royal. Nu era obligatoriu să ajungă la timp. John Royal ştia că oamenii lui Max nu vor ajunge la timp, şi Spielke probabil că ştia şi el acest lucru.

Cu trei oameni la bord, iahtul de croazieră se îndepărta de chei şi evită cu greu iahtul *Seaward* care se mişca cu viteză mare. Iahtul atinse cheiul.

Urcă încet de-a lungul pontonului care cedă imediat sub greutatea vasului, aruncând tot ce se găsea acolo de-a parte şi de alta a cheiului.

Iahtul de croazieră fu şi el lovit şi începu să se scufunde. Cei trei bărbaţi care se aflau la bord săriră în apă printre rămăşiţe şi încercară să ajungă la plajă sau la stânci înotând, evitând să stea sub apă în apropierea elicelor iahtului.

John Royal îl auzi pe Spielke gemând. Iahtul tocmai lovise micul chei şi începea să urce pe pământ, strivind rocile plajei din drum cu un zgomot strident şi infernal.

Înainte ca iahtul să nu se mai mişte, Royal crezu că a auzit în depărtare o rafală de mitralieră.

Privi în larg şi văzu elicopterul care se întorcea, zburând în mod ciudat, ca şi cum ar fi căzut, dar viziunea fu trecătoare. Avea altceva în cap, la asta urma să se gândească mai târziu.

Iahtul *Seaward* se opri în sfârşit pe stânci cu flancurile rupte în bucăţi şi motoarele mergând în gol, încercând să-l împingă mai departe.

– Îmi pare rău, Max, spuse Royal.

Lui John Royak îi părea rău, era adevărat, dar nu pentru Spielke.

Acesta avea faţa palidă şi se ţinea drept ca un ţăruş.

– Nu înţeleg, murmură el cu o voce incredulă. Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

Royal nu ştia nimic despre acest lucru, dar era sigur că cel care era responsabil de accident nu era un oarecare.

Se întoarse, traversă grădina parcului, parcurse interiorul vilei şi ajunse la maşină.

Apoi începu să râdă.

Râse în hohote de bucurie până ajunse acasă, apoi se îndreptă spre bar, alese o sticlă de whisky pe care o luă cu el pe plajă şi toastă cu bucurie în cinstea celui care provocase naufragiul iahtului *Seaward*, a aceluia care îl umilise pe Max Şeful.

CAPITOLUL VII

Hunter nu avusese timp să observe ce se întâmplase în apropierea țărmului, aflându-se în apă. Ieşi cu greu din apă ca să se urce în ambarcațiune, când remarcă elicopterul.

Ambarcațiunea lui era singurul vas mic din această parte a golfului şi elicopterul îl urmărea de deasupra. Era poate o coincidență, dar nu putea fi sigur de acest lucru. Trebuia să scape de el cât mai repede.

– Viteză maximă! strigă el spre tânăra femeie. Şi nu pierde din vedere acest elicopter!

Ambarcațiunea avansă imediat având prora contra vântului şi valurilor şi viră spre vest. Hunter aruncă în sfârşit o privire spre iahtul *Seaward* care se apropia de țărm fără să devieze un centimentru de la cursul său.

Trecu în față, luă un binoclu şi fixă aparatul. Era un mic elicopter, o bulă de plexiglas, cu trei bărbați la bord. Tipii schimbară direcția, pierdură în altitudine şi porniră ca să intercepteze iahtul. În timp ce Hunter privea, un geam cu glisieră fu tras într-o parte şi văzu apărând extremitatea unei carabine cu surdină.

– Nu opri alimentarea cu gaz, dar încearcă să nu clatini barca! strigă Hunter către Martha. Va trebui să jucăm strâns!

Tânăra femeie încuviință şi privi brusc elicopterul cu ochi neliniştiți.

Hunter se lăsă pe vine în față, luă micul Uzi pe care îl armă, apoi îl ascunse în spatele coapsei.

Elicopterul viră brusc la cincizeci de metri în fața lor, apoi se opri în aer. Cei trei bărbați din elicopter priveau mica ambarcațiune și, inițial, nu o văzură decât pe tânăra femeie, neluându-și astfel alte precauții. Unul dintre bărbați ridică o portavoce electrică.

– Oprește vasul, domnișoară Canada. E ceva extrem de urgent, oprește, te rog.

Martha Canada aruncă o privire către Hunter pe deasupra umărului. Zgomotul asurzitor al palelor elicopterului și cel al motorului ambarcațiunii le făcea imposibilă comunicarea verbală. Era de asemenea greu să faci semne pentru că briza și viteza ridicau vapori de apă care îi orbeau. Dar Hunter clătină din cap privind-o și făcându-i semn să vireze brusc.

Ea se supuse imediat și vasul trecu rapid pe sub elicopter, descrise o curbă strânsă și se îndepărtă spre est, spre țărmul asupra căruia *Seaward* se năpustea în mod inexorabil.

Iahtul era aproape ajuns la destinație și Hunter reuși să vadă reacția de panică a celor aflați pe faleză. Mai mulți bărbați coborâră scara care ducea către chei. Hunter dădu din umeri și reveni la problema imediată pe care i-o punea elicopterul.

Aparatul, care virase și el, se pregătea să le taie încă o dată drumul, dar de data asta amenințarea nu mai era ascunsă. Bărbatul cu carabina îngenunchease aproape de geamul lateral care era deschis. Carabina era semi-automată. Mici jeturi de apă începură să țâșnească din valuri la intervale regulate, apropiindu-se în mod inexorabil de iaht.

– Oprește alimentarea! strigă Hunter.

În acel moment ambarcațiunea încasă două gloanțe. Martha Canada îl auzise și acționase imediat. În comparație cu o mașină care continuă să meargă, sau cu un avion care continuă să zboare, un vas se oprește aproape imediat când este oprită accelerația, apa reducând viteza vasului.

Hunter se pregătise și se propti ca să nu-și piardă echilibrul în timpul încetinirii, cu micuțul Uzi îndreptat spre cer. Elicopterul îi urmărea la o altitudine ideală pentru Hunter.

Prima rafală ciurui rotorul din spate pe care îl smulse. Elicopterul își pierdu forța motrice de stabilitate, începu să se învârte sub paletele marii elice, clătinându-se nebunește în fața ambarcațiunii. Bărbatul cu puşca îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă prin geamul deschis în timp ce pilotul se chinuia în van să redreseze elicopterul.

A doua rafală străpunse bula de plexiglas şi puse capăt luptei. Aparatul se prăbuşi între două valuri agitate şi dispăru de la suprafață în câteva secunde.

Martha Canada scoase un mic strigăt de spaimă, apoi trecu la comenzi.

– Luăm apă, îi spuse Hunter. Vom merge în continuare, dar uşor.

– Nu ar trebuie să vedem... dacă există supraviețuitori? spuse ea cu o voce sugrumată.

– Nu există supraviețuitori, spuse Hunter cu o voce rece.

Auzi ceva în apropierea țărmului care îl făcu să întoarcă capul. Iahtul *Seaward* tocmai făcea țăndări pontonul şi începea să urce pe chei şi apoi pe stânci.

– E oribil, îi spuse tânăra femeie. Absolut oribil. Cum ai putut face asta?

Hunter nu ştia exact despre ce vorbea, dar acest lucru nu avea prea mare importanță. Urmărea numai eficacitatea, nu aprobarea generală. Nu se aştepta la recunoştință, şi totuşi...

– Preiei cârma sau nu? întrebă Hunter.

– Categoric nu, spuse ea.

El îşi luă locul şi porni motorul. Jumătate din efectivele bazei navale se vor afla la fața locului în câteva minute. Chiar mai rapid, dacă auziseră focurile de armă. În plus, vasul lor lua apă din ce în ce mai mult.

– Caută un loc sigur ca să acostăm, spuse Hunter. Ştii să înoți, nu?

– Da, destul de bine.

Hunter spera că nu se lăuda. Câştigase o bătălie, dar pierduse un vas.

Spera să nu piardă mai mult.

*
* *

John Royal era întins pe nisip în faţa vilei sale, închinând toasturi succesive autorului catastrofei vasului *Seaward*, urmărind haosul care domnea în golf cu o privire amuzată şi cinică. I se părea că toate vasele de la Acapulco, mari şi mici, se îndreptau spre plaja vilei suspendate a lui Spielke. Nu în fiecare zi liota de gură-cască putea vedea pe îndelete un dezastru marin. Mai devreme sau mai târziu, vasele de agrement aveau să sosească la faţa locului, pline de turişti avizi de emoţii.

Feribotul *Catena-Puerto Marques* era deja acolo, nemişcat, înconjurat de vase şi de iahturi de croazieră.

John Royal pufni în râs gândindu-se la faţa furioasă şi uluită a lui Spielke, care trebuia să privească cu propriii ochi mulţimea de gură-cască care se aduna sub vila sa într-o atmosferă de chermeză.

„E o bucurie meritată", îşi spuse el.

În acel moment observă doi înotători care se aflau la o sută de metri de plaja sa şi care se îndreptau uşor către micul dig privat construit de el.

Nu era anormal şi nici neobişnuit să vadă înotători. Teoretic plajele aparţineau toate Mexicului. Distanţa lor faţă de plajă era ciudată, cu atât mai ciudată cu cât păreau că vin de departe, de foarte departe. Era vizibil faptul că înotau din greu.

John Royal lăsă să cadă sticla de scotch şi alergă până la dig. Nu avea intenţia să facă pe eroul şi nici pe salvamarul, dar putea totuşi să le arunce un colac de salvare.

Apoi observă că cele două persoane nu se chinuiau atât de tare pe cât crezuse. Erau un bărbat şi o femeie care se foloseau de saltelele pneumatice sau pernele plutitoare ale unui vas, ale unui...

Îşi aminti de un elicopter care zbura într-un unghi ciudat, de un vas care se afla sub acesta şi de focurile de armă ale unei mitraliere.

Simţi ceva greu în stomac. Întoarse spatele înotătorilor, urcă din nou pe plajă, luă sticla, se îndreptă către terasa vilei, se instală în patio din apropierea piscinei şi bău o gură mare de scotch. Apoi oftă, se ridică, intră în salon, luă o armă automată, puse un încărcător şi ieşi din nou.

Înotătorii urcară scările câteva minute mai târziu. Femeia era blondă şi superbă, dar vizibil epuizată. Mergea clătinându-se.

Bărbatul era o apariţie incredibilă, construit ca un atlet, o faţă frumoasă şi ochii plini de răceală. Şi el părea obosit, dar mergea drept fără să facă vreun efort.

Hainele ude îi atârnau pe corp şi purta la şoldul drept cel mai mare pistol pe care John Royal îl văzuse vreodată. Era un pistol mare, argintiu şi strălucitor din care curgea în şiroaie apă de mare.

John Royal îi întâmpină cu pistolul în mână.

Femeia fu imediat proiectată într-o parte în timp ce tipul cel solid sări în cealaltă parte, soţându-şi în acelaşi timp pistolul şi îndreptându-l spre Royal chiar înainte de a ateriza. Ar fi putut trage fără să ezite, dar nu făcu acest lucru. Totul se derulase atât de rapid încât Royal rămăsese încremenit la locul său, cu gura deschisă, cu mâna nemişcată, cu degetul înţepenit pe trăgaci.

Se priviră pe deasupra armelor apoi John Royal spuse:

– Bine, sunteţi bineveniţi.

– Aruncă arma, îi spuse tipul înalt cu o voce glacială.

John Royal aruncă mica armă automată de calibru 25 pe un şezlong şi spuse:

– Ştiu cine sunteţi. Deocamdată sunteţi în siguranţă aici.

Celălalt tot nu lăsă jos arma.

– Cine este aici?

– Numai eu.

– Fără personal?

John Royal scutură din cap şi zâmbi.

– Nu. Aveam intenţia să părăsesc vila.

– Ai grijă de doamnă, îi spuse vocea ca de gheaţă.

Bărbatul intră în vilă. Evident, se ducea să vadă dacă era adevărat.

John Royal se apropie de tânăra femeie care era întinsă pe o parte, gâfâind, prea epuizată pentru a se mişca singură.

Se aplecă, o luă în braţe şi o duse până la un şezlong.

– Ştiu cine sunteţi şi dumneavoastră, spuse el. Nu mişcaţi, mă duc să vă aduc un pahar de tequila.

Ea se agăţă de el, ignorând oferta de alcool şi murmură cu o voce care abia putea fi auzită:

– Domnule Royal! Acest bărbat... ştii cine e? Este Bob Hunter.

– Ştiu, ştiu, spuse Royal cu o voce liniştitoare.

El o obligă să se întindă.

– Dar el ştia că aici locuiţi dumneavoastră! A venit aici înadins!

– Aici nu locuiesc eu, spuse John Royal. Şi Bob Hunter nu-mi poate face nimic mie, mai ales să mă omoare. Stai liniştită şi nu mişca. Voi căuta ceva ca să te înviorezi.

Dar se opri brusc văzându-l pe Hunter apărând.

– Royal!

– Da?

– Mă numesc Bob Hunter.

– Da, am ghicit.

Hunter îl privi îndelung pe John Royal apoi îşi puse arma în toc şi spuse:

– Am nevoie de ajutorul tău.
– Îl aveţi, spuse imediat John Royal.
Cu această simplă frază, John Royal simţi că renaşte.

CAPITOLUL VIII

Îndopată cu tranchilizante, Martha Canada dormea în patul cel mare din camera de musafiri a vilei lui John Royal. Hunter şi Royal se aflau pe terasă şi profitau de ultimele raze ale soarelui care se pregătea să apună. Hainele lui Hunter se uscau uşor. Bea cafea şi mânca nişte sandviciuri.

– Nu prea mă are la inimă, spuse Hunter gazdei sale. Trebuie să mărturisesc că nu-mi place deloc s-o ţin după mine. Aş vrea să rămână aici până când coşmarul va lua sfârşit. Nu va dura mult.

– În mod sigur nu vor veni aici s-o caute, spuse Royal. Dar pot să te ajut mai mult de atât, nu?

– Crezi?

– Da. Ştiu aproape tot ce se întâmplă la Acapulco. Ei mă cred prostul satului, vorbesc în faţa mea şi cred că nu înţeleg. Dar nu sunt un idiot, Hunter.

– Ştiu, spuse Hunter cu sinceritate.

Acest compliment îl stimulă pe Royal, care vroia să-i plătească lui Hunter cu aceeaşi monedă. Îşi frământă ţigara.

– Nu cred că nu te are la inimă. Sunt sigur că e epuizată, epuizată nervos.

– După-amiaza n-a fost prea odihnitoare, mărturisi Hunter.

– Ea nu are nici o legătură cu ei, ştii asta.

– Nu, nu ştiu.

– Ba da. Se servesc de toată lumea, imediat ce au prilejul. Eu ştiu unele lucruri. Am intrat în gura lupului. Eram lefter, terminat.

Lăsă privirea în jos şi continuă:

– Oamenii din show-business... ca mine, au nevoie să se simtă iubiţi. Nu iubit de cineva, dar iubit în general şi de toată lumea. Odată ce ai fost adulat, e greu să treci de acest lucru. E cumplit să cazi în anonimat şi mediul este foarte reconfortant pentru oameni ca mine. Dar vezi, eu am ştiut ce am făcut. Ea nu înţelegea ce i se întâmpla şi nu înţelege nici acum...

John Royal clătină din cap şi trase un fum din ţigară.

– Este adevărat, fetele nu văd prea multe lucruri. Oh, ele văd banii, luxul, partea excitantă, dar nu văd niciodată necazul, loviturile dure! Iar când văd ceva, nu înţeleg nimic.

– Cum se serveau de Martha Canada?

– Nu ei, *el*. Cassiopea era puţin cam ciudat pentru un borfaş. Nu ştiai?

– Ce?

– Era homosexual.

– Nu, nu ştiam. Ce importanţă are?

John Royal dădu din umeri.

– Asta o priveşte pe tânăra femeie. Era o refulată. Nu-i era teamă decât de un singur lucru, şi anume ca şefii lui să nu afle acest lucru. Îi era teamă de bătaia de joc, sau mai rău. Era foarte discret. N-ai fi crezut asta uitându-te la el, nu? Eu ştiam pentru că îmi cerea să-i fac cunoştinţă cu „prieteni".

– Dar de ce ţi-a cerut asta?

John Royal bufni în râs uşor.

– Presupun că aş putea fi numit patroană de bordel, dacă ne plac etichetele. Ceea ce am făcut nu părea diferit. Cass nu putea să-şi permită luxul să meargă să agaţe pe stradă sau în baruri. Voia să-i prezint băieţi frumoşi. Sunt o mulţime la Hollywood, şi în toate meseriile.

Hunter ridică din umeri.

– Gusturile şi culorile! spuse el. Şi Martha?

– Ea îi servea drept alibi, nimic altceva.

– Nu se servea de ea ca să recruteze fetele şi să le plaseze?

– Nu, mai ales pentru a le plasa! Această parte a afacerii nu-l privea pe Cass. În privinţa recrutării, nu cred. Ea era cu Cass cu mult timp înainte să fie numit recrutor.

– Nu ai mai întâlnit-o niciodată până astăzi?

– Nu. Ne-a mai arătat-o din când în când. Dar ea nu ştia nimic şi cred că el prefera acest lucru. Voia să fie frumoasă şi curată.

– Înţeleg, spuse Hunter.

– Şi apoi, eu nu sunt chiar un furnizor, Hunter.

– Ce eşti?

– Ca şi ea, un obiect de marmură. Nimic mai mult. Nu la fel de frumos ca ea, dar am un nume care mai are încă un oarecare prestigiu.

El zâmbi.

– În plus, aveam o bună reputaţie la femei. Lucrurile s-au acumulat în mod natural. Fără să-mi dau seama, am devenit patron al marelui bordel care se numeşte Acapulco şi care a devenit un gigantic punct de tranzit. Dar fetele care trăiesc aici nu ies în stradă. Eu sunt cel care le face cunoştinţă cu „clienţii". N-am văzut niciodată un dolar plătit şi cred că fetele nici atât. Dar trăiesc în lux, se distrează şi nu se plâng.

– Nu până acum, spuse uşor Hunter.

– Da, până când va dura şi frumuseţea lor. Dar, în sfârşit, este ca peste tot. Acelaşi lucru se întâmplă şi la Hollywood. Sincer, ceea ce am făcut nu avea nici o legătură cu comerţul cu carne vie.

– Există excepţii, spuse Hunter.

– Nu prea des, dar asta mă jeneză. Am uneori coşmaruri gândindu-mă la excepţii. Atâta timp cât fetele nu fac nazuri, nu au de ce să le fie teamă, totul merge perfect.

– Altfel?

– Tampico, răspunse John Royal.

– Ce-i Tampico? întrebă Hunter care ştia deja acest lucru.

– Este Tangerul lumii amricane.

– Înţeleg.

– N-o să le fie prea bine, Hunter.

– Mi se pare destul de normal.

– Sunt şase care pleacă în seara asta.

– Cum?

– Cu un avion particular. Un Lear Jet care face naveta în fiecare zi la şase seara. Ajuns aici, aparatul face cale-ntoarsă şi pleacă la Tampico.

– Un avion.

– Da. Face parte din organizare. Nu ştiu dacă există şi alte opriri, dar există doi mari ştabi care sosesc cu avionul de şase seara.

– Îmi spui asta având vreo idee?

– Da.

– Care?

Actorul inspiră adânc apoi respiră scoţând un lung oftat.

– Aş fi vrut să le scot pe fete de acolo. Ar trebui să fii şi tu sensibil la situaţia lor. Până la urmă, e vina ta că au ajuns în situaţia asta.

– Înţeleg. Rezultatul unei după-amieze care nu seamănă cu celelalte.

– Exact. Max e un tip meticulos, spuse John Royal râzând. E ciudat, Max nu respectă nimic pe lumea asta, nici măcar viaţa umană, un ideal sau o anumită idee pe care o poţi avea despre fericire. Dar l-am văzut plângând când iahtul său s-a lovit de stânci. Îţi poţi imagina aşa ceva? A plâns după iahtul lui.

– Îmi imaginez, spuse Hunter. Odată, am văzut chiar un om plângându-şi sufletul.

– Ce vrei să spui?

– Gândeşte-te bine.

– Să spunem că în ceea că mă priveşte, s-a întâmplat deja.

John Royal se uită la ceas.

– Este aproape cinci şi jumătate, Hunter.

– Într-adevăr.

– Vii cu mine la aeroport?

– Da. Însă trebuie să dau un telefon.

– Te rog, spuse Royal privind spre telefon.

Hunter formă numărul fără să se uite în carnet. I se răspunse imediat şi o voce anunţa în limba spaniolă:

– *Casa Spielke.*

– Dă-mi-l pe domnul Spielke, te rog. Bob Hunter la telefon.

– *Momento.*

– O altă voce se auzi imediat, o voce dură şi dezagreabilă.

– Cine e la telefon?

– Bob Hunter. Nu-mi voi petrece seara aşteptând. Spune-i lui Spielke să vină la telefon.

– Dacă asta este vreo glumă...

– Nu-i nici o glumă, du-te şi cheamă-l.

John Royal avea ochii aproape ieşiţi din orbite.

– N-am mai văzut niciodată un aşa tupeu, murmură el.

Hunter îi făcu semn să tacă şi auzi cum i se făcea legătura la alt aparat telefonic.

– Spielke la telefon.

– Ţi-am trimis iahtul, l-ai primit în bune condiţii?

– Ticălosule! răcni o voce furioasă la culme. Ce vrei să dovedeşti cu asta?

– Că am putut s-o fac. Eşti credincios, Spielke?

– Am putea discuta faţă în faţă despre asta, Hunter.

– Vei avea această ocazie puţin mai târziu. Nu te-am sunat pentru ca să ne ocărâm. Vreau să-ţi fac un cadou.

– Ce?

– Ţi-am făcut deja cadou un iaht, dar nu-i suficient. Sunt un om generos. Aş vrea să-ţi ofer o vilă.

Urmă o linişte lungă, în timpul căreia Spielke gândea.

– Ce vrei să spui?

– La ora actuală, cea mai prestigioasă vilă a coastei este gata să sară în aer. Pentru un anume preţ, aş putea evita acest lucru.

– Eşti nebun.

– Poate, dar mă descurc destul de bine cu câteva fire şi puţin de explozibil. Te-am întrebat dacă eşti credincios. Vei primi mai curând un dar de la Dumnezeu.

– Nu înţeleg. Eşti nebun.

– Vom vedea. În orice caz, cadoul îl vei primi într-o oră. Cred că nu vei pleca de acasă.

– Stai! Stai un moment!

– Nu, pierdem amândoi timpul. Văd că tot nu mă crezi, dar aşteaptă o oră, vom mai vorbi.

Hunter închise telefonul şi apoi se ridică.

– Să mergem la aeroport, îi spuse lui John Royal.

– Spune-mi, despre ce e vorba? Aş fi vrut să-i văd faţa. Ce-ai vrut să spui?

Hunter zâmbi.

– I-am trimis iahtul.

– Şi?

– Îi voi trimite şi propriul avion.

– Ce? strigă Royal. Glumeşti, nu?

– Nu glumesc niciodată cu astfel de lucruri, spuse Hunter cu cea mai mare seriozitate.

John Royal îl crezu pe cuvânt.

CAPITOLUL IX

Bob Hunter avea oroare să dea lovituri pentru a ului „galeria". Prefera să facă război cu precizie, să ducă o luptă de soldat şi să atace duşmanul conform regulilor. Dar uneori situaţia cerea realizarea unor diversiuni.

Era cazul la Acapulco, unde nu exista o adevărată organizare criminală. Nu exista decât un om extrem de bogat care deţinea toată puterea, şi care supusese toţi înalţii funcţionari care aveau o reală importanţă pe plan local sau naţional. Nu exista decât un om – Maximilien Spielke – şi o idee – *Nueva Cosa Nostra*. Spielke era un om dificil de bătut pentru că se naturalizase şi era respectat în Mexic, unde se integrase perfect în comunitate şi unde adusese un mare capital pentru industrie. Planul său era să stabilească o reţea privată în întreaga lume pentru a-şi exercita puterea absolută.

În primul rând, făcuse din Acapulco centrul de raliere a unei armate secrete de prostituate, adevărate Mata Hari care trebuiau să se infiltreze în toate mediile politice din lumea occidentală, cât şi în lumea marelui comerţ şi a industriei. Cele mai multe dintre fete ignorau total ceea ce făceau. Când aveau să înţeleagă, avea să fie prea târziu.

Apoi exista traficul de stupefiante. Era o piaţă în plină creştere în ciuda eforturilor unui număr mare de ţări care încercau să o anihileze. Ceea ce se întâmpla în Statele Unite şi în cea mai mare parte a ţărilor occidentale semăna cu ceea

ce se întâmplase în timpul Prohibiției. Drogații voiau cu orice preț să obțină marfa și diferitele guverne ajunseseră în punctul în care se întrebau dacă vor reuși vreodată să controleze situația și dacă nu ar fi trebuit să renunțe.

Un mare număr de state erau pe cale să legalizeze marijuana. În mod logic, demersul următor va consta în legalizarea drogurilor puternice și asta numai pentru a distruge rețelele clandestine de traficanți.

Dar sfârșitul Prohibiției nu a însemnat sfârșitul organizațiilor criminale care se foloseau de aceste lucruri ca să se îmbogățească. Dimpotrivă, ele erau amestecate în comerț și industrie și reușiseră și să-și legalizeze câștigurile ilicite.

Hunter nu știa exact care erau intențiile celor ce trebuiau să fondeze noua Mafie în privința stupefiantelor, dar se aștepta să-i vadă punând la cale o combinație internațională în stilul OPEC.

Mai auzise că Acapulco devenise primul port exportator de heroină, dar nu avea dovada acestui lucru.

În ansamblu, nu exista o organizație care să fie atacată, ci doar un om care trebuia ucis, dar în așa fel încât nimeni să nu-i poată lua locul.

Se îndreptau spre aeroport. Hunter îl întrebă pe John Royal:

– Vila e bine păzită, nu?

– De necrezut, răspunse Royal. Spielke și-a adus armata personală de la Costa Chica. E un adevărat fort.

– Da, am făcut o recunoaștere. Dar sunt eficienți?

Royal dădu din umewri.

– Știu numai ce-am auzit. Nu i-am văzut decât o singură dată. Par a fi eficienți și mi s-a spus că sunt înspăimântători. Au un armament modern și sunt extrem de disciplinați. L-am auzit pe Max că ar fi putut cuceri anumite țări cu armata sa. Poate că se lăuda, dar Max nu-i un lăudăros. Îți spun eu că tipul ăsta e rău de tot! Știe totdeauna ce face, iar pe mine pur

şi simplu m-a terorizat. Mă lasă liniştit, am impresia, pentru că ţine la mine, sau pentru că vrea să fiu la dispoziţia lui. Dar e extrem de rău.

Royal oftă şi îl privi pe Hunter.

– Nu va fi uşor să-l omori. Nu ştiu ce intenţionezi să faci, dar...

– O mică lovitură ici-colo n-ar servi la nimic, spuse Hunter.

– Nu vreau să-ţi spun cum...

– Nu te nelinişti pentru asta, spuse Hunter. Ţi-ai riscat viaţa. Ştim amândoi acest lucru. Ai dreptul să ai îndoieli şi să-mi spui ce te frământă.

– Viaţa mea, spuse Royal cu o voce ironică şi amară.

– Nu pot să-ţi promit şi nici să te asigur că voi avea câştig de cauză. Nu vreau să ai impresia că ai schimbat tabăra şi că eşti de partea celui mai puternic...

– Dacă asta gândeşti...

– N-am spus asta, n-am spus că asta gândesc, dar ţin să te previn că nu trebuie să contezi pe asta. Cea mai mare parte a timpului sunt mai puţin puternic, şi din această cauză ceilalţi au impresia că-mi asum riscuri mari. Mi le asum, este adevărat, dar niciodată pentru o glorie deşartă, numai când este cazul. Ţin să ştii acest lucru. Pentru că dacă trişezi, situaţia ta va deveni extrem de precară. Dacă nu, te voi proteja cât voi putea mai bine. Dar poate că acest lucru nu va fi suficient. Nu-ţi pot promite nimic.

– Nu ţi-am cerut să-mi faci promisiuni, răspunse Royal pe un ton ofuscat.

– De acord, dar vroiam ca lucrurile să fie clare. Există o instalaţie de supraveghere electronică în oraş?

– Nu, după câte ştiu, răspunse gânditor actorul. Au aparate de emisie-recepţie portabile şi chestii de genul acesta şi au oameni peste tot, dar dacă vorbeşti de ochi electronici, de camere de luat vederi şi de microfoane, nu, cred că nu. În orice caz, îţi pot face un plan al întregului oraş, clădire cu clădire...

– Mulţumesc, dar am deja unul.

John Royal îl privi cu uimire.

– De când eşti aici?

– De ceva timp, răspunse Hunter.

– Cum vom proceda la aeroport?

– Cum vom putea. Va trebui să-mi găseşti fetele, iar eu mă voi ocupa de paza lor. Du-le deocamdată la tine acasă. Vom găsi un alt loc mai târziu.

– Dar nu te vei întoarce cu mine?

– Nu, eu voi urca în avion.

– La dracu! Vrei să spui că...

– Că îi voi trimite avionul.

– De acord. Dar cum?

Hunter pufni uşor în râs.

– Indicându-i drumul pilotului. Există o regulă elementară când vrei să învingi pe cineva, Royal. Trebuie să ataci în punctul puternic, nu în punctul slab...

– Adică..., spuse John Royal afişând un mic zmbet de incertitudine.

– Tu să-mi spui. Care e punctul forte a lui Max?

– Dar... vila.

– Nu, ăsta e punctul lui slab. El poate se aşteaptă. Nu, trebuie să ucid o idee. Cea pe care şi-o face el însuşi despre el şi cea pe care ceilalţi o au despre el.

– Ciudat, comentă John Royal.

*
* *

Aeroportul nu era impresionant în plan arhitectural, dar foarte activ. Mai multe linii americane, canadiene şi australiene deserveau regulat Acapulco. Companiile autohtone mexicane, Aero Mexico şi Mexicana, deserveau Mecixul, Puerto Vallarta, Guadalajara şi încă alte câteva oraşe.

Americanii furnizau cel mai mare număr de turişti, dar exista totuşi o ambianţă de turism internaţional.

Lear Jet cu sigla *Compania Maximillia* pe flancuri, rula uşor către hangarele rezervate avioanelor particulare.

Hunter purta o cămaşă şi o şapcă cu cozoroc pe care scria Aero Acapulco. Acest costum îl costase cincizeci de dolari şi tehnicianul care i-l vânduse îi dăduse şi şapca lui anti-zgomot. Hunter trebuia să-l înlocuiască timp de zece minute. Lăsase arma Auto-Mag la John Royal. Mica armă de calibru 38 îi ajungea ca să ducă la bun sfârşit o misiune relativ simplă.

Fetele lui John Royal se aflau în capătul rampei de acces şi aşteptau vesele sosirea Lear Jet-ului. Erau toate îmbrăcate cu un fel de uniformă şi purtau o geantă albă agăţată de umăr.

Un mexican solid în costum alb se afla cu ele, având o servietă în mână.

– Cine e ăla gras? întrebă Hunter pe noul său aliat.

– Cabrillo, un curier, răspunse John Royal. Fii atent, e mereu înarmat.

– Crezi că fetele îşi dau seama de ceea ce li se întâmplă?

– Nu, deloc. Cred probabil că pleacă la o distracţie. Au stat la hotelul *Tres Vidas* după cele întâmplate. Max le-a oferit cel mai mare lux. Nu vor şti nimic decât atunci când va fi prea târziu, când uşa se va închide în spatele lor.

– Bun, acum intri tu în joc, spuse Hunter. Îi vei forţa să te urmeze. Vreau să fii departe când voi urca la bord. Şi fără zgomot.

– Am pornit la treabă, spuse Royal.

– Bine, eu mă voi ocupa de curier. Trebuie să procedezi cum ţi-am spus, dar foarte repede.

– Contează pe mine, spuse actorul.

Hunter îi strânse amical mâna, apoi se îndreptă spre Lear Jet ca să-l ghideze până la rampa de debarcare.

Nu mai dirijase niciodată un avion la sol, dar totul se petrecu perfect şi se întreba dacă piloţii aveau într-adevăr nevoie de un asistent tehnic ca să-şi gareze avionul.

În cockpit erau doi bărbați în uniformă. Le făcu semn cu mâna apoi dădu ocol avionului ca să instaleze scara mobilă.

John Royal ajunse la grupul de fete. Cabrillo, curierul, îi vorbea cu vehemență, cuvintele țâșnindu-i printre buze ca gloanțele dintr-o mitralieră. Fetele se apropiară de ei.

Hunter se apropie și el, se strecură între fete, îl lovi în cap pe curier cu revolver și îi spuse lui Royal:

– Fugiți!

Grupul fugi într-o direcție iar Hunter în cealaltă. Urcă treptele rampei în timp ce ușa avionului se deschidea. Sări în interior, îl împinse pe steward-ul înspăimântat strângându-l de gât.

– Închide ușa, murmură el. *No salida del avion! Comprende?*

– Da, înțeleg, spuse bărbatul într-o engleză impecabilă.

Arma de calibru 38 pe care o ținea Hunter nu avea de altfel nevoie de interpret.

Cei patru bărbați, două gorile și doi piloți, care se aflau în micul salon de lux înțeleseseră totul imediat. Fără nici un cuvânt își aranjară hainele, recuperând, în măsura în care se putea, un pic din propria demnitate.

Timp de câteva secunde totul fu nemișcat. Cele două gărzi de corp vrură să profite și să bage mâna în haină. Micuța armă de calibru 38 trase de două focuri și cei doi eroi se prăbușiră pe mocheta groasă, împroșcând scaunele de sânge și creier.

Ceilalți doi se chircirăîntr-un colț gemând. Hunter le luă armele. Îi făcu semn steward-ului să se instaleze într-un fotoliu și îi culcă pe cei doi pe mochetă cu fața în jos. Ușa avionului se întredeschise și apăru o față năucită.

Hunter îl respinse pe noul apărut cu un rever al mâinii destul de brutal și se instală între cockpit și cabina de unde putea observa cele două părți ale carlingii.

– *Vamos, de prisa!* spuse el în spaniolă. Mă înțelegi, *capitan?*

– Este o deturnare? întrebă pilotul cu calm.

– Exact. Decolează imediat, şi să nu faci pe imbecilul vorbind cu turnul de control. *Yo comprendo español, capitan.*

Căpitanul avea în jur de treizeci de ani şi vorbea engleza ca un californian. Aruncă o privire spre cadavrele care zăceau în cabina din spate.

– Dorinţele dumneavoastră sunt ordine, domnule.

Acţionă turbinele. Copilotul nu-şi părăsise locul. El era puţin mai tânăr şi nu vorbea decât spaniola. Îţi puse căştile la urechi şi începu să comunice cu turnul.

Hunter nu înţelegea atât de bine spaniola, dar ştia suficiente cuvinte ca să-şi facă o idee despre o simplă conversaţie.

El auzi de mai multe ori cuvântul „terrorista" şi crezu că se vorbea de deturnare. Copilotul ceru de mai multe ori permisiunea de decolare, pe un ton urgent şi neliniştit.

Turnul îi crea probleme.

– Spune-le să elibereze terenul, zise Hunter. Decolăm, *capitan*. Foloseşte orice pistă vrei.

Căpitanul oftă, dădu drumul frânelor şi începu să ruleze spre o pistă în timp ce copilotul informa turnul despre decizia „teroristului".

Se înălţară câteva secunde mai târziu. Pilotul era un om dotat, calm şi eficace. El întrebă:

– Unde mergem, *amigo?*

– Spre vest.

– Nu am destul carburant. Te pot duce până la Puerto Vallarta.

– Am spus la vest... *Amigo.*

Pilotul se străduí să-şi păstreze calmul, dar aruncă o privire spre secundul său.

– La vest e doar oceanul. Să fim rezonabili. Nu am destul carburant pentru...

– Dar nu vom merge prea departe, spuse Hunter. Imediat ce vei părăsi aeroportul, îndreaptă-te spre vest. Urmează acest traseu timp de două minute apoi virează la dreapta spre Puerto Marques.

– Ştii să pilotezi, *amigo?*

– Ştiu să pilotez orice găsesc. Deocamdată faceţi voi asta. Începeţi să viraţi.

Hunter nu ştia să pilotze, dar nu era rău ca pilotul să creadă contrariul.

Pilotul spuse:

– Bun, direcţia Puerto Marques, dar după aceea?

– Vom ateriza, *amigo.*

– La Puerto Marques! izbucni în râs pilotul dând o lovitură de cot în coastele secundului său. Dar nu există nici un loc de aterizare la Puerto Marques.

Vorbea clar şi lent, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil greu de cap:

– Am *decolat* de la Puerto Marques. Numai Acapulco International deserveşte această regiune. Un mic biplan nu va găsi destul teren ca să aterizeze la...

– Nu vom avea nevoie de o pistă, spuse Hunter care începea să se amuze. Vom ateriza în faţa vilei Maximillia.

– Aiurea! Nici nu mă gândesc. Nu doresc să aterizez ca elicopterul.

– Cunoşti locul?

– Evident. Acesta este avionul vilei. Nu ştiai asta?

– Ba da. Şi repet că acolo este locul unde vom ateriza, *capitan.*

– Dar nu mă înţelegi, nu există...

– Vom ateriza exact în faţa vilei.

Pilotul începu să râdă.

– Crezi asta?

– Da, spuse Hunter începând şi el să râdă.

– Dar nu există decât apă în faţa vilei, *amigo.*

– Exact. Ce s-a întâmplat? Nu ai aterizat niciodată pe apă?

Pilotul îl privi pe secund cu zâmbetul înghețat.

– Fii serios! îi spuse el lui Hunter.

Hunter dădu drumul unei medalii de trăgător de elită pe genunchii pilotului.

– Tu trebuie să fii serios. Nu va fi ușor, dar, cunoscându-l pe Max, nu cred că a angajat ultimul cretin ca să-i piloteze avionul.

Pilotul privi medalia cu fascinație. O arătă și secundului său.

– În ocean deci?

– Vei coborî foarte jos și vei țâșni din soare, îi spuse Hunter. Exceptând cazul în care vă place să înotați, vă sfătuiesc să aterizați cât se poate de aproape de țărm.

– Și dacă ți-aș spune că acest avion nu ar suporta șocul?

– Ți-aș răspunde că mă iei drept un novice.

– Ăsta nu-i un DC-3.

– Poate că preferi să aterizezi pe terasă.

Pilotul oftă adânc.

– OK, vom face cum vrei tu. Sunt supraviețuitori în spate?

– În jur de doi.

– Știu să înoate?

– Personal, nu mă interesează.

Copilotul șușoti câteva cuvinte în microfonul radioului. Hunter îi smulse receptoarele și le aruncă în cabina din spatele lor.

– Începând din acest moment, gata cu radioul.

– De acord, spuse pilotul. Dacă vrei să te sinucizi, te privește.

– Asta tu decizi, *amigo*. Este un risc pe care mi-l asum dar pe care îl împart cu voi, nu uitați.

Pilotul nu avea intenția să uite.

El explică situația copilotului. Pregătiră amerizarea în golf.

Lear Jet-ul care aparținea de *Compania Maximillia* se întorcea acasă.

CAPITOLUL X

Mulțimea de gură-cască fusese aproape dispersată de autoritățile navale și un calm aparent domnea pe plajă, dar ambarcațiunile pazei de coastă formau un semicerc în jurul naufragiului și un grup de salvamari mișunau pe stânci examinând epava.

Vasul *Seaward* era culcat pe o parte, serios înțepenit într-un pâlc de roci, cu prora adânc despicată. Din fericire, spărtura se situa la câțiva metri deasupra apei.

Totuși, inspectorul naval semnalase că existau pagube serioase la nivelul chilei. Era imposibil deci să ranfluezi iahtul înainte de a-l scoate din apă și de a repara fisurile.

Spielke, care privea activitatea tehnicienilor de la terasă, scoase un geamăt ascultând primul raport, apoi spuse:

– Bun, atașați parâmele ca vasul să nu fie luat de maree. Puneți la fața locului remorchere care să susțină partea din spate, nu vreau ca vasul să se rupă în două. Faceți tot ceea ce trebuie. I-am telefonat arhitectului meu și unui expert în salvare care urmează să sosească. Spune-i căpitanului Gonzales că apr[illegible]ciez asistența sa și că îi mulțumesc că a evacuat zona de această mulțime de oameni.

Era pur și simplu odios. Spielke avea o migrenă înspăimântăt[illegible]are și sufletul emoționat. Dar era decis să nu fie singurul ca[illegible] să sufere de pe urma naufragiului vasului *Seaward*. I[illegible]ediat ce va găsi vinovatul, acesta avea [illegible]ă moară

lent, iar Spielke intenționa să participe la fiecare minut al agoniei lui râzând.

Se întoarse spre Too Bad și spuse:

– Ticălosul acela a sunat?

– Nu, domnule. Sincer, am impresia că v-a înșelat.

– Vreau să scotociți această vilă de la pivniță până pe acoperiș, ați înțeles? Vreau să-l găsiți pe acest nemernic! Vreau să i se taie boașele!

– Este doar o chestiune de timp, domnule, spuse Too Bad. Nu va mai putea face nici o mișcare fără să nu știm. Căpitanul Padila mi-a trimis o descriere pe care am dat-o și celorlalți: Șoferi de taxi, de autobuze, portarilor de hoteluri, barmanilor de la cafenele și restaurante, în *cantinas*, peste tot. De partea cealaltă a golfului avem turnul de pază. Îl vom aresta, domnule, nu vă neliniștiți.

– Nici o veste de la elicopter?

– Nu. Au ieșit și de atunci nu avem nici o știre. Cred că raportul era exact.

Spielke strânse din dinți.

– OK! spuse el. Acest nemernic îmi datorează un iaht și un elicopter. Mi-o va plăti scump.

– Da, domnule, răspunse Too Bad gândindu-se la orele dezagreabile pe care le va petrece Hunter înainte de a muri. Le-am spus că îl vreau viu, dacă este posibil.

– Au tot interesul, murmură Spielke aplecându-se deasupra balustradei.

Un alt locotenent veni în fugă și zise:

– Domnule Spielke, Cabrillo la telefon. Se întâmplă lucruri ciudate la aeroport.

– Ce mai e? izbucni enervat Spielke. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat destule lucruri ciudate astăzi!

Se uită la ceas și adăugă:

– Trebuia să fie în drum spre Tampico la ora asta.

– Da, domnule, tocmai asta e problema. A fost lovit în cap la piciorul rampei. E tulburat rău de tot. Vreți să vorbiți cu el?

– Mă doare capul, Juan. Ce-a spus?

– Că Royal a fost acolo și că mai era cineva, apoi că s-au certat nu știu de ce. Cineva, poate Royal, l-a lovit în cap. Când și-a revenit, avionul plecase iar el era înconjurat de polițiștii aeroportului care îi puneau tot felul de întrebări. El nu mai știe ce-i cu el.

Telefonul începu să sune și Too Bad se duse să răspundă.

– Ocupă-te tu de asta, Juan, spuse Spielke. Încearcă să afli mai multe; povestea asta n-are nici un sens. Ia legătura cu avionul și asigură-te că fetele sunt bine acolo. Și spune-i lui Cabrillo că vreau să aflu exact ce s-a întâmplat.

Too Bad strigă de lângă masa unde se afla telefonul:

– Șefu'! E turnul de control al aeroportului! Spun că avionul a fost deturnat!

Spielke își duse mâinile la cap și scoase un geamăt.

Too Bad vorbi repede la telefon, apoi se apropie de șeful său.

– Nimeni nu înțelege ce s-a întâmplat în realitate, spuse el calm. Avionul a venit de la Tampico fără probleme, a aterizat și s-a îndreptat spre hangar ca de obicei. *Se crede* că nimeni nu a coborât și nimeni nu a urcat. Apoi avionul a chemat turnul și a spus că se află un terorist la bord care le-a ordonat să decoleze și să se îndrepte spre vest. Turnul e încă în legătură cu ei, și spun că avionul se îndreaptă spre mare.

Spielke începu să bombăne.

– *El* e! *El* e, Too Bad! Ne-a telefonat ca să ne amenințe și ca niște proști ne-am adăpostit aici. Atunci a profitat ca să ne ia propriul avion ca să părăsească țara. Avionul nostru!

– Îți vine să crezi?

– Sunt sigur de asta! Era cu siguranță la aeroport când ne-a telefonat. Și-am pus botu'! Ce mă doare capul! Too Bad, mi-ai spus că nimeni nu a coborât din avion?

– Aşa spun cei de la aeroport.

Spielke scoase un alt geamăt.

– La dracu'! Lambrighetta şi Zolotti erau în acel avion. I-a răpit şi pe ei.

– Da. Şefu', s-au tras două focuri de armă înaintea plecării avionului.

Spielke îşi ţinea capul între mâini.

– Sună-l pe generalul Del Gado la Mexico, spune-i că e ceva urgent şi dă-mi-l la telefon.

– E tipul de la aviaţie, nu?

– Da.

– Te simţi bine, Şefu'?

– Da. Nu-l voi lăsa să facă asta, Too Bad. Îl voi urmări până în China dacă va fi nevoie.

– Mă duc să telefonez, spuse Too Bad.

Capo de la Acapulco făcu cale-ntoarsă şi contemplă marea. Situaţia se înrăutăţea din cauza acestui nemernic. Era incredibil cum un singur tip, un străin, putuse să vină pur şi simplu şi să arunce în aer o organizaţie întreagă. Totuşi, în câteva ore, acest individ reuşise să compromită totul...

Independent, Spielke nu era omul celor din *Commissione*. Se lăudase mereu cu acest lucru şi îl făcuse remarcat mereu mafioţilor în trecere. Îşi croise un domeniu într-un teritoriu virgin şi nu-l împărţea cu nimeni. Italienii se plimbau umflaţi în pene şi făcând aluzie la noblеţea ierarhică a fraternităţii secrete de care ei aparţineau. Spielke nu datora supunere nimănui. Guverna singur, fiind stăpânul absolut. Nu permitea altora decât să vină să se bronzeze pe teritoriul lui.

Dar poate era şi asta prea mult? O dată cu avantajele, îi aduseseră şi problemele lor.

Avea nevoie de ei? De bogăţia lor, de aşa-zisa lor putere, de problemele lor?

De cincizeci de ori le făcuse morală în legătură cu Hunter. Le spusese că au fost timoraţi, indecişi şi slabi. Ei înşişi creaseră o legendă care îi teroriza.

Spielke se dojenea că nu crezuse prea mult în ceea ce i se spusese despre Hunter, exterminatorul Mafiei. Crezuse că era vorba de o legendă. Teroare, spaimă şi ineficacitate. Ştia că italienii exagerau mereu, amplificând faptele. El respinsese mitul Hunter. Nu crezuse în el.

Acum ştia că se înşelase.

La fel de bine ştia că Hunter îi putea scăpa. *Compania Maximillia* avea posibilităţi să-şi asume pierderile materiale şi apoi să reînceapă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Situaţia era jenantă, dar nu gravă. Dacă Hunter nu plecase, dacă continua să străpungă şi să distrugă organizaţia lui Spielke, situaţia ar fi fost cu totul alta.

Spielke clătină din cap. Era incredibil să gândeşti că toate visurile sale puteau să se năruiască, că munca de o viaţă putea fi nimicită în câteva ore. Îşi dorea ca Hunter să fi plecat şi să nu mai revină niciodată. Nu era încă totul pierdut.

Stomacul începu imediat să se calmeze. Înghiţi două aspirine cu o gură de bere caldă şi fadă şi se strâmbă. Îi ceru barmanului să îi aducă una reece.

Când bărbatul îi aduse de băut, Spielke îi spuse:

– Adu-mi taburetul meu cel mare, Pepe. Vreau să mă odihnesc puţin.

– Apusul soarelui e splendid azi, domnule.

Pe Spielke puţin îl interesa apusul soarelui, dar nu putea spune acest lucru. Să priveşti apusul soarelui la Acapulco era o tradiţie care amintea de conquistadori.

Se aşeză pe scaunul înalt şi fixă cu privirea cerul roşu fără să-l vadă în realitate.

Migrena dispăru.

Too Bad se apropie cu o havană şi cu un foarfece de tăiat vârful trabucului. Spielke luă ţigara de foi şi îi ascultă raportul.

– Încercăm să-l găsim pe Del Gado. A părăsit biroul de câteva ore bune şi nimeni nu ştie unde este.

– Las-o baltă, spuse Spielke. Nu mai are nici un rost.

– Bun, atunci anulez apelul? întrebă Too Bad aruncându-i o privire surprinsă.

– Ce se întâmplă acolo jos?

Too Bad se apropie de balustradă.

– Nu s-a schimbat nimic. E dezordine.

– Sunt asigurat, spuse Spielke pe un ton filosofic. Şi pentru elicopter. Atâta am pierdut, Too Bad. Nu-i sfârşitul lumii.

– Uiţi avionul, spuse Too Bad.

– Îl vom recupera... altfel va intra şi el în asigurare.

– Mi-a venit o idee, domnule...

– Da?

– Poate nu-i Hunter teroristul. Nu avem nici o dovadă. Este de preferat să nu lăsăm jos garda.

– Bineînţeles, spuse Spielke.

Închise ochii şi îşi masă pleoapele cu o mişcare lentă şi circulară.

– Nu pierde legătura cu Juan la aeroport, Too Bad. Trebuie să reacţionăm.

Too Bad se rezemă în coate pe balustradă şi se aplecă în faţă ca să privească activităţile oamenilor de pe plaja din apropierea iahtului. Soarele era o sferă roşiatică deasupra orizontului. Marea era striată de mai multe tonuri de roşu şi umbre dansau pe valuri.

– Mă întreb dacă ăsta este avionul nostru, spuse Too Bad.

– Cum? murmură Spielke.

– Nu, glumesc. Un avion se îndreaptă încoace, iese din soare, de sub orizont. E prea jos pentru un avion de această mărime.

Spielke deschise ochii şi privi. Se ridică pe scaun şi deschise larg ochii.

– Binoclul! spuse el brusc.

Too Bad căută binoclul care era pus pe balustradă şi i-l aduse imediat lui Spielke.

Acesta îl luă şi se uită prin el.

– Dumnezeule! murmură el.

– E avionul nostru?

– Este un Lear Jet! Dar ce fac?

De lângă masa unde se afla în apropierea telefonului, Juan strigă:

– Turnul tocmai a pierdut avionul de pe radar! A căzut ori zboară atât de jos încât radarul nu-l repereză!

– La dracu'! spuse Too Bad. Vor trece pe deasupra razant cu apa.

– La dracu'! răcni Spielke.

Era evident că avionul nu va trece pe deasupra vilei. Cele câteva mici vase din golf se puseră în mişcare brusc ca să fugă de avionul care atingea uşor valurile la două sute de metri de plajă şi aluneca rapid pe apă ca un hidroavion. O sută de metri mai departe, avionul încetini în siajul său.

Valuri mari începură să se spargă cu zgomot, busculând ambarcaţiunile salvamarului care se străduiau să menţină parâmele.

– Nu! strigă Too bad. *Seaward* se desprinde!

Dar Spielke nu îl mai asculta. Nu-l mai interesa iahtul, elicopterul şi Lear Jet-ul. Era uluit.

– Ticălosul, murmură el. A reuşit, mi-a trimis avionul. Nu-mi vine să cred...

Totuşi trebuia!

CAPITOLUL XI

Pilotul avea multă abilitate, iar şocul amerizării fu suportabil.

Hunter fu primul care îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică fiind imediat imitat de steward.

Cei doi mafioţi încă îşi ţineau capul între genunchi şi scoaseră mormăituri de frică în timp ce pilotul şi copilotul părăsiră cockpitul clătinându-se.

Stewardul se duse lângă hubloul de urgenţă pe care îl deschise. Se lupta cu o barcă pneumatică pe care se străduia s-o forţeze prin deschizătură. Avionul, aşezat pe valuri, făcu un unghi ciudat şi începu să se ducă la fund. Era evident că timpul său de stat la suprafaţă era limitat.

Hunter salută piloţii şi trecu peste steward.

– Te voi ajuta, spuse el apucând barca.

O împinse cu putere afară şi trase de siguranţă ca s-o umple cu aer comprimat.

Ambarcaţiunea se umflă brusc şi căzu în apă. Întinse parâma de siguranţă stewardului şi apoi sări între două valuri şi ajunse la suprafaţă la cinci metri de carlingă.

Se întoarse spre ţărm, respiră adânc, plonjă din nou şi înotă cu putere.

Când ajunse la suprafaţă a treia oară, era deja la jumătatea drumului către plajă. Avionul aproape dispăruse sub apă. Îşi trase sufletul privind avionul scufundându-se şi dispărând în

întregime, lăsând cinci oameni într-o barcă de salvare care se detaşau la orizont.

Noaptea cădea cu rapiditate, plaja se afla în penumbră. Mai multe vase se plimbau în jurul iahtului *Seaward*, iar câţiva oameni strigau ordine inutile.

Un vas de mare gabarit se îndrepta spre naufragiaţi.

Hunter plonjă sub apă de mai multe ori şi ieşi la suprafaţă în confuzia care domnea pe plajă.

Epuizaţi, uzi leoarcă de apă şi de transpiraţie, bărbaţii purtau cabluri, scripeţi, parâme, încercând să lege cu frânghii iahtul *Seaward* care părea că vrea cu orice preţ să se ascundă în valuri. Unii bărbaţi purtau un fel de uniformă rudimentară şi cea mai mare parte erau de origine indiană.

Un bărbat se distingea uşor din mulţime. Avea aproape talia şi lăţimea spatelui lui Hunter şi purta o pălărie australiană. Părea să-i comande pe ceilalţi. Avea picioarele umede, dar nu dădea impresia că petrecuse o oră trăgând de parâme. Purta o carabină de asalt pe umăr. Tipul se îndrepta spre scara care ducea spre terasă.

În noapte, un bărbat în plus, şi ud leoarcă pe deasura, nu prea ieşea în evidenţă. Hunter ieşi din apă şi înaintă spre ofiţerul Şefului.

Tipul se întoarse să se uite la el exact în momentul în care Hunter îi aplică un upercut. Nu trebuia mai mult.

Hunter târî omul inconştient în spatele unei stânci, îl dezbrăcă şi îi îmbrăcă hainele. Carabina era un AK-47 rusesc, asemănător cu M-16 american. Acest lucru îl intrigă pe Hunter. Îmbrăcă tunica, strânse centura în jurul taliei, îşi aşeză şapca australiană pe cap cum o purtase şi ofiţerul mort, apoi îşi puse carabina pe umăr şi urcă voinicește treptele scării.

Vila era impresionantă.

Hunter se opri în capătul scărilor ca să se orienteze şi să observe atmosfera.

Nu venise să ucidă, ci doar pentru o recunoaştere.

Avea ce să privească. Oameni în alb instalau un bufet mare pe terasă, în apropierea piscinei. Un angajat se plimba prin parc cu o torță cu care aprindea felinarele „ca să fie frumos" – nu lipsea nici lumină și nici electricitate pe colina lui Spielke.

Șase oameni, îmbrăcați elegant, se aflau în jurul unei mari mese ovale pe care erau multe telefoane. Toți priveau, ca niște gurmanzi, oamenii care pregăteau bufetul.

Soarele dispăruse în întregime, nu mai rămăsese decât o lumină slabă la capătul orizontului.

La extremitatea terasei se afla un bărbat mic de statură, chel, care stătea pe un scaun. El fixa cu privirea marea, stând cu spatele la ceilalți.

Hunter se îndreptă spre el.

În acea parte a terasei, grădinile exotice erau cufundate în obscuritate. Arborii puși în ghivece se învecinau cu plantele luxuriante ale junglei – o junglă bine echilibrată, revăzută și corectată de ochiul sever al unui peisagist.

Bărbatul mic de statură se întoarse auzindu-l pe Hunter apropiindu-se ușor.

– Ramirez, spuse el. *Que pasa?*

Hunter scoase ușor arma AK-47 și se rezemă cu spatele de parapet.

– Nu sunt Ramirez, Max, spuse el.

– La dracu', murmură Spielke cu o voce scăzută.

Hunter vorbea și el încet, tonul său fiind glacial.

– Mi-ai spus că vrei să ne vedem față în față, că ai să-mi spui ceva.

– Ești smintit, spuse Spielke pe același ton rece. Aici e o tabără înarmată. Ai intrat direct în cursă.

– Am venit cu avionul, nu pe jos, corectă Hunter.

– Adevărat.

Râse încetișor. Era râsul destins al unui om care-și regăsise pacea în el însuși.

– Avionul semăna cu un pachebot în timpul amerizării. I-ai făcut să revină pe turişti şi gură-cască, fără să mai vorbesc de marină.

– Spectacolul a meritat deplasarea, Max, spuse Hunter. Nu ţi-a plăcut?

– L-am apreciat foarte tare, domnule Şmecher.

– Hai să facem o plimbare, vrei?

– Nu merg nicăieri. Iar tu nici atât. Încearcă să mişti şi vei avea două sute de *soldados* pe cap.

– Mă aştept la asta, dar nu fi atât de încrezător. Mai ales când ai această mică minune a tehnicii ruse la tâmplă. Nu cred că soldaţii tăi nu ştiu cum se foloseşte asta. Numai Şeful este cel care le asigură solda. Nu mai e Şef, nu mai e soldă!

– Chiar te crezi cel mai tare?

– Moartea e mult mai puternică decât noi amândoi, Max. Căruia dintre noi îi e cel mai frică de ea?

– Ai tupeu în orice caz. M-ai dat gata, mărturisesc.

– Mai ales sunt foarte decis, Max. Iau ce vreau.

Spielke îl fixă îndelung, măsurând cu privirea omul care putea atât de uşor să-l omoare.

– E fără îndoială adevărat, spuse el. Ce vrei de la mine, Hunter?

– Câteva minute din timpul tău ca să discutăm.

– Serios?

– Da. Dar pe teritoriu neutru, nu aici.

– Chiar crezi că mă voi ridica şi voi ieşi de aici în compania ta?

– Da, aşa aş vrea.

– E absurd. Singura mea şansă este să stau unde sunt. Nu? Dacă ies de aici cu tine...

– Gândeşte-te puţin, Max. Dacă aş fi vrut să te omor, crezi că aş fi venit? Ar trebui să-ţi dai seama că eu omor pe cine vreau, când vreau şi de la distanţă. Nu te-aş fi ucis în acest fel.

– Nu?

Oamenii care se aflau în jurul mesei se ridicară şi se îndreptară spre bufet. Le era foame, era ora mesei. Nimic altceva nu părea că contează pentru ei.

Un tip mare cu umerii masivi se opri între masa ovală şi bufet ca să-i anunțe pe bărbații care se aflau la capătul terasei lângă parapet:

– Masa e gata. Pot să vă aduc ceva, domnilor?

– Nu acum, Too Bad, răspunse Spielke.

– Ramirez?

Hunter îi făcu semn că nu. Tipul cel mare se îndepărtă spre bufet.

– Văd că te-ai gândit, spuse Hunter.

– M-am gândit înainte de sosirea ta. Nu-mi place să văd atâtea probleme pe teritoriul meu. Fieful meu a fost mereu curat. Vreau să fie în continuare aşa.

– Dacă nu, ai prea multe de pierdut?

– Deja am pierdut.

– Necazurile au început înaintea sosirii mele.

– M-am gândit şi la asta.

– Nu țin să-ți nimicesc teritoriul, Spiekle.

– Asta îmi spuneam şi eu.

– Aş vrea doar să închid frontierele.

Spielke oftă.

– Bănuiam. Sincer, m-am săturat deja de acest du-te-vino. Nu mai am timp să mă destind. Nu pentru asta am muncit toată viața.

– Scapă de ei, şi voi pleca imediat. Pacea va reveni în micul tău imperiu şi îți vei putea face *siesta* ca toată lumea.

– De unde să știu că nu vei reveni?

– Am învățat să accept anumite lucruri inevitabile, spuse Hunter. Există locuri pe care nu aş putea niciodată să le curăț, rutina vieții de zi cu zi va reîncepe imediat ce voi pleca. Ăsta e cazul Mexicului. Până la urmă nu prefer pe altul în locul tău...

– Chiar aşa gândeşti?

– Bineînţeles.

– Cel puţin ne vom înţelege. Nu eşti prost. Să vedem, care sunt pierderile mele, câţi oameni ai omorât astăzi?

– Nu număr niciodată, spuse Hunter.

– Eu, da. Să vedem... Paza de coastă care a salvat echipajul Lear Jet-ului şi cei doi macaranori, Lambrighetta şi Zolotti. Ai mai onorât doi tipi în avion. Nu e grav, erau nulităţi şi nu erau ai mei. Ai dat drumul echipajului de pe iaht. L-ai cruţat pe Royal şi oamenii lui în timp ce i-ai omorât pe Cassiopea, Fulgencio şi Scapelli. Nu e chiar aşa de rău. N-am pierdut deci decât pe cei trei din elicopter. Tu i-ai omorât, nu-i aşa?

– Da, eu i-am omorât.

– Ramirez?

– Va pierde poate un dinte sau doi.

– Nu e chiar aşa de rău, repetă Spielke. Frumos şi curat. Bun, sunt de acord.

– Bine gândit, spuse Hunter felicitându-l.

– Promiţi să nu tragi în ferestrele mele şi să nu-mi arunci maşinile în apă?

Hunter pufni în râs.

– Ne-am înţeles, Max.

– OK, spuse Spielke ridicându-se. Te voi însoţi până la ieşire şi voi chema o maşină. Ei bine, după toate acestea, am avut mica noastră discuţie. Vrei să-l cunoşti pe Too Bad Paul şi pe ceilalţi?

– Mulţumesc, nu de data asta, spuse Hunter. Precizez că târgul nu ţine decât dacă ajung acasă la mine fără probleme. Dacă vreodată lucrurile se înrăutăţesc...

– Mi-am dat cuvântul, spuse Spielke apucându-l de braţ.

Traversară grădina mergând lent. Spielke îi arătă câteva plante de care era extrem de mândru şi anumite obiecte la care ţinea în mod special şi îi vorbi prietenește despre problemele pe care le avea în guvernarea micului său regat.

Too Bad şi ceilalţi îi priviră părăsind grădina şi îndreptându-se pe mica potecă care înconjura vila şi ducea direct în parcare, fără să arate un mare interes şi nici o mare neliniște.

Odată ajunşi, Spielke făcu semn unui tip, care purta şi el o şapcă australiană, să vină cu o maşină până la poartă, după care coborâră uşor aleea pavată.

Să părăseşti un teren al inamicului comporta numeroase dificultăți, chiar dacă interesele tuturor erau pacifiste. Hunter ştia foarte bine acest lucru. Ceru ca maşina să fie garată într-o cotitură a aleii, apoi ordonă gărzilor să pună armele la pământ şi să păstreze distanța. După care aruncă carabina rusească în tufişuri.

Spielke râse uşor, apoi îl însoți după bunul său plac până la maşină.

– Aminteşte-ți că am făcut un târg, îi spuse el lui Hunter în timp ce acesta urca la volanului maşinii.

– Pe viață şi pe moarte, spuse Hunter. Voi fi cu ochii pe tine până la sfârşitul zilelor tale.

– Sau până la sfârşitul zilelor tale! spuse Spielke glumind.

Apoi se întoarse pe cărarea care ducea la vilă râzând singur.

Hunter demară şi apoi se îndepărtă, sigur că făcuse un lucru bun. Nu distrusese sistemul, dar reuşise să pună stavilă eforturilor internaționale ale rețelei. Era un lucru bun.

Cântărise forța lui Spielke şi descoperise că aceasta era în măsură să suporte un război de „căință" şi apoi să se recicleze. În plus, credea că Max era sincer şi onest în felul său. Mafia va trebui să găsească o altă țară ca să monteze o *Nueva Cosa Nostra*.

La urma urmelor, Hunter era destul de mulțumit de acea zi.

Dar nu ştia ce avea să-l aştepte la Acapulco şi nici prin gând nu-i trecea că lupta nu făcea decât să înceapă.

CAPITOLUL XII

Bob Hunter era un tip care respecta acordurile încheiate cu aliații săi, chiar dacă acestea nu erau decât momentane. Vroia să-l întâlnească pe John Royal imediat, să-l întrebe ce avea de gând să facă acum şi să-l ajute pe cât posibil.

Vroia să se ocupe şi de Martha Canada şi de cele şase fete. Nu-i spusese lui Spielke despre acest lucru căci avea sentimentul că, cu cât vor vorbi mai puțin, cu atât va fi mai bine.

Dar trebuia neapărat să se debaraseze de toate aceste probleme înainte să părăsească Acapulco definitiv şi îi spusese lui Spielke că acordul lor ținea până când acesta ajungea acasă la el lăsând totul în ordine.

Trebuia să-l includă pe John Royal, Martha Canada şi fetele în acest ansamblu care reprezenta „ordinea".

Merse până la plaja Hornos unde abandonă maşina lui Spielke, dădu jos tunica şi şapca australiană, apoi ajunse pe jos la o vilă mică situată pe colinele de la est de golf unde îşi instalase propriul Cartier General secret.

Micuța vilă nu era luxoasă şi la agenția de rezervare i s-a spus că era ideală pentru un buget modest. Tencuiala era crăpată, podeaua scârțâia şi mobila se bălăngănea, dar totul era extrem de curat şi convenea perfect nevoilor lui Hunter.

Îşi ascunsese arsenalul personal şi diversele haine ca să semene la orice oră cu cel mai banal turist şi îşi lăsase o

maşină de rezervă. Era a treia oară când se ducea la vilă de la sosirea lui la Acapulco. În câteva ore spera să o părăsească definitiv.

Făcu un duş şi se bărbieri înainte să se îmbrace, alegând o pereche de pantaloni de culoare gri închis, o cămaşă crem, şosete negre şi mocasini confortabili. Apoi, îmbrăcă harnaşamentul pistolului Beretta, verificând arma, apoi o vestă sport.

Se privi un moment în oglindă apoi îşi puse ochelarii de soare în buzunarul vestei şi părăsi micuța vilă.

Când ajunse, remarcă imediat că ceva nu era în regulă acasă la John Royal. Se apropie uşor, cu precauție.

Mai întâi maşina lui Royal nu era acolo. Apoi nu era lumină în vilă, cu excepția câtorva felinare în patio.

Trecu prin fața vilei cu maşina şi parcă la aproape o sută de metri mai departe, în apropierea plajei publice. Totul era calm pe plaja pe care turiştii o părăsiseră ca să meargă să se odihnească după eforturile din cursul zilei şi se pregăteau de chef o oră sau două mai târziu. După douăzeci de ore, Acapulco avea să redevină carnavalul obişnuit, dar momentan, totul era liniştit. Poate prea liniştit.

Hunter parcurse plaja până la vila lui John Royal, se cățără rapid pe perete şi se aruncă în umbrele care întunecau terasa. Lăsat pe vine, ascultă, iar instinctul său îi spuse că ceva nu mergea. Se apropie de piscină, intră în zona luminată, îşi aprinse o țigară şi aşteptă adulmecând mirosurile nocturne ale mării.

Era cineva în apă.

Hunter căută întrerupătorul ca să aprindă luminile piscinei, apoi se apropie ca să vadă mai bine.

Cadavrul era îmbrăcat în alb. Se afla pe fundul piscinei, pe spate, cu ochii mari deschişi şi părea că-l fixează cu privirea pe Hunter.

– Unul, murmură Hunter.

După cum prevăzuse, descoperi al doilea cadavru în salon. Chircit în genunchi, cu picioarele şi pumnii legate ca un porc la rotisor, John Royal primise un glonţ în cap.

Lângă cadavru se găsea o medalie de trăgător de elită.

Hunter o ridică, o examină şi o puse într-un buzunar.

Corpul lui John Royal era încă cald. Avea urme de praf de puşcă în jurul rănii deschise a craniului făcut ţăndări. Glonţul fusese tras de sus cu o armă de calibru mare.

Găsi un tub sub canapea. Era unul mare.

– Ţi-am spus că nu pot promite nimic, murmură Hunter.

Merse până la dulapul pe care îşi lăsase arma Auto-Mag şi bineînţeles că arma sa nu mai era acolo.

Fusese o lovitură pusă la cale cu multă abilitate.

Văsu amprenta corpului lui Martha Canada pe patul unde ea se odihnise, dar tânăra femeie dispăruse.

În baie descoperi o geantă mare cu produse de machiaj, tuburi de ruj pentru buze şi o pudrieră, agăţată într-un cârlig. Dar fetele destinate galeriei de la Tampico dispăruseră şi ele.

Nu era decât Hunter şi cele două cadavre în vila lui John Royal.

Ieşi din nou pe terasă şi se apropie de piscină ca să examineze primul cadavru. Nu descoperi nici o rană. Fusese ţinut sub apă în aşteptarea inevitabilului, apoi i se dăduse drumul. Alunecase spre fundul piscinei. Bărbatul era mexican şi purta îmbrăcăminte de culoare albă purtată de cea mai mare parte a personalului casnic de la Acapulco.

Încă nu era opt. Royal îi spusese în urmă cu două ore că îşi concediase personalul.

De unde venea cel care se afla în piscină?

Era o chestiune de timp pe care Hunter nu o înţelegea.

Vila nu era foarte departe de aeroport. Nu trebuia mai mult de zece-cincisprezece minute ca să ajungi acolo cu maşina. John Royal şi fetele ar fi trebuit să se întoarcă pe la ora şase şi un sfert, sau şase şi douăzeci de minute.

După toate aparențele, în acel moment nu fusese nimic deosebit pentru că Royal telefonase servitorului ca să-i spună să revină, iar acesta revenise la timp ca să fie asasinat împreună cu patronul lui.

Dar de ce?

Hunter merse uşor până la gardul dinspre plajă, apoi fixă scurt golful. Subit înțelesese că lipsea ceva.

Una dintre ambarcațiuni dispăruse. Când plecase cu Royal la aeroport, erau două vase acostate la ponton, o mare barcă cu motor Chris-Craft şi o alta mică cu motor exterior. Acum nu mai era decât barca cu motor exterior.

Hunter merse de-a lungul pontonului în căutarea unui indice. Descoperi un chiştoc de trabuc gros, bine molfăit şi încă umed, fixat între şipcile pontonului, ca şi cum cineva îl aruncase apoi îl strivise cu piciorul ca să-l facă să dispară între şipci. Hunter îl lăsă acolo şi se întoarse în vilă ca să vadă dacă putea descoperi altceva, amintindu-şi că erau câteva detalii pe care le remarcase în salon fără să le dea prea mare importanță.

Pe masa joasă din apropierea cadavrului lui John Royal se afla o scrumieră din ceramică albă în care era un muc de țigară şi câteva bețe de chibrituri, toate arse de la un capăt la celălalt.

Hunter examină cadavrul lui Royal mai de aproape căutând arsuri pe corpul său.

Nu descoperi nici o cicatrice recentă, dar găsi ceva în mâna sa dreaptă. Trebui să-i forțeze degetele crispate după moarte. Rămase perplex când văzu ce găsise.

O cutie de chibrituri era de la *Cantina Lola* şi o mică statuetă a Fecioarei din Guadalupe, o replică a marii statui care se găsea sub mare în apropierea insulei Roqueta.

Cutia de chibrituri era uşor de înțeles. Bețele arse care se aflau în scrumieră aparținuseră cutiei goale. Royal înțelesese că nu mai avea mult de trăit şi îi lăsase un mesaj de dincolo de mormânt.

Dar ce semnificație avea statueta?

Hunter petrecu încă aproape zece minute scotocind vila ca să găsească indicii şi să descopere în sfârşit secretul afacerii. Vila lui John Royal unde el declarase războiul la începutul după-amiezii era înţesată cu microfoane-emiţătoare. Găsi primul microfon pe ultima etajeră a bibliotecii din salon. După aceea totul fu simplu. Fiecare cameră a vilei avea microfoane, chiar şi băile.

Ieşi ca să găsească emiţătorul principal. Trebuia să fie unul în apropiere. Îl descoperi ascuns în acoperişul micului pavilion de lângă piscină. Emiţătorul era de mărimea unui pachet de ţigări.

Era ideal. Un vas putea arunca ancora în centrul golfului şi apoi să strângă informaţiile înregistrate.

Era chiar şi un microfon pe terasă, ascuns în pânza marii umbrele sub care discutase cu John Royal câteva ore mai devreme.

Spielke? Sigur nu, căci ar fi avut timp să-l împiedice pe Hunter să-şi ducă la bun sfârşit planul.

Atunci cine?

Hunter era emoţionat. Cine? Cine avea mult de pierdut la Acapulco?

Părăsi imediat vila, ajunse la maşină şi începu să facă turul colinelor rezidenţiale ca să scape de eventuali urmăritori. Apoi căută o cabină telefonică.

Găsi una în apropierea unei cafenele de la Costera şi formă un număr. Îi trebui ceva timp ca să-l prindă pe Spielke la telefon, dar când acesta ajunse la aparat, Hunter nu pierdu timpul cu introducerea.

– Nu merge bine treaba, Max, spuse Hunter. John Royal. Tu l-ai ucis?

Vocea lui Spielke îi păru foarte îndepărtată dintr-o dată.

– Johnny? Mort?

– Da. Spune-mi dacă da sau nu. Te voi crede. Tu ai dat ordin să fie ucis? El nu făcea parte oricum din pactul nostru. Da sau nu?

– Evident că nu! spuse Spielke. Nu ştiu nici măcar de ce tu...

– Ştii unde sunt toţi oamenii tăi?

– Aici cu mine. Pregătim o conferinţă de când ai plecat. Nimeni nu s-ar fi atins de Johnny fără permisiunea mea. Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

– Microfoanele sunt ale tale?

– Ce? *Ce?*

– Vila lui Johnny e plină de microfoane. Nu ştiai?

Urmă un moment de linişte.

– După toate aparenţele, nu, spuse Hunter. Cine le-a instalat, Max?

– Nu ştiu, spuse Spielke cu o voce monotonă. Dar mă voi informa.

– Este o nouă latură, Max.

– Mi-ai făcut deja destule necazuri, Hunter. Lasă-mă în pace!

– Voi încerca, Max, dar lucrurile se complică. Înţelegerea rămâne valabilă?

– Da. Mai mult ca niciodată. Ţine-mă la curent cu noutăţile. De acord?

– Verifică-ţi propria ogradă, sugeră Hunter.

– Cum?

– Să nu existe microfoane.

– Ei, drace...

Spielke închise telefonul.

Hunter zâmbi apoi se întoarse la maşină.

CAPITOLUL XIII

Comunicațiile internaționale erau dificil de obținut de la Acapulco. Hunter a trebuit să ceară de mai multe ori înainte să obțină legătura, după care a trebuit să-și supravegheze limbajul.

Bărbatul căruia îi telefonase se numea Leo Turrin, și era cel mai bun prieten al său. Era și el un agent dublu, agent al FBI-ului și mafiot foarte important din sânul unei familii de pe coasta de est.

– Da, te aud în sfârșit, spuse Turrin. E cald în Mexic?

Nu mai vorbiseră de la incidentul din Colorado.

– Foarte, chiar prea cald. Fii atent la ce spui, nu știu câte persoane ne ascultă.

– Am înțeles? Cum merge treaba?

– Nu foarte rău. Când ai aflat că sunt aici?

– Acum câteva ore. Mi-a spus o păsărică.

Acest detaliu avea o importanță deosebită pentru Hunter.

– O păsărică albă sau una neagră?

– Amândouă. Toată lumea se interesează de tine.

– Nu mă miră acest lucru. Cine ți-a spus prima?

– Păsărica albă, spuse Turrin. Ce oră este acolo?

– Nouă fără un sfert seara.

– OK. Păsărica albă mi-a spus la ora cinci iar păsărica neagră la ora șase, poate puțin mai devreme.

– Ești sigur că în această ordine?

– Sigur. Este important?

– Poate, îi spuse Hunter. Îți aduci aminte de Butch Cassidy?

– Bineînțeles. Ce mai face bătrânul Butch?

– Calul său a murit în această după-amiază.

– Ah! Asta nu mi s-a spus. Eşti sigur?

– Sigur. Am fost acolo.

– Înțeleg. Unii vor fi foarte supărați. Un mare spirit alb pusese să fie urmărit.

– Da, îi vei spune spiritului alb că ar fi trebuit să mă anunțe şi pe mine.

– Mesajul va fi transmis, răspunse Turrin. Ce se va întâmpla acum?

– Nu ştiu. Din acest motiv te-am sunat. Credeam că mă vei lămuri tu.

– Aiurea! Este prima oară când aud de asta. Păsările au cântat uşor de două ori, de trei ori, fără să adauge acest comentariu. Se întreabă cum s-a întâmplat aşa ceva acolo.

– Toate?

– Da. Ce faci ca să te distrezi?

– Mă port ca un turist. Fac cumpărături, mă duc să văd monumentele. De fapt, s-a întâmplat ceva amuzant. Un iaht care aparținea unui bogătaş local, a ieşit literalmente din apă. Tipul se numeşte Spielke. De ăsta ai auzit?

– Bineînțeles. Iahtul lui a făcut o săritură ca un peşte zburător?

– Dacă vrei. Cel mai ciudat este că avionul său particular a făcut exact contrariul. A plonjat în mare exact în fața vilei lui Spielke. Nici de asta nu ai auzit?

– Spune-mi, s-a întâmplat asta înainte sau după moartea gloabei lui Butch?

– Imediat după aceea. Cred că moartea calului a provocat toate astea. Spielke s-a săturat. Nu mai vrea să rămână pe locul trei.

– Da? spuse Turrin. Cunosc persoane care nu vor fi mulțumite. Ești sigur de ceea ce spui?

– Mai mult ca niciodată. Știu că unii dintre ei sunt deja morți. Trebuie să-mi spui cine îl asculta pe Spielke.

– Nu știu. N-am nici cea mai mică idee.

– Albi sau negri?

– După câte știu, nici de unii, nici de alții.

– Atunci spune-mi cine călărea cu Butch?

– Cu el?

Turrin tăcu ca să se gândească.

– Sunt câțiva copoi trimiși de marele spirit alb care îl urmăresc în permanență. Știi că am vorbit despre asta în timpul trăznăilor tale de la Detroit.

– Exact, dar nu știam că ei aveau dreptul să urmărească și în străinătate. Au dreptul?

– Nu chiar. Dar știi la fel de bine ca și mine că regulile nu se respectă mereu.

– Crezi că există o escortă peste tot unde se duce el?

– Nu știu, dar e posibil.

– Încearcă să afli, îi ceru Hunter.

– Voi încerca. Să mă suni din nou.

– Peste patru ore. Vei fi acolo?

– Voi aranja, spuse Turrin. Mai ai altceva să-mi spui?

– Copoii au vreun acord cu semenii lor de la sud de Rio Grande?

– Cu mexicanii? Pentru multe lucruri, dar nu pentru ăsta.

– Înțeleg, spuse Hunter. Dar nu văd prea bine unde sunt personal. Unde era păsărica albă când a început să ciripească?

– Voi încerca să aflu.

– Mulțumesc. Informează-te și despre urechile care îl ascultă pe Spielke.

– Sunt multe?

– Destul cât să adune o trupă de elefanți.

Turrin rânji.

– Nu sunt atotştiutor, dar voi încerca să mă informez. Dacă urechile sunt atât de mari, le voi găsi.

– De fapt, există un monument interesant aici, spuse Hunter pe un ton inofensiv. Fecioara de la Guadalupe.

– Fascinant, spuse Turrin. Cel puţin e tânără?

– E o statuie mare aflată sub apă.

– Ce face acolo?

– Trebuie să atragă pe cei care pescuiesc sub apă, tontule! Vezi dacă poţi să-mi spui mai multe despre asta. S-ar putea să mă intereseze.

– O statuie...

– Da. Poate are să ne transmită un mesaj codificat.

– Înţeleg. Voi adăuga şi acest lucru pe listă. Nu mai ai nimic amuzant să-mi povesteşti? Ceva care să mă facă să strălucesc în faţa egalilor mei.

– Cei albi sau cei negri?

– Unii sau alţii, sau amândoi, spuse Turrin.

– Conversaţia nu s-a terminat încă. Prefer să mai aştept puţin. O chestie îi poţi spune marelui spirit alb, anume că cei doi granguri ai drogurilor din America Centrală au dispărut în acelaşi timp cu Butch.

– Zău?

– Da, şi mai spune-i că totul este curat pe aici. Nu se întâmplă nimic. Se vorbeşte, atâta tot.

– Înţeleg. Atâta?

– Pentru moment, spuse Hunter.

– Bun, vorbim la ora unu.

– Nu te nelinişti dacă întârzii câteva minute. Duc o viaţă agitată.

– Chiar aşa? Ai grijă cum te agiţi!

Hunter pufni în râs.

– Nu te îngrijora pentru mine.

Turrin închise telefonul.

Hunter nu ştia mai multe ca înainte, doar că FBI-ul l-ar fi urmărit pe Cassiopeea în afara frontierelor americane. El mai ştia că probabil *Commissione* ar fi instalat microfoane la Spielke acasă şi în alte părţi.

Ştia mai ales că două rapoarte identice au fost făcute aproape în acelaşi timp – primul de un agent FBI, al doilea de un agent al Mafiei. Într-un fel sau altul, FBI-ul reuşise să afle de prezenţa sa la Acapulco cu cincizeci de minute înaintea Mafiei.

Era foarte ciudat...

CAPITOLUL XIV

Hunter parcă maşina lângă Costera şi intră în cartierul bordelurilor104 mergând pe jos. Acesta se afla în veciul oraş. Erau bordeluri mizerabile, tripouri şi localuri de strip-tease. Şi chiar baruri de noapte.

Fiecare bordel era ascuns în spatele unei *cantina* şi fiecare *cantina* avea bordelul ei. Barurile de noapte dispuneau şi ele de câteva camere.

Era încă devreme, cartierul era calm. Câteva ore mai târziu va fi mai multă atmosferă, dar cheful începea cu adevărat pe la două-trei dimineaţa. În câteva localuri se mergea până la ora opt, ba chiar nouă dimineaţa.

Poliţia mexicană interzicea femeilor străine să se aventureze în aceste cartiere care se găseau în fiecare oraş din Mexic. Dar la Acapulco era altfel. Cuplurile erau întâmpinate cu amabilitate şi unele baruri de noapte aveau un renume mondial.

Cantina Lola nu făcea parte dintre aceste privilegiate. Încăperea era morbidă, jegoasă şi deprimantă. Un miros de bere clocită şi de transpiraţie îţi invada nările ca un gaz lacrimogen. Era un bar mic lângă uşă, câteva mese prăfuite, un tonomat, o mică scenă, câteva camere la primul etaj şi o uşă în spate care Dumnezeu ştie unde ducea.

Nu era decât o singură persoană în încăpere; un barman. Avea în jur de patruzeci de ani şi purta o pereche de blugi

curați dar decolorați și o cămașă albă. Avea o privire vioaie și zâmbea ușor.

Îl întâmpină pe Hunter ca pe un vechi prieten.

– Ce faci aici așa de devreme, *amigo*? Mai e mult până vine lumea.

– Mi-e sete.

Hunter se așează pe un taburet și se sprijini de bar.

– *Una cerveza?*

– De ce nu? murmură Hunter. Ai Carta Blanca?

– *No, amigo*. Dar am Bohemia și Moctezuma.

– Ce este Moctezuma? întrebă Hunter. Sticla maro de acolo?

Barmanul îi servi una.

– Încearcă, o să-ți placă.

Hunter zâmbi.

– Zece pesos, spuse barmanul.

– Pot cumpăra băutura asta cu șapte pesos la *zocalo*, protestă Hunter.

– Da, dar acolo nu vei găsi această ambianță.

– Hunter privi în jurul lui, râse și zise:

– Asta vrei să spui?

– Vrei femei? E prea devreme, dar pun pariu pe cincizeci de pesos că în mai puțin de cinci minute îți aduc aproape zece.

– Poate mai târziu, spuse Hunter.

– Ești din Los Angeles? întrebă barmanul.

– Nu, dar am fost acolo.

– Și eu. De trei ori.

El ridică trei degete ca și cum ar fi fost vorba de o dovadă de necombătut.

– Cunoști strada Alvera? întrebă el.

Era strada cea mai veche din Los Angeles și era în exclusivitate mexicană.

– Bineînțeles.

– Ești înarmat, *amigo*? Cauți necazuri?

Hunter îl fixă cu o privire rece.

– Văd că n-ai fost niciodată pe strada Alvera.

– Recunosc un tip înarmat când îl văd, atâta tot.

Hunter luă o țigară și și-o puse între buze.

– Țigările, le cunoști și pe ele?

Barmanul luă o cutie de la bar și i-o aruncă pe tejghea. Era aceeași cutie ca cea pe care Hunter o găsise în mâna lui John Royal.

Își aprinse țigara și privi cum arde chibritul până îi ajunse la degete după care îl lăsă să cadă pe bar.

– Îți place Moctezuma? E bună.

Moctezuma avea un gust de miere veche la care a fost adăugat gin de proastă calitate.

– Se poate bea, spuse Hunter aprinzând al doilea chibrit.

– Ce faci, *amigo*?

– Mă joc cu focul.

– Cauți un dealer?

– Nu, beau bere.

Barmanul începu să râdă și se întoarse ca să aranjeze câteva pahare spălate. Fără să se întoarcă, el întrebă:

– De unde ești?

– Eu nu ți-am pus nici o întrebare, răspunse Hunter.

Celălalt începu să râdă.

– Pe cine cauți?

– Un barman surdo-mut.

Barmanul începu să râdă ca un nebun. Când se întoarse din nou spre Hunter micuța statuia a fecioarei din Guadalupe se afla în apropierea sticlei de Moctezuma. Barmanul încetă să mai râdă.

– Îți plac păpușile mici.

– Îmi plac fecioarele.

Barmanul începu să râdă din nou, dar nu o mai făcea în mod natural.

– Toate fetele noastre sunt fecioare, pure şi mirosind a fân cosit. Vrei să-ţi găsesc una?

Privirea rece a lui Hunter îl făcu să tacă.

– E una care mă interesează, spuse Hunter.

Privirea barmanului îşi pierduse din vioiciune.

– Stai aici, spuse el.

Se îndepărtă către uşa din spate.

Hunter aşteptă să închidă uşa, apoi îl urmări.

Aproape că ajunsese la uşă când aceasta fu deschisă brusc de doi americani înarmaţi.

Avu timp să ghicească o mică încăpere prost mobilată în care barmanul se adresa unei superbe fete tinere, blondă care purta un costum de mătase cu pantaloni mulaţi pe coapse.

Nu-i trebui decât o privire.

Cei doi tipi înarmaţi agitau în aer arma. Confruntarea ocupa o mare parte din mintea lui Hunter aşa că el reacţionă instinctiv, ca de obicei. Pistolul Beretta ţâşni de la subsuoara sa şi trase trei focuri de armă. Cei doi tipi nu avură nici măcar timp să apese pe trăgaci.

Se prăbuşiră la pământ împroşcând sânge şi creier, cu capul ciopârţit.

Uşa se închise imediat.

Hunter sări peste cele două cadavre şi sparse uşa cu o lovitură de picior.

– Nu sunt înarmat, *amigo*!

Barmanul se afla lângă peretele din spate, cu picioarele depărtate, cu mâinile pe cap, ca şi cum această atitudine i-ar fi fost naturală.

Hunter zări un picior frumos cu un contur armonios care dispărea pe fereastra din spate. Trecu peste barmanul cuprins de panică şi urmări piciorul.

Era foarte întuneric pe aleea din spate. Văzu o mişcare la capătul drumului şi începu să alerge, sosind în stradă la timp ca să o vadă pe tânăra femeie dispărând.

Îi fu de ajuns o singură privire.

Găsise Fecioara de la Guadalupe, alias Martha Canada, aventuriera.

Dumnezeule, ce dezgustător era!

CAPITOLUL XV

Hunter să hotărî să-i ofere fetei puțin avans. Străduțele strâmte al vechiului oraș erau pline de lume. Erau suficienți turiști și borfași care să-l ascundă pe Hunter, dar nu-l împiedicau să avanseze ușor.

Tânăra femeie părea încrezătoare, mergea repede și arunca câte o privire peste umăr din când în când. Făcu înconjurul cartierului apoi coborî la *zocalo*. Hunter o văzu strigând o trăsură-taxi în apropiere de Montera, apoi urcând în ea.

Hunter traversă strada și o urmări mergând pe jos, lăsând o distanță bună între el și trăsură.

Această parte a orașului era înțesată de turiști, vânzători ambulanți și escroci. Terasele cafenelelor erau pline, *biergarten* erau pline de lume, ringurile de dans în aer liber abia făceau față mulțimilor de dansatori, iar golful miniatural era înțesat de sportivi nocturni. Un vaporaș de agrement, care se numea *La Fiesta*, traversa golful răspândind o muzică frumoasă la suprafața apei.

Toată lumea îl punea pe Hunter în dezvantaj. Pierduse teren când văzu trăsura oprindu-se în fața unui club de iahting și tânăra femeie coborî.

Hunter se apropie ușor și o văzu pe Martha Canada luând drumul cheiurilor printre numeroasele iahturi care erau ancorate.

Un tânăr mexican care, după toate aparențele, o aștepta, se ridică imediat la apropierea ei și o salută respectuos. Amândoi urcară imediat într-o barcă cu motor.

La aproape cincizeci de metri de chei era ancorat un iaht de culoare albă. Siulueta vasului amintea de aceea a şlepurilor clasice din Noua Anglie. Barca se îndrepta în acea direcţie. Hunter o văzu pe femeie urcând la bord, apoi se duse la biroul clubului de iahting.

Întinse o bancnotă de cincizeci de pesos ofiţetului care era de gardă.

– Trebuie să găsesc nişte prieteni pentru o mică serată, dar nu reuşesc să le găsesc vasul. E vorba de *Mariah*. Mă întrebam dacă nu puteţi cumva să mă ajutaţi?

Bancnota dispăru imediat şi bărbatul începu să consulte registrul.

– *Si*, spuse el cu o voce gânditoare. Vasul *Mariah* a sosit astăzi de la Zihuatenejo. Este... Ah! A ancorat în apropierea ţărmului. Vi-l voi arăta...

Hunter îl opri cu un singur gest.

– Nu vă obosiţi, îl voi găsi. Este iahtul domnului Brown, nu-i aşa?

Bărbatul îl privi pe Hunter cu nesiguranţă.

– Nu cred, spuse el. Nu.

Consultă din nou registrul.

– Vasul *Mariah* aparţine lui *señor* Cassiopea.

– Ah, înseamnă că Brown l-a închiriat pe timpul sezonului.

– Dar nu văd nici un Brown pe lista de pasageri, domnule.

– Cine l-a adus?

– *Señor* Cassiopea în persoană.

Hunter se uită la ofiţer surprins.

– Dar când?

– În jurul orei de şase seara.

– Astăzi? În după-amiaza asta?

– *Si*.

Nu era chiar atât de rău pentru un tip care avusese craniul ciopârţit la ora două pe terasa lui John Royal.

– Dar sunt sigur că mi-a spus de *Mariah*, zise Hunter. Există un *Maria*?

Ofițerul caută din nou în registru.

– Nici un *Maria*, domnule.

Hunter oftă și îi întinse o altă bancnotă de cincizeci de pesos.

– Totuși mi-a spus să caut la clubul de iahting. *Gracias*.

– *Un momento, señor*.

Ofițerul era un om integru. Pentru încă cincizeci de pesos el vroia să dea un telefon.

– Voi telefona la căpitănia portului.

– Nu, nu vă deranjați, spuse Hunter.

Începu să râdă, puțin jenat.

– Spune-mi, prietenul meu Brown nu este cumva membru al echipajului de pe *Mariah*?

Ofițerul luă încă odată registrul.

– Nu există nici un Brown printre membrii echipajului, domnule.

Hunter urmări cu privirea degetul ofițerului care parcurgea lista cu nume. Nu le putea citi de-andoaselea, dar nu era grav, dat fiind faptul că era în mod sigur vorba de nume false, dar el vroia în special să afle câte persoane se aflau la bord. Numără patru.

– Care este portul său de reședință? întrebă Hunter.

– Long Beach, în California.

– Atunci nu pe ăsta îl caut, spuse Hunter cu o voce plină de regret. *Gracias* încă o dată.

Părăsi biroul clubului de iahting punându-și întrebări, căci aflase prea puține despre acest lucru.

Guvernul mexican nu tolera vasele străine care nu erau în regulă. Exista un protocol administrativ și birocratic care spunea că un vas trebuia să părăsească un port cu echipajul său și să sosească în port cu același echipaj. Altfel, vasul era arestat de paza de coastă așteptând ca justiția să facă lumină.

Nu exista posibilitatea ca ofițerul de serviciu să-și permită să adauge sau să șteargă un nume de pe listă. Dacă erau patru nume pe lista oamenilor echipajului, înseamă că existau patru oameni la bord.

Dar cine? Și de ce fuseseră ei la Zihuatenejo, acel mic port de pescari care se afla la o sută cincizeci de kilometri în nord.

Cassiopea aranjase inițial ca vasul *Mariah* să arunce ancora în golf la o oră stabilită și ca numele său să figureze printre cele ale pasagerilor.

De ce?

Nu există nimic în trecutul său care să indice o atracție pentru mare și iahturile de agrement. Hunter nu mai auzise până acum vorbindu-se de *Mariah*.

Ce se întâmpla?

Hunter chemă un taxi și se întoarse la *zocalo* unde își recuperă mașina închiriată. Apoi reveni și parcă lângă chei unde începu să supravegheze iahtul numit *Mariah*.

Se înarmă cu răbdare, căci avea nevoie de multe răspunsuri.

*
* *

În timpul lungii sale așteptări de lângă golf, Hunter nu găsi nici o consolare în gândurile sumbre care îl asaltau. Hunter era un dur, un realist dar, ca toată lumea, avea nevoie de un minim de optimism. Nu-i plăcea deloc șocul pe care îl primise imaginea sa idealizată a femeii americane.

Frumoasa Martha sărise în mocirlă până la gâtul ei frumos de lebădă. Dacă bănuielile lui erau exacte, chiar ea era cea care provocase moartea lui John Royal, fără să mai vorbim de dispariția celor șase fete.

Lăsând la o parte această moarte brutală, se simțea un miros de duplicitate și de trădare de-a dreptul insuportabil.

Fusese atras de tânăra femeie şi nu avea de gând să creadă ceea ce i se părea totuşi evident.

John Royal fusese un om slab, dar nu i se putea reproşa nimic în plus. Nu merita să moară în felul acela, mai ales că fusese asasinat de aceea pe care el ar fi vrut să o salveze.

Hunter credea în nevinovăţia lui Spielke pentru că era logic. Şi dacă Spielke nu ordonase această crimă şi dacă Martha Canada frecventa tipi ciudaţi...

Reţeaua de prostituţie nu era afacerea lui Spielke, cu atât mai puţin cea a lui John Royal, un om prea amabil şi blajin. Era posibil ca acest „business" să fie dirijat de o blondă superbă cu ochi albaştri? Fecioara din Guadalupe era atât de rece şi crudă încât îl împuşcase în cap pe John Royal, legat cu sfoară la picioarele sale.

Era posibil. Chiar probabil.

Martha Canada nu arătase niciodată ataşament faţă de Hunter, ba chiar devenise ostilă de când sosiseră acasă la John Royal.

Să fie asta o coincidenţă? Sigur că nu, mai ales dacă ştia că existau microfoane peste tot în casă. Ar fi trebuit să vorbească gândindu-se la cei care o puteau asculta.

Luase într-adevăr tranchilizantul? Probabil că nu, este destul de uşor să faci să pară că ai luat. Cât timp stătuse ea singură în vilă? Între treizeci şi patruzeci de minute, de la momentul în care Hunter şi Royal plecaseră la aeroport până în momentul în care Royal se întorsese cu fetele. Ce ambuscadă i-a aşteptat? Şi mai ales de ce?

Hunter îi spusese:

– Am nevoie de ajutorul tău.

Şi John Royal nu ezitase o secundă.

El răspunsese:

– Te ajut.

Bob Hunter avea gânduri negre.

În cele două ore pe care le petrecu supraveghind vasul, Hunter văzu de mai multe ori barca cu motor efectuând mai multe curse şi transportând de fiecare dată unul sau mai mulţi oameni. Era o adunare de conspiratori?

Hunter scrută fiecare faţă şi clasă personajele în amintirile sale.

În sfârşit, Martha Canada părăsi iahtul, calmă şi destinsă şi urcă într-un taxi. Hunter zâmbi amar când înţelesese unde se ducea. Taxiul se opri în parcarea hotelului *Las Brisas* şi tânăra femeie coborî, apoi se îndreptă spre *casita* pe care Hunter o cunoştea bine. Chiar el plătise chiria până la sfârşitul săptămânii. Era a lui.

Era extrem de interesant. Dezamăgitor, dar interesant.

Răbdarea sa se dovădi rentabilă. Nu îi mai rămăsese decât să vorbească cu Leo Turrin pentru a-i confirma ultimele îndoieli.

Apoi va urma începutul sfârşitului.

CAPITOLUL XVI

Hunter formă numărul internațional cu câteva minute întârziere, dar obținu imediat legătura cu Leo Turrin.

– E vocea din sud, spuse Hunter. Ce-ai aflat?

– Nu știu exact, răspunse Turrin cu o voce obsită. Am impresia că cu cât știu mai mult, cu atât înțeleg mai puțin. Asta poate ar avea vreun sens pentru tine. Ai vreo idee de ce ar putea face mai multe echipe de vânători de capete într-o regiune care se numește Oaxaca?

– Depinde. Cine i-a trimis? Și pe cine să vâneze?

– Au plecat de la New York și vânează vânat mare.

– La Costa Chica poate? sugeră Hunter.

– Acolo se află mexicanii din opoziție?

– Mai mult sau mai puțin.

– Atunci este acea regiune.

– Înțeleg, spuse Hunter. Câți sunt?

– Trei echipe a cincizeci de oameni fiecare.

Hunter fluieră ușurel.

– Să înțeleg că sunt bine organizați. Sunt și ghizi indigeni?

– Exact, confirmă Turrin. După cât am înțeles, acest loc se află la câteva ore de Acapulco, chiar mai puțin dacă dispui de elicoptere. Înțelegi ceva din toate astea?

– Și ce se spune de partea ta? întrebă Hunter.

– După zvonuri, băieții nu sunt puși pe glume. Nu sunt ca ceilalți care au plecat la pescuit.

– Care ceilalți?

– Pescarii.

– Sunt şi din ăştia pe aici?

– Da, patru vase împrăştiate de-a lungul coastei. Numele locurilor nu-mi spune absolut nimic. E un vas la Puerto Escondido, un altul la Puerto Angel, un altul la Salina Cruz şi ultimul la... Nu ştiu cum să pronunț...

– Zihuatenejo? întrebă Hunter.

– Da. Dar de unde ştii?

– Acest vas a sosit deja la Acapulco şi se află ancorat în golf.

– Bun, atunci celelalte ar trebui să apară şi ele. Dar n-am nici o idee de ora la care acestea vor trece la acțiune.

– Dacă înțeleg bine, aceste echipe ştiu cum să comunice între ele?

– Sunt foarte aproape, crede-mă.

– OK. Altceva nimic?

– Îți foloseşte la ceva ceea ce am aflat?

– Mai mult decât poți crede, spuse Hunter.

– Bun, altceva. Marele spirit alb este supărat pe tine.

– E dezolant, spuse Hunter.

– Pretinde că te afli într-o regiune foarte sensibilă şi sugerează să pleci de acolo cât mai repede.

– Să-i spui că sunt un puțin blocat pentru moment, murmură Hunter.

– Tu decizi. El mi-a spus să-ți transmit ce ți-am spus. Asta e tot. Uită deci.

– Deja am uitat. Dar spune-i marelui spirit alb că-i respect dictatele. Mai ales când nu sunt obligat să mor ca să le respect.

– Desigur, va înțelege. Nu-i va conveni, dar va înțelege. De fapt, am dat chix cu povestea ta cu fecioara. Dar am auzit altceva.

– Te ascult.

– Păsărica albă a luat legătură cu cineva din Departamentul de Stat. Am aflat grație unui agent care se afla la Washington. Mai multe nu știu.

E o brigadă specială?

– Sigur, dar nu am putut să aflu mai multe despre asta.

– OK. Dar mesajul a fost trimis la ora cinci, ora Mexicului.

– Da. Acum păsărica neagră. Mesajul a sosit direct la New York. Am vorbit cu tipul care l-a primit. A fost trimis de pe un vas care se afla pe mare.

– E chiar romantic, zise cu ironie Hunter.

– Da, prin radio internațional.

– OK. Mersi, bătrâne. Acum începe să devină mai clară treaba. Spune-mi, crezi că copoii au angajat mercenari?

Voia să spună: agenții FBI-ului au angajat informatori indigeni?

– Străini?

– Străini sau alții, spuse Hunter. Nu-mi vine să cred că e o operațiune pusă la cale de acești oameni. Trebuie să aflu acest lucru, altfel sunt „handicapat". Ce crezi?

– Numai mercenari, spuse Turrin.

– Sună logic, zise Hunter. De fapt, am pierdut șase fete aici.

Vocea lui Turrin deveni perplexă.

– N-am știut că ai avut timp să te gândești și la asta.

– Au dispărut, dar nu de bună voie.

– Înțeleg. Șase, spui?

– Jumătate de duzină.

– Mergi tare! Dar n-am auzit vorbindu-se despre ele. Pot încerca să aflu ceva. Nu prea se vorbește mult despre fete aici, e prea vulgar, dar pot să încerc.

– Nu, nu te obosi. Am deja prea multe de făcut. Cunoști un tip care se numește John Royal?

– Cine nu-l cunoaşte?

– Aparţine trecutului.

– Ce? E adevărat? Ai fost acolo?

– Nu, dar cineva a încercat să mă facă să-mi asum lovitura.

Hunter suspină.

– Dar ce se întâmplă acolo! strigă Turrin furios.

– N-am destul timp ca să-ţi povestesc totul, ar dura ore în şir. Ai aflat cine îl ascultă pe Spielke.

– Mi s-a confirmat ceea ce mi-ai spus tu, dar cel mai de necrezut este că toată lumea îl ascultă. Şi negri şi albi. Înţelege de ce, dacă poţi! Am impresia că va ieşi cu scântei!

– În mod categoric.

– Nu te apropia prea mult de flacără, bătrâne.

– Nu-i stilul meu, ştii asta foarte bine, spuse Hunter închizând telefonul.

Dar Turrin avea dreptate. Avea să iasă cu scântei.

CAPITOLUL XVII

Hunter îmbrăcăse costumul de luptă negru care devenise un fel de simbol. Tocul de piele al armei era negru ca şi arma sa preferată, o Beretta automată care utiliza gloanţe de 9 milimetri Parabellum. Îşi înegrise mâinile şi faţa şi se confunda complet cu noaptea.

Abandonă tot restul echipamentului în maşină şi dispăru în obscuritate, o umbră printre umbră. Luna se ascunsese în spatele munţilor şi stelele străluceau uşor de-a lungul norilor care înconjurau piscurile.

Era două dimineaţa. Nu se afla nimeni pe străzile din apropierea portului, totul era calm. Uneori se auzeau voci şi râsete de partea cealaltă a golfului. Mici valuri mângâiau vasele ancorate, într-un ritm plin de blândeţe şi etern.

Hunter intră în apă şi înotă uşor până la vasul *Mariah*. Se agăţă de lanţul ancorei, îşi lipi urechea de iaht ca să audă tot ceea ce se petrecea în acel minuscul univers. Nu era nici un zgomot în interior, nici o lumină, dar era imposibil să nu fie cineva la bord.

Zări pe cineva pe puntea din spate. Un bărbat era întins în aer liber, cu o pernă sub cap. Avea un picior îndoit şi bătea pe propriul genunchi ca un acompaniament al unei melodii pe care numai el o auzea.

Hunter îl atacă din spate, ridicându-se rapid din apă, agitând în aer un garou de nailon. Îl prinse pe bărbat de gât şi

îl târî pe spate în timp ce se lăsa să cadă în apă fără zgomot. Îl strânse de gât cât era nevoie, apoi îl eliberă lăsând cadavrul să se ducă la fund. Recuperă garoul apoi urcă uşor pe punte.

Hunter găsi tambuchiul deschis. Se întinse pe punte şi aplecă capul în întunericul din interior. Aşteptă ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul şi apoi ascultă cu atenţie.

Timp de un minut nu auzi decât zgomotul unei uşoare respiraţii şi mişcarea unui braţ sau a unui picior. În sfârşit ochii lui începură să distingă formele din întuneric. Descoperi un mic cuptor în partea dreaptă şi o cuşetă în stânga, de-a lungul peretelui subţire. Puţin mai departe o a doua masă se transformase şi ea în cuşetă şi apoi văzu un perete transversal. În spatele lui se afla în mod sigur o mică cabinnă.

Se strecură până la talie apoi efectuă o mică ridicare în mâini şi căzu uşor pe picioare. Garoul găsi imediat gâtul celei de-a doua victime care dormea pe cuşeta cea mai apropiată de cuptor. Omul muri în întuneric şi nu făcu nici cel mai mic zgomot.

Următorul nici măcar nu încercă să lupte. Dădu ochii peste cap şi adormi pentru eternitate fără să protesteze.

Hunter intră în mica bucătărie, găsi un chibrit şi aprinse o lampă agăţată de perete.

Stătu nemişcat în linişte, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu lumina albă a lămpii.

Mica cabină din faţă avea o uşă culisantă care rămăsese deschisă ca să lase să circule briza marină. Podeaua era ridicată cu aproape patruzeci de centimetri faţă de podeaua cabinei cele mari. Se afla un picior gol în apropierea tambuchiului deschis. Piciorul tresări şi o voce adormită dar furioasă se făcu auzită:

– Ce dracu faci cu lampa aia? Să nu-mi spui că e deja patru!

Hunter înaintă, apucă bărbatul de gleznă şi trase cu toată forţa. Bărbatul căzu direct în cabina principală, în fund, cu

respirația tăiată. Apoi țipă furios. Hunter făcu un pas înapoi, scoase Beretta şi verifică surdina – confecționată chiar de el.

– O să te omor !răcni bărbatul care îşi ieşise din minți.

Încă nu-şi dădea seama cu cine are de-a face. Era un om de aproape treizeci de ani, cu pieptul acoperit de păr negru strălucitor din cauza transpirației. Era un bărbat solid care nu avea pe el decât un slip.

Îngenunchease şi, pe punctul de a „poci" fața celui care făcuse această glumă proastă, făcu cunoştință cu silueta tipului înalt îmbrăcat în negru. Apoi privirea îi căzu asupra cadavrului din cuşetă.

O mică medalie căzu în fața lui, lângă genunchi, sunând pe podea.

– Ai de ales, îi spuse Hunter cu o voce glacială.

Bărbatul inspiră adânc, apoi îşi goli uşor plămânii.

De ales, firește.

Viața sau moartea, una din ele. Simplu fapt că era în viață în fața lui Bob Exterminatorul, dovedea că avea încă de ales.

Se uită la mâinile sale, oftă din nou, apoi căzu din nou în fund.

– OK, spuse el cu simplitate.

– Nu sunt nici procuror şi nici polițist, spuse Hunter. Dar am o ureche bună când e vorba să aud adevărul. Imediat ce mă vei minți, înțelegerea va cădea şi vei fi mort. Gândeşte-te bine la ce o să-mi spui, căci nu vor exista „Ah, uitasem" sau alte chestii de genul acesta. Te ascult.

Bărbatul alesese să trăiască.

– Mă numesc Renato. Peter Renato. Am intrat în familia lui Mike Talifero. Răposatul Mike Talifero, datorită ție. Vrei să ştii ce se întâmplă? Îți voi spune. Capii din *Commissione* ştiu că nimeni nu poate guverna Mexicul atât de bine ca Max. Au nevoie de el. Dar Max se poartă într-un mod prea independent. Acționează ca şi cum n-ar avea nevoie de

Commissione. Este din ce în ce mai dificil să negociezi cu el. *Commissione* ne-a dat ordin să-l facem să-şi schimbe părerea. Trebuia să-i reducem importanţa şi să-l obligăm să se supună exigenţelor celor din *Commissione*.

– Altfel spus, trebuia să radeţi întregul regat lăsând însă în viaţă regele.

– Exact.

– Dar aţi eşuat.

– Da, din cauza ta. Ai sosit în cel mai nepotrivit moment. Max a intrat în panică. Şi-a adus armata. Este o adevărată fortăreaţă acolo sus. Nu mai există decât femei şi copii în satul de la ţară.

– Păcat.

– Exact asta se şi spune.

– Şi acum, aşteptaţi cu răbdare. Cât timp.

Bărbatul dădu din umeri.

– Nu eu decid astfel de lucruri. Până ce armata lui Max se întoarce în sat.

– Pentru că îi poţi ataca atunci când sunt cu femeile şi copiii lor.

Bărbatul dădu iar din umeri.

– De ce l-aţi omorât pe John Royal? întrebă Hunter.

– Habar n-am. Poate că a fost o situaţie confuză.

– Din partea cui?

– Îţi jur că nu ştiu. A avut loc înainte de sosirea mea. Nu m-am interesat de acest lucru. Nimeni nu mi-a spus nimic.

– Nu prea îţi place să primeşti ordine de la o femeie, nu?

Bărbatul îl fixă pe Hunter cu o privire penibilă dar sinceră.

– Nu, nu prea. Dar fac ceea ce trebuie să fac, atâta tot.

Erau limite de netrecut în această înţelegere. Hunter ştia că nu trebuia să treacă de ele. Astfel ar fi aflat mai multe. Anumiţi oameni preferă mai degrabă moartea decât să se umilească sau să violeze propriul cod al onoarei. Peter Renato ajunsese la limita acestuia.

– Du-te şi te culcă, Renato, murmură Hunter. În zori, necazurile tale vor lua sfârşit. Dacă vrei să trăieşti, vei face ceea ce îţi spun eu.

– Mama nu a dat naştere unui imbecil, murmură Renato.

Îi făcu un semn aproape amical lui Hunter, intră în cabina cea mică şi închise uşa.

Hunter stinse lampa apoi rămase nemişcat câteva momente în obscuritate înainte să părăsească iahtul.

Nu ştia totul, dar oricum mai avansase puţin.

Măcar ştia de unde trebuia să înceapă.

CAPITOLUL XVIII

– Te-am trezit cumva, Max?

– Aiurea! bombăni Spielke. Te-am rugat totuşi să mă laşi naibii în pace, Hunter!

– Am făcut o înţelegere, Max, şi încerc s-o respect. Nu-mi face misiunea mai dificilă.

Max Spielke oftă uşor în telefon.

– Ce s-a întâmplat, Hunter?

– Mi-ar lua prea mult timp să-ţi explic, dar vreau să modific anumite clauze ale înţelegerii noastre. Tu trebuie să pleci. Tu trebuie să părăseşti Mexicul. După părerea mea, ţi-ar plăcea la Rio. Ar trebui să te simţi ca acasă acolo.

– Chiar că eşti scrântit, spuse Spielke cu o voce dezgustată.

– Credeam că ne înţelegem, zis ironic Hunter. Mă gândeam că mă crezi când spun ceva. Poţi să mă crezi, Max.

– Domnul este infailibil?

– Deloc, dar ştiu ce vorbesc. Te anunţ că nu voi putea respecta înţelegerea noastră decât dacă părăseşti ţara. Nu pot fi mai clar de atât.

– Încearcă, îi sugeră Spielke.

– Cei din *Commissione* au hotărât să te tragă pe sfoară.

Spielke începu să râdă cu amărăciune.

– Pot să încerce cât vor.

– Au şi început.

– Sunt pregătit. Îi aştept.

– N-ai înţeles, Max. Îţi vor distruge regatul, nu pe tine. Ei te vor aici, dar supus ca o marionetă. Vor să tragă ei sforile. Înţelegi?

Spielke începu să râdă.

– Eşti foarte amabil că mă previi.

– Nu mor de dragul tău, Max, dar situaţia mă neliniştește. Nu pot să te las să stai aici dacă devii omul celor din *Commissione*. Va trebui să te ucid. O dată ce vei fi la mâna lor, va fi mai dificil. Dacă nu pleci, va trebui să acţionez în seara asta.

Hunter se aştepta la o replică usturătoare, însă Spielke îl surprinse.

– Chiar vorbeşti serios, nu?

– Da, Max. Foarte serios.

– Vor să facă din mine o marionetă?

– Şi vor reuşi. Te voi învăţa ceva, Max. Sunt trei grupuri de vânători de capete care se află în stepă – o adevărată maşină de război, utilată şi echipată pentru un masacru. Satul e încercuit şi e la mâna lor. Alte grupuri se află în diverse locuri ale coastei, gata să invadeze şi să-ţi cucerească teritoriul. Sunt mai bine înarmaţi decât tine şi mai bine plasaţi. Eu sunt soldat, Max, ştiu despre ce vorbesc. Eşti în mâna lor, Max. Dacă strâng pumnul, te îndoaie.

– De unde să ştiu că tu... În sfârşit, cine îmi dovedeşte...?

– Nu-ţi spun prostii. Am crezut că ţi-am dovedit-o în această după-amiază.

– De acord, să zicem că te cred. Ei bine, să treacă satul prin foc şi sabie, nu mă interesează. Ai văzut oamenii pe care îi am aici. Nimeni nu va putea să-mi cucerească fortăreaţa.

– Crezi? întrebă Hunter. Mai gândeşte-te. Oamenii celor din *Commissione* pot aştepta, nimic nu-i grăbeşte. Asta şi fac în acest moment. Ar fi pus mâna pe tine chiar în această seară dacă n-aş fi ajuns eu şi dacă n-aş fi modificat situaţia. Altfel

armata ta ar fi fost în sat, la ordinul grupurilor, ca şi femeile şi copiii. Te-ai fi trezit mâine dimineaţă cu o nouă gardă imperială în vilă. Cu mâinile legate. Pune-te în locul lor, Max. Ce ai face? Te-ai încăpăţâna să cucereşti o vilă înarmată, sau ai cuceri un sat fără apărare ca să ceri recompense de la familiile ostaticilor? Gândeşte-te la cei care ar dezerta. Chiar crezi că indienii tăi şi acei *metizos* vor rămâne acolo când viaţa familiei lor va fi în pericol?

– Oh, la dracu'! murmură uşor Spielke.

– Sunt mai puternici decât tine, fără nici o îndoială. Atunci vei înţelege că trebuie să fiu sigur pe situaţie. Te vor prinde la înghesuială, mai mult ca sigur. Ori pleci, ori te lichidez. Încearcă să înţelegi.

– Du-te la naiba!

– Bine, dar am vrut mai întâi să-ţi vorbesc despre asta. Ai găsit microfoanele?

– Du-te la... Da. Câteva. Şi?

– Cum crezi că au fost instalate? Unde a fost Too Bad Paul în seara asta?

– Aici.

– Nu cred. Întreabă-l ce părere are despre un anume iaht care se numeşte *Mariah* şi de... Peter Renato.

– Ce vorbeşti?

Hunter oftă.

– Mă surprinzi, Max. Cum poţi fi capul întregului Mexic, fiind atât de naiv? Îţi imaginezi că sunt singurul de la Acapulco care refuză să rişte? Nu-i purta pică. Dar ai putea să-l întrebi ce făcea la *Cantina Lola*. Cred că acolo a fost cartierul lor general de câteva luni.

– De aşa mult timp se pregătesc? întrebă Spielke cu o voce tremurândă.

– Chiar de mai mult timp. Nu te-ai născut ieri, Max. Ştii că e nevoie de mult timp ca să organizezi o luare de putere.

Întâlnirile discrete, tocmeala, ofertele care nu se pot refuza. Înțelegi ce vreau să spun...

Spielke știa.

– Chiar crezi că ar trebui să fug? Ei bine, îți voi spune o chestie. Nici nu mă gândesc. Și nu-ți pune în cap să-mi forțezi mâna, Hunter.

– Înțelegerea noastră nu mai este valabilă, Max, spuse Hunter închizând telefonul.

Hunter își consultă ceasul și hotărî că era timpul să meargă să facă un tur la hotelul *Las Brisas*.

CAPITOLUL XIX

Nimic nu se mişca pe terasa de pe colină, noaptea era senină. Nu era nici o lumină la ferestre şi singura lumină din grădini venea de la micile felinare care luminau drumul ce ducea la *casitas*.

Hunter traversă tufişurile şi gardurile de mărăcini, apropiindu-se de *casita*, încercând să vadă în interior. Dar draperiile erau trase. Numai dormitorul era uşor luminat.

Făcu un tur şi deschise uşa cu cheia lui. Intră uşor în salon. Era întuneric, iar încăperea era pustie.

Uşa dormitorului era închisă, dar o muzică mexicană se auzea prin peretele subţire. Era radioul de lângă pat.

Traversă încăperea pe vârful picioarelor şi deschise uşor uşa de la cameră.

Pe noptieră se afla o lampă aprinsă.

Martha Canada era întinsă pe pat, cu două perne sub cap, cu un fruct tropical într-o mână, cu ochii închişi. Era complet goală.

Era extraordinar de frumoasă.

Uşa de la baie era închisă, nici o lumină nu se zărea, totuşi apa de la duş curgea făcând zgomot mare.

Hunter intră în cameră împingând uşa în spatele lui. Broască făcu un mic zgomot metalic.

Ea deschise brusc ochii şi îl privi cu un aer de panică, examinându-l îndelung. Se ridică, puse picioarele pe

pardoseală, lăsă fructul pe care-l ţinea să cadă şi întinse braţele ca să-l întâmpine pe Hunter.

– Îmi era frică că n-ai să mă mai cauţi aici, spuse ea.

Hunter rămase în acelaşi loc.

– Zău? spuse el.

– Ce deghizare extraordinară! se extazie ea. Incredibil!

Apoi se prefăcu că-şi dă seama brusc că era goală.

– Oh, sper că nu te jenez.

– Deloc, dar ar trebui să închizi duşul.

– M-am spălat, spuse ea mângâindu-şi sugestiv corpul. Lasă apa să curgă, robinetul e stricat.

Mângâie patul.

– Vino, povesteşte-mi ce-ai făcut în seara asta.

El zări Auto-Mag pe podea, în apropierea patului, învelit în toc şi centură.

Hunter se apropie, ridică arma cea mare, trase chiulasa, apoi o aşeză din nou în toc şi se duse să-l pună pe comodă.

– Mulţumesc că mi-ai recuperat pistolul, spuse el cu blândeţe.

– Am crezut că l-ai lăsat pentru mine. Am fost terorizată, Bob. Mi-a fost foarte frică.

Hunter răspunse uşor cu o voce lipsită de prietenie:

– Nu mă îndoiesc de asta.

– Eşti supărat pe mine. De ce?

Ea mângâie patul.

– Să facem pace, sugeră ea.

– Mai încolo. Unde erai când a fost ucis Johnny?

Ea lăsă ruşinoasă privirea în jos.

– A fost oribil. Am fost... am fost... nu pot să vorbesc espre asta, Bob.

Ea ridică ochii, aruncându-i o privire imploratoare.

– Fă un efort, îi spuse Hunter. Trebuie să ştiu.

Ea se ridică puţin şi se încovoie ca şi cum i-ar fi fost frig.

– Eram afară, lângă piscină. Vreau să spun, când au sosit oamenii. M-am ascuns sub trambulină până la plecarea lor. Apoi... apoi m-am întors... l-am văzut pe John Royal. M-am pierdut şi am luat-o la fugă. Oh, Bob, am avut atâta nevoie de tine! Îmi era aşa de frică...

– Spui că te-ai ascuns în apă?

– Era... locul cel mai sigur, aşa mi s-a părut...

– Cât era ceasul?

– În jur de... nu ştiu. M-am trezit foarte deprimată. Era efectul tranchilizantului. Am crezut că puţină apă rece mă va face să-mi revin. Atunci am intrat în apă...

– Şi ai găsit pistolul meu aşa când ai ieşit din apă?

– Da.

– Apoi ai venit direct aici?

– Da.

– N-ai fost în oraş să-ţi cumperi un frumos costum din mătase, mai întâi? N-ai fost niciodată în cartierul bordelurilor la *Cantina Lola*? Şi n-ai pus niciodată piciorul pe vasul *Mariah* ca să te întâlneşti cu oameni ai Mafiei?

Ea îl privi cu ochi senini – inocenţa întruchipată în femeie!

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Ţi-am spus. Am venit aici unde am crezut că o să te întâlnesc. Sau cel puţin că o să vii să mă cauţi.

Era aproape irezistibilă şi lui Hunter îi venea greu să creadă ceea ce nu putea să fie tăgăduit.

El se apropie de uşa de la baie şi o întredeschise. Nu era lumină, ci numai câteva prosoape umede lângă intrare.

Aprinse lumina şi apoi intră.

Imediat Martha Canada nu i se mai părea irezistibilă.

– Oh, nu! murmură el aruncând o privire peste umăr către tânăra femeie care era încă întinsă pe pat.

În baie era o altă blondă, superbă şi ea, goală în întregime şi într-o situţie ciudată.

Stătea alungită pe fundul căzii, cu picioarele legate în sus şi de robinetul duşului, cu mâinile legate la spate. Dopul nu era pus, dar duşul curgea în şiroaie şi cada se umplea în mod inexorabil. Jetul de apă rece îi bătea faţa şi o obliga să ţină ochii închişi. Cineva reglase robinetul duşului cu precizie.

Tânăra era pe jumătate leşinată din cauza masei de apă pe care o primea peste faţă de cine ştie când, nivelul căzii atingându-i faţa. Nu mai avea decât nasul afară din apă.

Hunter închise robinetul şi tăie sfoara care o agăţa de robinet, apoi o ridică uşor şi o aşeză pe jos ca să-i desfacă mâinile. Un ciorap de mătase îi fusese băgat în gură şi ţinut de un al doilea ciorap.

Tânbăra era pe jumătate leşinată dar ştia unde se află şi ce se întâmplase. Hunter îi frecă corpul ca să-i repună în mişcare circulaţia, apoi o întoarse într-o parte ca să vadă dacă respiră normal.

– Nu mişca, spuse el. Mă întorc imediat.

Martha Canada se afla lângă comodă, cu Auto-Mag îndreptat spre el. Cu picioarele depărtate şi uşor îndoite, ea adoptă poziţia de la exerciţiile de tir.

Dar Auto-Mag-ul era o armă făcută în exclusivitate pentru mâna unui bărbat şi încă pentru un om de o anumită talie. Nu era o armă pentru o femeie deoarece mânerul era prea mare şi pentru că o mână de femeie nu era nici suficient de mare şi nici destul de solidă ca să suporte şocul înspăimântător al reculului armei.

Hunter ştia acest lucru dar mai ştia că ea avea şanse bune să-l omoare de la acea distanţă.

– De ce, Martha? întrebă el. Ai fi putut avea totul. De ce ţi-ai irosit şansa?

Arma Auto-Mag bubui şi se cabră în acelaşi timp. Tânăra femeie se clătină din cauza şocului. Glonţul smulse o bucată de pardoseală din faţa lui Hunter, la un metru în stânga sa.

– Nu-i uşor când eşti la trei metri, nu-i aşa? Vino şi pune-mi arma la tâmplă, aşa cum i-ai făcut lui John Royal.

Ea trase încă o dată, fără să obţină cele mai bune rezultate, apoi veni în fugă spre el scoţând un ţipăt de furie.

Beretta tuşi uşor, aproape regretând. Glonţul o atinse la jumătatea drumului, exact între ochi, iar faţa ei frumoasă se scindă în două. Fu aruncată pe spate, cu faţa în sus, goală şi desfigurată.

Arma Auto-Mag continuă singură deplasarea şi ricoşă în peretele din spatele lui Hunter.

Hunter puse un genunchi pe podea, ridică arma cea mare şi rămase, aşa, nemişcat un timp îndelungat. Apoi oftă şi se ridică, ca şi cum ar fi fost frânt de oboseală.

Cealaltă femeie era pe jumătate ieşită din baie şi se agăţase uşor de tocul uşii.

– Nenorocita! strigă ea cu ură. Prostituată nenorocită!

– Acum nu mai este, spuse Hunter.

El o comtemplă cu o privire sobră.

– Cine eşti tu? întrebă el.

– Angie Greene, răspunse ea încă furioasă. Sunt agent FBI, Hunter, aşa că jos labele!

Hunter zâmbi amuzat.

El zâmbi uşor.

– Iată..., spuse el cu o voce joasă.

CAPITOLUL XX

– OK, am minţit puţin, spuse tânăra femeie încă slăbită. Nu sunt chiar un agent, dar fac rapoarte.

– Informator! spuse Hunter.

– Spune-i cum vrei. Muncesc ca să-mi pot asigura viaţa, ca toată lumea.

– Îţi câştigai viaţa asociindu-te cu John Royal.

– Da. Şi această curvă josnică s-a înşelat. Credea că John lucra pentru FBI.

– Dar ai ajuns şi tu în găleată!

Ea se strâmbă de amintirea neplăcută.

– Să spunem că-mi iau munca prea în serios, spuse ea dând în mod delicat din umeri. Sau poate că-l luam pe John prea în serios. Cine ştie? Ne-a luat de la aeroport, dar când era în drum spre vilă, a oprit maşina. A spus că era prea periculos să ne ducă la el acasă. Să ştii că era un tip cumsecade. A oprit puţin înainte să ajungem la vilă şi ne-a spus să fugim până la Mexico, să abandonăm maşina şi să luăm primul avion care pleacă spre Statele Unite. Celelalte fete au făcut exact ce ne-a spus el. La fel şi eu. Dar după ce am făcut un kilometru, am coborât din maşină şi m-am întors pe jos ca să descopăr infernul.

– Îl aşteptau pe John, spuse Hunter.

– Da. Imediat după ce am ajuns, a revenit şi săracul Carlos. L-au dus afară şi nu l-am mai văzut după aceea.

– Carlor era...?

– Valetul cu jumătate de normă.

– L-au înecat în piscină, îi spuse Hunter.

– Nemernica! urlă ea.

– Martha era creierul operațiunii, nu-i așa?

– Mi se pare destul de evident acest lucru. Cassiopea lucra pentru *ea*! Nu te șochează? Ea era omul de control al celor din *Commissione*. Cassiopea nu era decât un om de paie și un homosexual.

– E destul de uimitor, spuse Hunter.

– Mai ales pentru Mafia. *Capi* sunt regii discriminării sexuale. Dar suflă un nou vânt în țara noastră. Nu l-ai remarcat?

Da, Hunter îl remarcase. Femeile egalau bărbații în toate domeniile, inclusiv acela al corupției.

– E o armă cu două tăișuri, murmură el.

– E rău sau bine? întrebă ea cu o voce ironică.

– În cazul tău e bine, răspunse Hunter. FBI-ul ar trebui să facă din tine un agent cu normă întreagă. Spune-le șefilor tăi că eu le-am sugerat asta. Tu ai semnalat prezența mea la Acapulco cu o oră înainte ca Mafia să fie alertată.

– Ce vrei să spui?

– Tu ai semnalat prezența mea aici șefilor tăi, nu?

– Da, desigur. Pentru binele făcut... vreau să spun...

Ea îi zâmbi amical.

– Nu este nimic personal, să știi, spuse ea.

El oftă.

– Nimic nu este niciodată personal, Angie. E poate păcat. Dar dacă tu n-ai fi trimis semnalul, n-aș fi știut niciodată că prietena ta era cea vinovată. Credeam că ea este cea care joacă rolul tău. Dar era o chestiune de timp care nu se potrivea. I-ar fi fost aproape imposibil să dea alarma înainte de ora șase seara. Și exact la ora șase Mafia a știut că eu sunt aici. Asta nu mi-a făcut viața grea.

– Probabil că ai un informator foarte bun, observă tânăra femeie.

– Cel mai bun, răspunse Hunter zâmbindu-i uşor. Dar de ce nu i-ai spus ce vroia să ştie?

– Nu numai că i-am spus tot ce ştiam, dar am mai inventat chestii ca s-o îmblânzesc, aşa de groază mi-a fost. Ce nenorocită! Cred că o excita agăţându-mă aşa.

– Femeie aventurieră, spuse Hunter.

– Ţineai la ea, nu?

– Puţin. Pentru puţin timp.

– Îmi pare rău.

– Şi mie, spuse Hunter.

El o sărută uşor pe frunte.

– Rămâi aici, închide uşa bine şi verifică ferestrele. Sună la consulatul americam sau la legătura ta. Nu te mişca de aici, înainte că ei să vină să te ia. Ai înţeles?

– Am înţeles, spuse ea. Nu te voi uita niciodată.

Ea îl sărută cu patimă pe buze apoi dispăru înăuntru.

Hunter rămase singur un moment în faţa acelei *casita* ca să analizeze faptele.

Martha Canada fusese controlorul operaţiunilor şi al reţelei de prostituţie. Ea avusese câţiva ucigaşi la dispoziţie la Acapulco şi prin lume, care să o ajute în caz de nevoie.

După toate aparenţele, se descurcase bine. Chiar Cassiopea era la ordinele ei, şi totuşi avusese într-un anumit timp importanţa lui. Avusese ghinionul ca lucrurile să se întoarcă împotriva ei. Îşi condusese afacerile în forţă până în momentul în care puterile lumii criminale începuseră să-i facă viaţa dificilă. Era aproape sigur că nu ştiuse de lovitura de stat care se pregătea împotriva lui Spielke înainte de a se trezi amestecată în evenimente împotriva voinţei sale. Şi chiar dacă lovitura ar fi reuşit, Martha Canada nu ar fi suferit din cauza schimbării regimului. Era foarte probabil ca ea să fi profitat

de aceasta. Dar Hunter distrusese totul ajungând la momentul nepotrivit.

Poate că tânăra femeie intrase în panică şi reacţionase cu prea multă violenţă. Ăsta era defectul femeilor criminale. Nu aveau experienţă, şi încă nu înţeleseseră cum să-şi domine ferocitatea propriilor instincte. Încă nu erau obişnuite cu tirurile încrucişate.

Hunter nu avea nici o idee despre poziţia Marthei Canada faţă de vânătorii de capete veniţi din New York şi se agăţa nebuneşte de asta. Era evident că ea avea apărătorul ei în *Commissione*. Probabil că li se supusese gangsterilor aflaţi în trecere să coopereze cu ea ca să nu compromită operaţiunea.

Dar lui Hunter nu-i mai păsa acum de toate astea.

Ceea ce îi mai rămăsese încă de făcut i se părea extrem de simplu. Era soldat, nu detectiv, şi exact o treabă de soldat îl aştepta.

Luă maşina, înconjură golful şi apoi urcă printre coline spre vila lui Spielke. Se uită la ceas când ajunse lângă prima poartă şi se ascunse în tufişuri.

Calculase aproape la minut plecarea trupelor care trebuiau mai întâi să-şi încarce materialul în camioane de transport, ca apoi să plece la Costa Chica. Armata lui Spielke era o organizaţie militară, iar Hunter, militar şi el, îşi imagină uşor comportamentul lor.

Un veritabil război avea să izbucnească pe Costa Chica. doar dacă nu cumva acţiunile lui Hunter aveau să facă inutilă această confruntare.

Dar nu se gândea în special la acest detaliu. Vroia mai degrabă să se achite de misiune cât mai repede.

Primul camion al convoiului trecu de poartă şi coborî pe drumul care ducea în stradă, urmat de celelalte vehicule.

Profită de confuzia exodului militar ca să intre în parcul care înconjura vila.

Ca armament, îşi luase Auto-Mag pe care îl ţinea la subsuoară şi Beretta care se afla la şoldul stâng. Nu-şi putuse permite să ia mai multe arme, întrucât căra doi saci mari, unul în spate şi celălalt pe piept.

Nu mai erau decât câţiva bărbaţi în vilă, minimul pentru asigurarea securităţii. Erau prea puţini pentru a păzi în mod eficient locul, mai ales împotriva unui tip cu experienţa lui Hunter.

Sări zidul parcului şi traversă o bună parte a grădinii înainte ca ultimul camion să părăsească curtea. Ştia deja unde trebuia să meargă şi cel mai bun drum până acolo.

I-au trebuit mai puţin de zece minute ca să treacă de pază şi să ajungă la destinaţie. Îi trebui apoi ceva timp ca să calculeze punctele de stres şi să instaleze explozibilii. Avu nevoie de cinci minute în plus ca să fixeze detonatoarele şi să regleze cronometrul exploziilor.

Abandonă sacii goi şi se urcă până la balustradele grădinilor suspendate.

– Mă gândeam că o să vii, spuse uşor Spielke văzându-l pe Hunter sărind pste micul parapet.

Era întuneric beznă şi probabil că Spielke se afla acolo de ceva timp dacă îl vedea atât de bine. El aşteptase.

– Văd că m-ai luat în serios, spuse Hunter. Bravo.

– Ai spus că o să-mi trimiţi iahtul şi ai făcut-o! Mi-ai spus că o să-mi trimiţi avionul şi ai făcut-o! Vroiam să văd ce-mi mai trimiţi de data asta

– Apă de mare, spuse uşor Hunter privindu-l fix.

– Ce?

– Îţi voi trimite marea.

– Aiurea! Nu cred că ai fi capabil de aşa ceva.

– Adu-ţi aminte de Coran, Max. Sunt sigur că mă înşel în privinţa versetelor, dar el spune: Dacă muntele nu vine la Mahomed...

– Ştiu. Atunci Mahomed va veni la munte... Şi după aceea?

Spielke era aşezat pe scaunul său înalt, în întuneric, abia putând fi vizibil, cu arma culcată pe genunchi.

– Nu vreau să plec pe mare, prietene. Te voi omorî chiar acum.

– Dar ai şi plecat, Max.

– Ce? Cum?

– Am pus explozibili sub vila ta.

– Ce ai făcut?

– Muntele este burduşit de explozibil, Max. În câteva minute, acest Disneyland va plonja în mare.

Max făcu ochii mari.

Nu se ataşase numai de iaht. Pierdu brusc noţiunea timpului şi începu să privească arborii şi plantele exotice de care era atât de mândru.

Hunter trase în timp ce Spielke îşi privea grădina. Moartea sa fu instantanee şi nu avu nici o reacţie în afară de a aluneca uşor de pe scaun.

– Adio, Max, spuse Hunter înainte să plece în căutarea oamenilor care rămăseseră.

Îl descoperi pe Too Bad Paul, cu faţa îngropată în ghiveciul unei plante, cu gâtul tăiat.

Găsi câţiva tipi nehotărâţi şi nu le dădu timp să ridice arma spre el. Le arătă Auto-Mag-ul şi le spuse:

– Calmaţi-vă. Max e mort, iar vila va sări în aer. Nu mai este nimic de apărat, vă sfătuiesc s-o ştergeţi. Mai ales personalul care nu are de-a face cu problemele noastre. Coborâţi în josul colinei şi continuaţi-vă drumul. Acum!

Nimeni nu mai spuse nimic. Toţi fugiră în vilă ca să-şi recupereze lucrurile personale, apoi dispărură alergând pe drum.

Hunter veni din nou pe terasă trecând prin grădină şi se opri lângă parapet.

Privi în jos şi se întrebă la ce se gândeau săritorii-cascadori în clipa în care se aruncă de pe faleza Quebrada.

Apoi coborî pe scară şi ajunse pe un mic promontoriu stâncos de pe plajă. Un indian cu o banderolă în jurul capului făcea de pază în acel loc pustiu, dar nu făcu nici un gest ca să-l împiedice să treacă. Se mulţumi doar să-l privească cu curiozitate.

– *Comprende español*? întrebă Hunter.

Nu toţi ştiau spaniola într-o ţară unde se vorbea în jur de douăsprezece limbi şi dialecte, dar indianul încuviinţă.

– *Si, poquito.*

– *Vamos!* îi spuse Hunter. *Retumbo, retumbo!*

Îi arătă falezele de deasupra şi adăugă:

– *Comprende „retumbo"?*

– Bum-bum! făcu indianul.

– Ai înţeles, spuse Hunter. *Vamos!*

Hunter merse până la malul mării şi sări în ea. Înotă până ajunse în larg. În sfârşit, epuizat şi cu răsuflarea aproape tăiată, declanşă recipienţii cu aer comprimat agăţaţi la centură. Începu să plutească fără efort pe spate şi să înoate spre larg cât de repede putea.

Se afla la două sute de metri de ţărm când prima încărcătură explodă sub vilă tulburând calmul nopţii.

Celelalte încărcături explodară imediat după aceea, bubuind una după alta, fisurând muntele, spărgând grinzile de oţel care susţineau vila.

Grădinile căzură primele, o imensă masă de pământ şi de vegetaţie artificială care alunecă de-a lungul falezei într-un singur bloc apoi se sparse în mii de bucăţi care căzură la întâmplare în marea adâncă.

Fiecare nivel căzu de-a lungul prăpastiei fracturate şi dispăru în apele negre şi turbulente, creând un nou fund marin. O ploaie de tencuială, de ciment, de beton şi de sticlă căzu în mare.

Un nor de praf şi de fragmente infime întunecă cerul şi ascunse gaura larg deschisă, adică tot ceea ce mai rămăsese din superba vilă a lui Max Spielke. Imense valuri agitate se îndepărtară de coastă spre larg şi ridicară uşor bărbatul în negru care plutea la suprafaţă.

După ce totul fu terminat, Hunter îşi dădu seama că era încă în viaţă.

EPILOG

– Cine era Fecioara din Guadalupe? întrebă Turrin care nu își putea stăvili curiozitatea.

– Era un nume de cod ironic, explica Hunter.

Avea vocea unui om epuizat.

– Era singurul lor om din organizație care nu era de vânzare. O fecioară, patroană de bordel, dacă vrei. Imaginează-ți restul.

Turrin izbucni în râs, râcâind ușor peretele din sticlă al cabinei telefonice.

– Știi, bătrâne, spuse el. Uneori îmi vine greu să cred chestiile pe care le faci. Nici n-ai idee de repercusiunile loviturii tale. Bătrânii urlă de turbare și invocă Cerul. De data asta au pierdut mult. Dacă ai sta să-i asculți, te-ai crede în 1929 pe Wall Street. Nu sunt singurii. Există și oameni de afacere care au luat apă. O să dureze ani de zile ca să reorganizeze acest teritoriu, și nu va mai fi niciodată așa.

– Să sperăm, spuse Hunter.

– Ești bine?

– Da. Puțin obosit, dar cred că o pauză pe plajă îmi va face cel mai mare bine.

– Vei rămâne acolo ceva timp?

– Da. Știi...

Se opri.

– Ce? întrebă Turrin care tocmai își remarcase fața zâmbitoare în geamul cabinei.

El începu să râdă uşor.

– Ce-i de râs? întrebă Hunter.

– Nimic. Mă simt bine, atâta tot.

– Te neliniştești prea mult, asta este problema ta. Începi să te strici de râs ca o vrăjitoare bătrână imediat ce s-a terminat.

– Vezi-ți de teaba ta. Ce începuseşi să-mi spui?

– Vrobeam prostii, atâta tot. Mă gândeam. Din când în când oricine ar trebui să poată să se relaxeze. Să se destindă. Să-şi revadă totul, să-şi pună la punct treburile şi să înceapă din nou.

– Despre ce vorbeşti? De intenţiile tale?

Hunter începu să râdă.

– Nu, de gândurile mele, de impresiile mele, de comportamentul meu. De chestii de genul ăsta.

– E periculos, spuse Turrin. Asta e cutia Pandorei. Nu uita ce i s-a întâmplat.

– N-am cunoscut-o personal, spuse Hunter. Dar există şi alte femei tinere în zonă cărora merită să le dedicăm un moment-două. Cred că ar trebui să-mi revăd ideile privind egalitatea sexelor. O idee bună, nu?

Turrin începu să râdă.

– Adică?

– Timpurile se schimbă, femeile la fel. Ele au anumite drepturi.

– Da, absolut. Te gândeşti la cineva anume?

– Poate. Mă gândeam să-i dovedesc că din punct de vedere sexual suntem egali.

– E doar o problemă de eliberare, spuse Turrin.

– Fără îndoială.

– Te gândeşti la cineva anume?

– Da. Există în jur de cinci, şase mii de femei la Acapulco.

– Incredibil. Am auzit vorbindu-se de asta, dar n-am crezut.

– Poți să crezi.

– Să nu te implici prea tare. Nu este indicat pentru cineva care face munca ta.

– Doar câteva zile, apoi îmi voi vedea de drum.

Hunter oftă adânc.

– Voi încerca să te țin la curent cu evenimentele.

– Încearcă.

– Și, mulțumesc. N-aș fi reușit niciodată fără ajutorul tău.

– Aiurea! spuse Turrin închizând telefonul.

Printed in Romania
grupul dragoș print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Carabina Weatherby se înroşi ca o fiară turbată. Hunter se agăţă de armă, încasă reculul şi reuşi să aducă telescopul în zona de tragere în momentul în care glonţul Nosler ajunse la destinaţie. Cartuşul intră în capul lui Cassiopea deasupra ochiului drept. Faţa lui frumoasă păru că explodează iar zâmbetul lui împietri apoi se transformă într-o îngrozitoare grimasă şi capul dispăru într-un nor roşiatic.

Hunter continuă să calculeze în timp ce îşi îndrepta arma spre a doua ţintă. Murmură „şase" şi trase, vizând un amplasament pe zidul acelui patio, apoi schimbă din nou direcţia. Dar în ultimul moment, instinctul îl făcu să ezite. Reveni pe parcursul probabil al celei de-a treia ţinte şi o descoperi.

EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000

ISBN 973-9127-78-5 Lei 18 000